

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

Dion

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Βίοι παράλληλοι

ΔΙΩΝΟΣ

καί

ΒΡΟΥΤΟΥ.

ΔΙΩΝ.

ΑΡΑ γε, ὡς περ ὁ Σιμωνίδης φησὶν, ὃ
 Σόοσι Σενεκίων, τοῖς Κορινθίοις ἐμνή-
 ειν ὃ Ἰλιον ὄπισθ' ἀλεύσασαι μὲν Ἰσχυρῶν,
 ὅτι κακείνοις οἱ περὶ Γλαύκων δὲ Δερχῆς
 Κορινθιοὶ γερονότες σινομάχῳ παρ-
 ὄντων· οὕτως εἰς τὴν Ἀκαδημία μὴτε
 Ῥωμαίους μὴτε Ἑλλήνας ἐγκαλεῖν ἴσον φερομένοις ἐκ τῆς
 γραφῆς τούτης, ἢ τὸν τε Βρούτῳ περὶ βίον καὶ τὸν Δίωνος· ὃν
 ὁ μὲν αὐτὸν Πλάτωνι πλησιάζει, ὃ δὲ τοῖς λόγῳ ἐν τῷ φησὶ
 τοῖς Πλάτωνος, ὡς περ ἐκ μιᾶς ὀρμησάν ἀμφοτέρῳ παλαί-
 στας ὅτι τὸς μεγίστους ἀγῶνας. καὶ ὁ μὲν ὁμοίᾳ πολλὰ καὶ ἀδελ-
 φὰ περὶ ζῆλον, μὲν τυρῆσαι τῶν καὶ ἀνημέμονι τ' ἀρετῆς, ὅτι
 δεῖ φρονήσει καὶ δικαιοσύνῃ διδάμναι ὅτι δ' αὐτὸ καὶ τὸ χεῖρον συν-
 ελθεῖν, ἵνα καὶ ἄλλος ἄμα καὶ μέγιστος ἀπολιτικῆ περὶ ζῆλος
 λάβωσιν, ἐπιμασὸν ὅστιν. ὡς γὰρ Ἰππομάχος ὁ ἀλείωνος ἑ-
 λεγῆν, τοῖς γυμνασμένοις παρ' αὐτῶν, καὶ κρέας δὲ ἀγροῦς
 ἰδὼν φέροντας ἐπιγνώσκειν πόρον ἔπειτα τὸν λόγον ὅστιν εἰς τὸ
 πεπαιδωμένων ὁμοίως ἔπειτα τὸν περὶ ζῆλον, ἐμμέλειαι πῖνα
 καὶ ῥυθμὸν ὅτι φέρονται μὲν ἔπ' ἀρετῆς. αἱ δὲ τύχαι τοῖς συμ-
 πτώμασι μᾶλλον ἢ τὸν περὶ ἀρετῆς ἔσται αἱ αὐταί, σιωπῶντες
 τὸν αἰσθῶν τοῖς βίοις εἰς ὁμοίτητά. περὶ ἀρετῆς γὰρ ἀμφο-
 τεροῖ τῶν τέλους εἰς ὃ περὶ τῶν τῶν περὶ ζῆλος, ἐκ πολλῶν καὶ
 μεγάλων ἀγῶνων κατατάξαι μὴ διωκητέες. ὃ δὲ πρῶτον θαυ-
 μασιάζομαι, ὅτι καὶ ὁ δαμόνοιο ἀμφοτέρους ἔπειτα ἔλεγε τὸν
 τελευτῶν, ὁμοίως ἐκ τέρῳ φάσματος εἰς ὃν ὅσον ἀμφοτέρους
 περὶ ἀρετῆς καὶ τοῖς λόγοις τῶν δὲ ἀμφοτέρων τὰ ποιῶντα,
 μηδενὶ δὲ ἔχοντι περὶ πεισίν φάσμα δαμόνος, μηδὲ
 εἰδῶσιν, ἀλλὰ παιδεία καὶ γυμνασία καὶ περὶ ἀρετῆς δι' ἀδελ-
 νείας αὐτῶν τοῖς, ἐν τίνι πλάτῃ ψυχῆς ἢ διεκρεασία σώματος
 γυμνασίαι, δόξας ἐφέλεκα καὶ κενὰ καὶ ἄλλοκῆτες, δαμόνοιο πο-
 νηθῶν ἐκ ἀδελφῶν τῶν δεισιδαιμονίας ἔχοντας, εἰ δὲ Δίων καὶ Βρούτος,
 αἰσθῶν ἐμμελείας καὶ φιλόσοφοι, καὶ τὸς ἔδεν ἀκροσφαλῆς ἔδ'
 διάλωτοι πάθος ἔπ' ἀρετῆς φάσματος διετέθησαν, ὡς τε καὶ
 φέρονται τὸς ἑτέρους, ἐκ οἷδα μὴ τὸν πρῶτον παλαίων τ' ἀρετῶ-
 τατον ἀναίκα ὁμοίως τὸς ἀρετῆς λόγον, ὡς τὰ φαῦλα δαι-
 μονία καὶ βασίκατα, τὸς φησὶν οὖν τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν, καὶ τὸ
 περὶ ζῆσον ἐπιστάματα περὶ ζῆλος καὶ φόβος ἐπάξαι, σίοντα καὶ
 σφάλματα τ' ἀρετῶν ὡς μὴ δὲ καμίναι τες ἀπὸ τῶν ἐκ
 λῶν καὶ ἀκέραιοι, ἐξήπνονος ἐκείνων μοίρας μὲν τὸν τελευτῶν τύ-
 χωσιν, ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰς ἄλλον ἀνακείσθω λόγον. ἐν τῷ τῶν δ'
 δωδεκάτῳ τῶν περὶ ἀλλήλων οἰκισίας, τὸ τῶν περὶ ζῆλους
 ἀναγνώσκειν.

Διονύσιος ὁ περὶ ζῆλους, εἰς τὴν ἀρετῆν κατὰ τῶν, δι-
 γῆς ἔγχετο τὴν Ἑρμοκράτους τῶν Συρακούσῳ θυγατέρα.

PLVTARCHI

vita comparata

DIONIS

&

BRVTI.

DION.

S Icut ait Simonides, Soffi Se-
 necio, Corinthiis illum, quum
 fecissent cum Acheis ei bellum,
 non fuisse infensum, quod ipsi
 quoq; oriundus Corintho fo-
 cia arma Glaucus iunxisset: ita
 nimirum debent Academię ne-
 que Romani neq; Gręci succensere, qui portio-
 nem referunt parem ex hoc scripto, quod vitam
 complectitur Bruti & Dionis: quorum hic con-
 fuetudinem cum Platone habuit, alter præceptis
 imbutus fuit Platonis. Itaq; quasi ex vna ambo pa-
 læstra sunt ad maxima certamina progressi. Nec
 mirum est eos multis factis consimilibus & ger-
 manis edendis præceptorum virtutis astipulari, vt res
 amplas & splendidas geras in rep. procuranda, po-
 tentiæ & fortunæ requiri cum prudentia & iusti-
 tia associationem. Vt enim Hippomachus alipies
 exercitatos ait apud se etiam quum ex macello cõ-
 spiceret ferentes carnes, procul se cognoscere: ita
 rationem consentaneum est bene institutorum pa-
 riter factis comitantem esse, quæ concinnitatem
 quandam eis consonantiamq; cum decoro affer-
 rat. At fortunæ, quæ casum agis quam consilio ac-
 ciderunt his pares, similitudinem vitis eorum cõ-
 ciliant. Siquidem vterq; sublatus de medio ante
 metam est, vbi facta sua ex multis & magnis con-
 tentionibus deponere, sicut instituerant, nequi-
 uere. Quod vero omnium est maxime stupendū,
 vtriq; Deus vitæ exitum prænuntiavit parum pro-
 pitio spectro iuxta vtriq; oblato. Tamen si perhi-
 bent illi qui negant talia, nemini cordato visum
 dæmonii vel simulacrum obuersari, verum pue-
 ros, mulierculas & deliros ex corporis imbecilli-
 tate homines, quum aliquo tenentur mentis erro-
 re vel intemperie corporis, opiniones alienas atq;
 absonas admittere, dum malū dæmoniū supersti-
 tiolose credunt se inuasisse. Quod si Dion Brutusq;
 constantes viri & philosophi, neq; ad vllum præ-
 cipites aut proclives animi motū, adeo sunt à spe-
 ctro permoti amicis vt referrent visa sua, haud scio
 anne ex veterib. opinionib. recipere maxime ab-
 sonam cogamur, mala dæmonia & inuida esse bo-
 nis viris æmulantia, quæ, quo obstrepant illorum
 actionibus, commotiones iis & pauores inuehant,
 hisq; concutiant & impellant virtutē, ne erecti &
 integri in virtute permanentes potiorē quam ipsi
 consequantur à fatiis fortem. Verum hæc alium
 in locum reiiciamus. In hoc duodecimo de pari-
 bus libro historiam maioris introducemus prio-
 rem.

Dionysius senior dominatu occupato protinus
 cõiunxit sibi matrimonio Hermocratis Syracusii

filiam. Huius corpus nondum satis firmata tyrannide rebellantes Syracusani immanibus & atrocibus contumeliis affecere: quamobrem sponte cōsciuit sibi mortem. Recepto inde Dionysius dominatu & constituto, rursus duas vxores simul duxit, vnam ex Locris, Doridem nomine, indigenam alteram Aristomachen, principis Syracusanorum filiam Hipparini, qui Dionysii collega fuit, quum primum imperator esset cum libera potestate ad bellum designatus. Fama est autem eum vno die ambas duxisse, neq; cum vtra concubuerit priore cuiquam mortalium constituisse, parem etiam vtrique benevolentiam exhibuisse perpetuo, vna ambas cœnare cum eo consueisse, noctibus alternis concubare, quamuis postularet plebs Syracusana externæ præferri ciuem. Verum illa hac vsa fortuna est, vt maximū stirpis filium Dionysio ediderit: quod detractiōe gentis eius subleuauit. Aristomache vero diu infœcunda cum Dionysio fuit, quum cuperet ille ex hac liberos: vt matrem etiam Locrentis interfecerit, potionatam ab ea criminans Aristomachen. Huius Dion frater in honore sororis causa initio fuit. Post vbi eluxit prudentia eius, iam per se fuit charus tyranno: atque inter cætera præceptum est quæstoribus, quicquid postularet Dion, id ei vt præberent: quū præbissent, eodem die sibi renuntiarent. Fuit ante quoq; excelso ingenio ingentiq; animo & forti. cæterum animus hic magis adoleuit quum diuina sorte appulisset in Siciliam Plato, nullo ille quidem consilio humano, sed haud dubie Deus al quis aditum procul libertatis Syracusanis instituens, & tyrannidis moliens euersionem, detulit Platonem Syracusas, Dionemque ad colloquium eius attraxit admodum tunc quidem iuuenem, verum discipulorum Platonis omnium indolis longe solertissimæ, acerrimumq; ad arripiendam virtutem, vt ipse scripsit Plato & facta testantur. nam quamuis tinctus moribus esset sub tyranno abiectis, vitæq; obnoxia & trepidæ, arroganti famulitio, insolentibus deliciis, & consuetudini summum bonum voluptatibus & opulentia metienti assuetus, atque in iis volutatus: vt primum tamen doctrinam gustauit & philosophiam ad virtutem ducem, ilico est ad eam animo incensus: atque ex suo ad honestatem procliui animo simpliciter plane & iuueniliter existimās ab iisdem præceptis pariter Dionysium motum iri, contendit & effecit vt per otium ille conueniret & audiret Platonem. In colloquio quum in summa de viri virtute, præsertim autem de fortitudine disputaretur, quia quiduis citius Plato quam tyrannos fortes asseruit: hinc ad iustitiam transiens docuit beatam iustorum esse, iniustorum miseram vitam: non tulit sermonem eius tyrannus, verum quasi coargueretur, infensus quoque fuit assistentibus, qui Platonem commendabant mirifice, atque eius oratione ducebantur. Postremo inflammatus exacerbatusq;, rogauit eum quid in Siciliam venisset. Qui quum respondisset virum bonum se querere: excipiens ille, At qui hercle, inquit, nondum videris cum inuenisse. At Dion, qui non existimabat porro iram Dionysii progressuram,

A τούτῳ, οὐκ ἔπειτα τῆς τυραννίδος ἰδρυμένης βεβαίως, ἄπο τῶν οἱ Συρακούσιοι, δεινὰ καὶ παρὰ νόμους ὕβρεις εἰς τὸ σῶμα καθύβρισαν, ἐφ' αἷς παρήκατο τὸν βίον ἐκείνους. Διονύσιος δὲ τῷ ἀρχῆν ἀναλαβὼν καὶ κρατιώτατος, αὐτῷ ἀγεται δύο γυναῖκες ἅμα, τῷ μὲν ἐκ Λοκρῶν, ὄνομα Δωρίδα· τῷ δὲ, ἐπιχώριον, Ἀριστομάχην, θυγατέρα Ἰππαρίνου, πατρὸς ἀνδρὸς Συρακυσίων, καὶ Διονυσίου σωμαρξάντος, ὅτε παρ' αὐτὸν ἀποκράτωρ ἐπὶ τὸν πόλεμον ἦρθε στρατηγός. λέγεται δὲ ἡμέρα μὴ ἀμφοτέρους ἀγαγεῖσθαι μίαν, καὶ μηδὲν ἡγεῖσθαι φανερὸς ἀμφοτέρων.

B ὅποτέρα παρ' αὐτὸν σκευάσθαι τὸν δὲ ἄλλον χρόνον, ἴσθαι νέμθην ἑαυτὸν ἀγατελεῖν ἑκάτερα, καὶ τῷ μὲν εἰρησμένον δειπνῆν μετ' αὐτῷ, τῷ δὲ νύκτα δὲ ἐν μέρει σωμαναπαυομένων. καὶ τοὶ τῶν Συρακυσίων ἐβούλετο τὸ πλῆθος τῷ ἐγγυῆ πλέον ἔχειν τῆς ξείνης· ἀλλὰ ἐκείνη παρ' αὐτὴν ἔπειθε, τεκύσθαι τὸν παρ' αὐτὴν τῆς Διονυσίου γυναικὸς ἢ αὐτῆ βουλήν παρ' αὐτὸν ἦρος. ἡ δὲ Ἀριστομάχη πολὺν χρόνον ἀπάσιν σωμαίνει τῷ Διονυσίῳ, καὶ παρ' αὐτοῦ ἀποδύσθαι τῷ ἐν αὐτῆς τέκνωσιν. ὅς γε καὶ τῷ μητέρῃ τῆς Λοκρίδος ἀπασάμηνος καὶ φαρμακεύειν τῷ Ἀριστομάχῳ, ἀπέκτεινεν. τῷ αὐτῆς ἀδελφῷ ὄντι Δίων, ἐν ἀρχῇ μὲν εἶχε τιμῶν ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς, ὕστερον δὲ τῷ φρονεῖν διδοῖς πείσαν, ἡδὴ καὶ ἑαυτὸν ἠγαπᾶτο παρ' αὐτὴν τυραννίᾳ. καὶ παρ' αὐτῶν ἀπάσιν τοῖς ἄλλοις, εἶρητο τοῖς ταμίαις, ὅ, τι αὐτῆ Δίων, διδοῖαι, διδοῖαι δὲ, παρ' αὐτὸν αὐθιμερῶν φερέσειν. ὄντι καὶ παρ' αὐτῶν ὑψηλὸς τῷ ἦτι, καὶ μεγαλόφρων, καὶ ἀδρόδης, ἐπὶ μάλλον ἐπέδωκε παρ' αὐτῶν, γαίᾳ πνί τύχη Πλάτωνος εἰς Σικελίαν παρ' αὐτὸν ἀναλόντος καὶ ὁδοῖα λογισμῶν ἀμφοτέρων· ἀλλὰ δαίμων τις, ὡς εἶπεν, πόρρωθεν ἀρχῆν ἐλάθειας παρ' αὐτὸν ἀναλόντος Συρακυσίοις, καὶ τυραννίδος καὶ ἄλλων μηχαρῶν, ἐκόμισεν εἰς Ἰταλίας εἰς Συρακούσας Πλάτωνα· καὶ Δίωνα σωμαίησιν εἰς λόγους αὐτῶν, νέον μὲν ὄντα καμῶν, πολὺ δὲ ἀμαρτανῶν ἀπύτων τῶν Πλάτωνι συγγενῶν, καὶ ὄξυτατον ὑπακούσθαι παρ' αὐτῶν, ὡς αὐτὸς γέγραφε Πλάτων, καὶ τῷ παρ' αὐτῶν μύθῳ. τρεφεῖς γὰρ ἐν ἡσυχίᾳ τῷ τυραννίᾳ ταπεινοῖς, καὶ βίου μὲν ἀπίστου καὶ καταφόβου, τρεφεῖας δὲ νεοπλοῦτου καὶ βουφῆς ἀπειρηχάλου, καὶ διαίτης ἐν ἡδοναῖς καὶ πλεονεξίᾳς πημερῆς τὸ καλόν, ἐθῶς καὶ μετὸς ἡρόμηνος, ὡς παρ' αὐτὸν ἐγένετο λόγους, καὶ φιλοσοφίας ἡγεμονικῆς παρ' αὐτῶν, ἀεφλέθη τῷ ψυχῶν παρ' αὐτῶν, καὶ τῷ παρ' αὐτὸν ἀπειθείᾳ τῶν καλῶν, ἀκρίτως πᾶν καὶ νεοτελεῖσθαι παρ' αὐτῶν ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων ὅμοια πείσασθαι Διονύσιον, ἐσπούδασε καὶ ἐπαρξάσθαι ποιησάμηνος ἡρόμηνος, αὐτὸν ἐπιτυχῆν Πλάτωνι καὶ ἀκούσθαι ἡρόμηνος δὲ τῆς σωμασίας αὐτῶν, τὸ μὲν ὄλον, παρ' αὐτῶν ἀδρόδης ἀρετῆς, πλείων τῶν ἀδρείας ἀμφοτέρων, ὡς πᾶν παρ' αὐτῶν ὁ Πλάτων ἢ τοῖς τυραννοῖς ἀπέφαιεν ἀδρείους· ἐκ δὲ τούτου τρεπόμηνος παρ' αὐτῶν δικαιοσύνης ἐδίδασκεν, ὡς μακείριος μὲν ὁ τῶν δικαίων, ἀθλιος δὲ ὁ τῶν ἀδικῶν βίος· ἔπειτα τῶν λόγους ἔφερον ὁ τυραννος, ὡς παρ' αὐτῶν ἐλεγχόμενος, ἡδὴ παρ' αὐτῶν τοῖς παρ' αὐτῶν, θαυμαστῶς ἀποδείχόμενος τῷ ἀδρόδῳ, καὶ κηλουμένοις παρ' αὐτῶν λεγόμενων. τέλος δὲ θυμηθεῖς καὶ παρ' αὐτῶν, ἠρώτησιν αὐτὸν ὅ, τι δὴ βουλόμηνος εἰς Σικελίαν παρ' αὐτῶν ἦτο. τῶν δὲ φησάντος ἀγαθὸν ἀδρόδῳ ζητεῖν, ὑπολαβὼν ἐκείνος, Ἀλλὰ νῆστος (εἶπεν,) καὶ φάμη μήπω ποιοῦτον ἀδρόδῳ. οἱ μὲν οὖν παρ' αὐτῶν τῶν Δίωνα τῶν πᾶν ὄντων τῆς ὀργῆς γεγενῆσθαι,

καὶ κηλουμένοις παρ' αὐτῶν λεγόμενων. τέλος δὲ θυμηθεῖς καὶ παρ' αὐτῶν, ἠρώτησιν αὐτὸν ὅ, τι δὴ βουλόμηνος εἰς Σικελίαν παρ' αὐτῶν ἦτο. τῶν δὲ φησάντος ἀγαθὸν ἀδρόδῳ ζητεῖν, ὑπολαβὼν ἐκείνος, Ἀλλὰ νῆστος (εἶπεν,) καὶ φάμη μήπω ποιοῦτον ἀδρόδῳ. οἱ μὲν οὖν παρ' αὐτῶν τῶν Δίωνα τῶν πᾶν ὄντων τῆς ὀργῆς γεγενῆσθαι,

καὶ τὸν Πλάτωνα ἀπεύδοντα σιωπῆσαι ἐπιπέμπων ὅτι τεύχεσι, ἢ Πόλλιν ἐκόμιζεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν Σπαρτιάτην. ὁ δὲ Διονύσιος κρύφα τῷ Πόλλιδος ἐποιήσατο δέσπον μάλιστα μὲν, ἀποκτεῖναι τὸ αἶμα καὶ πλοῦν, εἰ δὲ μὴ, πρῶτως ἀποδόσθαι. βλαβήσεσθαι γὰρ οὐδὲν, ἀλλ' ἄδαιμονήσει ὁ μείως, δίκαιον ὄντα, καὶ δούλους γίνεσθαι. δὲ καὶ λέγεται Πόλλιν εἰς Αἴγιναν φέρον ἀποδόσθαι Πλάτωνα, πολέμου παρὰ Ἀθηναίους ὄντος αὐτοῖς, καὶ ψιφίσματος, ὅπως ὀληφθῆις Ἀθηναίων ἐν Αἴγινη πικρὰ σκεπτήται. οὐ μὲν ὅγε Δίων ἔλαβον εἶχε παρὰ τῷ Διονυσίῳ τιμῆς ἢ πίστεως, ἀλλὰ παρὰ εὐθείας τε καὶ μεγίστας δώκει, πεμπόμενος παρὰ Καρχηδονίους ἐθαυμάσθη τε ἀφ' αὐτοῦ, καὶ τὴν παρρησίαν ἔφερον αὐτῷ μόνον σχεδὸν αἰδέας λέγοντος ὅτι παρὰ τὸν ἄνδρα, ὡς καὶ τὸ παρὰ Γέλωνος ἐπίπληξιν. χλευάζοντες γὰρ (ὡς εἶοικε) τῆς Γέλωνος δόξης, αὐτὸν τε τὸν Γέλωνα τῷ Διονυσίῳ γέλωτα τῆς Σικελίας γενόμενος φήσαντος, οἱ μὲν ἄλλοι δὲ σκώμματα παρὰ εὐποιοῦντο θαυμάζειν. ὁ δὲ Δίων διεχευόμενος, καὶ μὲν (ἔφη) οὐ τυραννεῖς ἀφ' ἑλῶνα πικρὰ δέξαι. ἀφ' οὗ δὲ, οὐδὲν ἔπερσεν πικρὰ φησὶται. παρὰ γὰρ ὄντι φαίνεται καὶ ἄλλοι μὲν Γέλων ἐπίδειξά μιν ἰσχυρὰ, μοναρχοῦντος πόλιν, ἀφ' αὐτοῦ Διονύσιος ὄντων δὲ Διονυσίῳ παιδῶν βίαν μὲν ἐκ τῆς Λοκρίδος, τῆς Ἰάρας δὲ Ἰσθμοῦ, ὡς δὲ ἴσταν θυγατέρες, Σωφροσύνη καὶ Ἀρετή, Σωφροσύνη μὲν Διονυσίῳ παρὰ ἡμῶν σιωπῶσιν, Ἀρετὴ δὲ Θεαρίδῃ παρὰ ἀδελφῶν. τελευτήσαντος δὲ τῶ ἀδελφοῦ Θεαρίδου, Δίων ἔλαβε τὴν Ἀρετήν, ἀδελφίδην οὖσαν. ἐπεὶ δὲ νοσῶν ἐδόξεν ὁ Διονύσιος ἀδελφίδος ἔχειν, ἐπεχείρησεν αὐτῇ ἀφ' αὐτοῦ ἀφαιρῆσαι τῆς ἑαυτοῦ τῆς Ἀριστομάχης τέκνων ὁ Δίων. οἱ δὲ ἰατροὶ παρὰ μέλλοντι τὴν ἀρχὴν ἀφ' αὐτοῦ ἀφαιρῆσαι, καὶ οὐκ οὐκ παρὰ εὐθείας ὡς δὲ Τίμαχος φησὶ, καὶ φάρμακον ἕσπετο αὐτῷ τῆς δυνάστεως, ἀφαιρῆσαι τὴν ἀρχὴν αὐτῆς, θανάτῳ σιωπῶσιν τὸν ὑπνον. οὐ μὲν ἀλλὰ συλλήγου παρὰ τῆς φίλων θυροῦ παρὰ τὸν νεόν Διονύσιον, οὕτω διελέγη παρὰ τῶν συμφερόντων παρὰ τὸν κατὰ τὸν Δίων, ὡς τε τῶν ἄλλοις ἀποδοσθῆναι τῆ μὲν φροσύνης, πᾶδας ἀποδοεῖν, τῆ δὲ παρρησίας, δούλους τῆς τυραννίδος, ἀφαιρῆσαι καὶ παρὰ εὐθείας τὰ πολλὰ παρὰ χάριν παρὰ μισοῦ συμβουλεύοντας. μάλιστα δὲ αὐτοῖς δέξαι πηξεν, τὸ ἀπὸ Καρχηδονος κίνδυνον ὅτι κρεμνόμενον τῆ δόξῃ δεδιχόμενος, ἕσπετο εἰ μὲν εἰρήνης δέοι τοῦ Διονύσιος, πλεῖστας δούλους εἰς Λιβύην, ὡς αἰεὶ ἀφ' αὐτοῦ τὸν πόλεμον εἶναι πολέμῳ παρὰ θυμῷ, ἀφαιρῆσαι ὑποσχεθείσας, καὶ παρὰ εὐθείας εἰς τὸν πόλεμον αὐτῶν πενήτην τῶν τεύχεων. ὁ μὲν οὖν Διονύσιος ἕσπετο τῶν μεγαλοψυχῶν ἐθαυμάσθη, καὶ τῶν παρὰ εὐθείας ἠγάπησεν. οἱ δὲ ἐλέγχοντες τῆ ἀμωσύνης, καὶ παρὰ εὐθείας τῆ δυνάμει τῶ Δίονος οἰόμενοι, τῶν τῶν δούλων ἀφαιρῆσαι ἐμελλον παρὰ αὐτὸν, ὡς ἕσπετο ἀφαιρῆσαι ἀφ' αὐτοῦ τῆς τυραννίδος, καὶ παρὰ εὐθείας τῶν ναυῶν τῶ δυνάμει εἰς τῶν Ἀριστομάχης πᾶδας, ἀδελφίδος ὄντας αὐτῶν. φανερώσεται δὲ καὶ μέγισται τῆ εἰς φρόνον καὶ μίσος ἀφαιρῆσαι ἕσπετο, ἢ τῶ βίου ἀφαιρῆσαι, καὶ τῶ τῆς διαίτης ἀμωσύνης. οἱ μὲν γὰρ αὐτοῖς δὲ δόξῃ νεόν τυραννοῦ καὶ τετραμμένου φαιδρῶν οὐ μάλιστα καὶ σιωπῆσαι ἠδύναται καὶ κατὰ εὐθείας κατὰ ἀμωσύνης, αἰεὶ πικρὰ ἔρωτας καὶ ἀφ' αὐτοῦ ἐμελλον τῶν ῥεμῶδεις παρὰ πότους καὶ γυναικῶν καὶ παιδῶν ἔτερας ἀφαιρῆσαι.

A properantem Platonē in triremi, qua Pollis Spartiatus redibat in Græciam, dimisit. Verum rogavit Dionysius Pollim secreto, maxime ut in cursu occideret eum: sin minus, omnino venundaret: nullam iniuriam accepturum, sed æque beatum fore vel in seruitute, ut qui esset iustus. Itaque dicitur Platonem Pollis Æginam deportasse ac detraxisse, quum bellum haberet ea ciuitas tunc cum populo Atheniense, & plebiscitum, si quis captus ciuis Atheniensis foret, ut venderetur Æginæ. Nihilo habuit tamen Dionis minorem Dionysius vel honorem vel fidem, sed maximas legationes obiuit ad Carthaginenses missus. **B** Quam in legatione magnum nomen quæsiuit. Ac ferebat tyrannus libertatem eius: qui solus prope intrepide quod videretur dicebat: ut inter alia quum reprehendit eum de Gelone, quippe quum illuderetur Gelonis regnum, ipsumque Gelonem Dionysius Siciliæ γέλωτα, id est ludibrium, dixisset fuisse: alii dictum se simulabant mirari, Dion vero indignatus, Atqui tu, inquit, tyrannide potiris, quia tibi Gelonis causa habita fides est: tui causa fides tribuetur posthac nemini. nam reuera pulcherrimum videtur Gelo ostendisse ciuitatis sub **C** vnus principatu statum esse, Dionysius foedissimum. Habuit autem Dionysius tres liberos ex Locride, ex Aristomache quatuor: ex quibus duæ filia fuerunt, Sophrosyne & Arete. Sophrosyne Dionysio filio, Arete fratri eius Thearidi nupsit. Fratre defuncto Thearide, Dion Areten fororis filiam in matrimonium accepit. Quum vero ægrotanti Dionysio fatum imminere videretur, elaborauit Dion cum eo de Aristomaches liberis agere. verum medici inferuientes successori, non dederunt ei locum. Ut autem tradit Timæus, etiam medicamentum poscenti, somnificum propinantes, sensum abstulerunt, somnumque morti commiserunt. At primo amicorum apud Dionysium conuentu ita differuit de præfenti rerum statu Dion, & ceteros omnes prudentia infantes & dicendi libertate tyrannidis ostenderet esse mancipia, qui blandientes adolescenti abiecta & prætrepida consilia ei darent. Perculit eos potissimum quum imminens à Carthagine dominatui periculum expauescentibus polliceretur, si cuperet pacem Dionysius, nauigaturum se confestim in Africam, bellumque honestissimis conditionibus compositurum: sin bellare aueret, quinquaginta triremes suo se sumptu exhibiturum & præbiturum instructas. **E** Hanc magnificentiam obstupuit mirifice Dionysius, atque animum eius promptum amplexus est. At illi qui coargui se hac munificentia, & autoritate deprimi Dionis existimabant, hinc capto exordio nullam prætermiserunt vocem qua exacerbare in eum adolescentem sperabant posse, quasi tyrannidem viribus maritimi pararet occupare, ut dominatum classe ad Aristomaches fororis suæ liberos traheret. Apertissimas vero atq; grauissimas ad inuidiam eius & odium causas suppeditauerunt morū diuersitas & vita infocialis. Illi enim statim ab initio iuuenis tyranni & male educti vsu ac consuetudinē voluptatibus subministradis assentationibusq; subeūtes, in dies amores aliquos atq; ignauas occupationes ei in poculis, lustris, aliisq; turpibus ludis offerebant:

ὁ δὲ

à quibus tyrannis ferri modo emollita popula-
 ribus apparebat lenis, nimiamque immanita-
 tem remittebat paululum, non humanitate po-
 tius quam domini hebetata fœcordia. Hinc pau-
 latim progrediens & serpens adolescentis disso-
 lutio, compedes illas adamantinas, quibus Dio-
 nyfius maior ait alligatum relinquere se domi-
 natum, fudit atque tabefecit: siquidem dies, ut a-
 iunt, continuos nonaginta sine ullo interuallo,
 ubi semel cœpit, perpotavit: aulamque interea
 bonis viris sermonibusque honestis inaccessam
 & clausam, crapulæ, ioci, cantus, tripudia, atque
 alia licentia tenuere. Fuit igitur haud dubie inui-
 sus Dion, qui ad nullam relaxabat se hilaritatem
 vel ludum. Quocirca consentanea vitiorum vo-
 cabula tribuentes virtutibus calumniabantur
 eum, grauitatem, arrogantiam, & libertatem lo-
 quendi appellantes peruicaciam: admonensque,
 accusare, & quia non vna vitii indulgebat, vide-
 batur fastidire. Et quidem habebant sua sponte
 fastum aliquem eius mores austeritatemque, ad-
 itu difficilem & pene infociabilem. Non solum e-
 nim iuueni & patentes aures habenti adulationi-
 bus ingrata consuetudo eius & aspera erat, verum
 multi etiam qui utebantur eo familiariter, can-
 dorem animi eius & generositatem ample-
 ctentur, congressus causa infectabantur eum:
 quod morosius & difficiliter quam pro ciuili vsu
 ageret cum aduentibus. De quibus post Plato
 quasi vaticinans ad eum scripsit, peruicaciam tan-
 quam solitudinis contubernalem ut declinaret.
 Veri uenimvero quanuis plurimi eum id tem-
 poris negotiorum causa fieri appareret, solum-
 que vel potissimum nutantem erigere & conser-
 uare tyrannidem: intellexit tamen non acceptum
 se, sed inuito tyranno vsus ratione primum esse &
 maximum. Huius quum literarum existimaret
 imperitiam causam esse, enifus est eum in studia
 liberalia conuicere, gustumque dare præcepto-
 rum & disciplinarum moralium: quo & virtu-
 tem formidare desineret, & rebus assuesceret se
 oblectare honestis. Neque enim fuit teterrimus
 in tyrannis Dionysius, sed veritus pater eius ne si
 animi ei creuissent, & consuetudine esset vsus
 hominum cordatorum, insidiaretur sibi & do-
 minatu spoliaret: inclusum asseruauit in concla-
 ui. Ibi vsu destitutus alio, & rerum imperitia, uti
 dictitant, parua plaustra, candelabra, sedes li-
 gneas & mensas fabricabatur. Usque adeo enim
 diffidebat, & aduersus omnes mortales erat su-
 spiciosus atque proiectæ timiditatis maior Diony-
 sius, ut nec capillum cultris tonforiis tonderet,
 sed admitteretur quispiam ex plastis, qui carbo-
 ne capillum adureret. In cubiculum eius non fra-
 ter, non filius admittebatur amictus: verum o-
 portebat quemque, prius quam ingrederetur, po-
 sita stola sua aliam sumere, atque excuti ab fatel-
 litibus nudum. Quum Leptines frater eius situm
 loci cuiuspiam declarans ei aliquando accepta à
 stipatore hasta delinearret eum, extanduit in illū
 vehemēter: alterum vero qui dederat hastam, in-
 terfecit. Amicos solertes dicebat suspectos sibi ef-
 se, quod sciret eos dominari ipsos malle, quam
 domino parere. Marsiam quendam quem euexe-
 rat & præfectura donauerat, quod ipsum secun-
 dum quietem visus esset interficere, interemit:

A ὅφ' ὧν ἡ τυραννὶς, ὡς ἄρ' αἰδ' ἦρος, μαλακασομένη, τοῖς μὲν δε-
 χόμενοις ἐφαίη φιλαδέφωτος, καὶ ὀλίγα ἀπὸ μὲν φροῦτον
 ἔσπευκεν, ὅσα ἔπειθεῖα πνὶ μάλλον ἢ ῥαθυμία τῆ κερα-
 τωῦτος, ἀμβλυωμένη. ἐκ δὲ τούτου περιόδοι καὶ νεμομένη
 καὶ μικρὸν ἔπει τὸ μειράκιον ἀνέσις, τοῖς ἀδαμαντίνους δε-
 σμοῖς ἐκείνοισι οἷο ὑπερβύτερος Διονύσιος ἔφη δεδεκμηῖν
 ἀπολιπεῖν τὴν μοναρχίαν, ὅξ' ἐτήξε καὶ διεφθειρεν. ἡμέ-
 ρας γὰρ (ὡς φασιν) ἐνεθήκοντα συνεχῶς ἔπιεν ἄρξ' ἀ-
 λθους, καὶ τὴν αὐτὴν ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ σπουδαίους
 αἰδράσι καὶ λόγῳ ἀβατον καὶ αἰείσδον οὔσαι, μέλαι
 B καὶ σκώμματα καὶ ψαλλμοὶ καὶ ὀρχήσεις καὶ βωμολοχίαι κα-
 τεῖχον. ἡ δ' οὖν (ὡς εἶκος) ὁ Δίων ἐπαχθῆς, εἰς ὅθεν ἠδύ καὶ
 νεώτερον ἐπιδιδῶς ἑαυτὸν. δὲ καὶ πιθανὰ κακῶν περιρη-
 ματα τῆς ἀρετῆς ὅτι φέροντες αὐτῷ διέβαλλον, ἔσπευ-
 ψία, τὴν σμῖνότητά, καὶ τὴν παρρησίαν, αὐτὰ δὲ αἰσὶ ἀποκα-
 λουῦτες. καὶ νοσητῶν, κατηγρεῖν ἐδόκει καὶ μὴ συνεχῶς μαρ-
 ταιῶν, καὶ φρονεῖν. ἀμέλει δὲ καὶ φύσει πινὰ ὀήτος ἔγχευ εἰ-
 χεν αὐτῷ, καὶ τεραχύτηα δεσποσύδον ἐν τῷ δὲ καὶ δυσξίμ-
 βολον. οὐ γὰρ μόνον αἰδ' εἰ νέω, καὶ ἀφαιτηρυμμεία τὰ ὄπα
 καλακίαις, ἀχαιεῖς ἡ συγγενέσθαι καὶ περιαιτίας, ἀλλὰ καὶ
 C πολλοὶ τῶν πόρῳ χρωμένων αὐτῷ, καὶ τὴν ἀπλότητα καὶ ὀ-
 θυνῶν ἀγαπῶντων τῷ ἔσπου, κατεμέμφοτο τῆς ὀμιλίας
 ὡς ἀγορικέτερον καὶ βαρύτερον πολιτικῶν χρεῖαν πῖς
 δεομένοις στωαλλάσοντα. καὶ ὧν καὶ Γλάτων ὑπερον, ὡς ἄρ'
 ἀπολασσῶν, ἐγραψεν πρὸς αὐτὸν, ὅξ' ἀλαβεῖσ' αὐτῷ αὐ-
 γάδειαν, ὡς ἐρημία στωοικυδῶν. οὐ μὲν ἀλλὰ τότε πλεί-
 στου δοκῶν ἀξίος ἔσπευκεν ἀρχῆν ἀφ' αὐτῶν ἀφ' ἀρχῆς, καὶ μόνος
 ἡ μάλα τὴν τυραννίδα σαλεύουσαι ἀοργου καὶ ἀφαι-
 φυλάττειν, ἐγίνωσκεν οὐ πρὸς χάριν, ἀλλ' ἀχρητος ἔσπευ-
 χεῖας τῷ τυραννῶν, πρὸς ὧν καὶ μέγιστος. αἰτίαν εἰς δὲ τού-
 D του τὴν ἀπαθ' ἀδύσασ' εἶ) νομίζων, ἐμδρῶν αὐτὸν εἰς ἀφαι-
 τεῖας ἐλθ' ἀδύσασ' ἐφίλομυεῖτο, καὶ γέσσαι λόγον καὶ
 μαθημάτων ἠθοποιῶν, ὡς ἀρετῆς τε παύσασ' ἀδύσασ', καὶ
 τοῖς καλοῖς χεῖρειν ἐπιδείη. φύσει γὰρ ὅσα ἐγεγονε τῶν φαι-
 λονάτων τυραννῶν ὁ Διονύσιος· ἀλλ' ὁ πατὴρ δεδδικῶς μὴ
 φρονήματος μεταλαβῶν, καὶ συγγενόμορος νοῦν ἔχουσι ἀμ-
 θρώποις, ὅτι βουλεύσειν αὐτῷ, καὶ παρέλθοι τὴν ἀρετῆν,
 ἐφροῦρει κατὰ κλειστον οἶχον, δι' ἐρημίαν ἐμιλίας ἐτέρας, καὶ
 ἀπειρία πρῶτα γὰρ, ὡς φασιν, ἀμάξια καὶ λυχνίας, καὶ
 δίφρους ξυλίνους, καὶ τραπέζας τεκτονόμορον. οὕτω γὰρ
 E ἡ ἀπίστος, καὶ πρὸς ἀπὸ μὲν ἀμθρώποις ὑποπίστος καὶ
 πρὸς βέλῃ μῆνος ἀφ' ἀφ' ὅσον ὁ ὑπερβύτερος Διονύσιος, ὡς τε
 μὴ δὲ τῆς κεφαλῆς τῆς τρέχας ἀφελεῖν κρυφαίς μα-
 χήραις, ἀλλὰ τῶν πλεῶν πῖς ὀπιφροῖτων αἰθερακί τὴν
 χέμῳ πρὸς εἰκαμεν. εἰσῆει δὲ πρὸς αὐτὸν εἰς τὸ δωμαῖον οὔτε
 ἀδελφός, οὐδ' υἱός, ὡς ἔτυχεν ἠμφισμῆνος, ἀλλ' ἔδει πρὸς
 εἰσελθεῖν, ἀποδιδῶν τὴν ἑαυτῷ σολῶν ἔκασον, ἐτέρον ἀ-
 ναλαβεῖν, ὅσα δὲ γυμνὸν ἔσπευκεν τῶν φυλακῶν. ἐπεὶ
 δὲ Λεπίνης ὁ ἀδελφός αὐτῷ ποτε χροῖου φύσιν ἐξηγούμα-
 νος, λαβῶν λόγγῳ πρὸς πινος τῶν δορυφόρων, ἔσπευ-
 F γραψεν τὸν πόπον, ἐκείνῳ μὲν ἰσχυρῶς ἐχάλεπαγε, τὸν
 δὲ δόντα τὴν λόγγῳ ἀπέκπιεν. ἔλεγχον δὲ πὺς φῖ-
 λους φυλάττειν, νοῦν ἔχουσας εἰδῶς, καὶ βουλομένοισι
 μάλλον τυραννεῖν ἢ τυραννεῖσθαι. καὶ Μαρσύαν δὲ πινὰ
 τῶν πρῶτων ἑσπευκεν ἔσπευκεν καὶ τεταγμένῳ ἐφ' ἠγεμορίας αἰεῖν, ὅξ' αὐτῷ κατὰ τοῦ ὑπνοῦ σφάττειν αὐτῷ.

ως απ' ονοιας μεθμερινης, και διαλογισμου, της υφους
 ταυτης εις τον υπνον αυτου παρ' αλλομυθους. ο μιν δ' η Γλατω-
 νι θυμους, οτι μη πομπων αυτον αι δεσποιν ανδρειοτατον
 οντα απεφηεν, ουτω παειφοδον και ποσυτων παρ' δειλιας
 κακων μεσην ειχε τιω ψυχην. τον δ' υον αυτη, καθ' αυτην ειρη-
 ται, διαλεωδημιδρον απαδουσια, και συντετριμμενον το
 ηθος ο Διων οραν, παρεκαλει παρ' παιδειαι τραπεδαυ
 και δεηθιτωαι τω παρ' του τ' φιλοσοφων πασαι δεσπον, ελθειν
 εις Σικελιαν ελθοντι δε παρ' ασχειν αυτον, οπως διακρημη-
 ρεις το ηθος εις ερετιω λογων, και παρ' τοθειοτερον αφο-
 μοιωθεις παρ' δειγμα τ' οντων και καλλισον, ω το πομ ηγυ-
 μινω πειθιδρον, δε ακρομιας κροσμος εστι, πολλω μιν δι-
 δαμονια εαυτω μηχανησεται, πολλω δε τοις πολιταις, ο-
 σα νυν εν αυτη διαοικουσι παρ' αναγκη της ερετης, ταυ-
 πα σωφροσυη και δικαιοσυη μετ' διδρυειας παρ' ενομη-
 ρια παρ' ασχων, και ημιδρος βασιλες εν τυραννου. τας
 γ' αδαμαντινους δεσμοις, εχ' ως παρ' ο πατηρ ελεγη αυτη,
 φοβον και βια και νεων πληθος εη), και βαρβαρων μυ-
 ριαδρον φυλακω, δινοισαι δε και παρ' θυμια και χραειν
 εχ' ενομητω παρ' ερετης και δικαιοσυης. α, καθ' αυτην οντα
 μαλακωτερα τ' σωτων και σκληρων εκεινων, ισχυρο-
 περα παρ' αμοιω ηγεμονιας παρ' αρχην. χραεις ο τυ-
 πων, αφιλοπιμον εη) και εζηλον τον αρχοντα, τα μιν σωματι
 παρ' επως αμπεχόμενοι και τη παρ' τιω οικησιν αβεστητι
 και κατασκηνη λαμπαρωδρον, ομιλια δε και λογω, μη-
 δει οντα τω παρ' ετυχοντος σεμνοτερον μηδε της ψυχης ο
 βασιλειον αξιωωτα κερσημενον εχειν βασιλικω και
 παρ' εποντος. ταυτα πολλακις τω Διωνος παρανοωτος, και
 τ' λογων τω Πλατωνος εστιν εβινας παρ' απειροτας, εχ' εν
 ερωσ τον Διονυσιον εζυς και παρ' εματης τ' τε λογων και της
 σωμοσιας τω Πλατωνος. δι' ουσ' αυ Αθλωαζε πολλα μεν
 εφοιτα γραμματα παρ' ε τω Διονυσίου, πολλα δε εβτισκη-
 φεις παρ' ε τω Διωνος, αλλα δε εζ' Ιταλιας παρ' ε τ' Πυ-
 θαγρειων, διακελευομενων παρ' ε γραμειας, και νεας ψυ-
 χης εζοισια μεγαλη και δυναμει παρ' εφερομενης εβπλα-
 βεσται, και καθ' ασχειν εμβριτεσερις λογισμοις. Πλατων
 μεν αυτω (ως φησιν) αυτος εαυτον ασχωμεις, μαλιστα μη δε-
 ζειεν εν λογοις εη) μονον, εργου δε εκων εσθενος αυ' αψαζ
 και παρ' εδδικησας, δε ενος αιδ' εος, ως παρ' ηγεμονικω μεερεσι,
 εκκαταρτενος, ολιω ιατρβειν Σικελιαν ισοδουσαι, παρ' η-
 κρυσεν. οι δε τα Διωνι πολεμοωτες, φοβουδρον τιω τω
 Διονυσίου μεταβολω, επεισαν αυτον απο της φυγης μετα-
 πέμπεσται Φιλιπον αυτρα και πεπαδουδρον παρ' ε λο-
 γοις, και τυρανικων ηθων εμπειροτατον, ως απιταγμα
 παρ' ε Γλατωνα και φιλοσοφια εκεινον εζοντες. ο γαρ δ' η
 Φιλιπος δε ερετης τε τη τυρανιδι καθισαμνη παρ' εθυμω-
 τα τον αυτον παρ' εσχειν, και τιω ακραειν διεφυλαξε, φρου-
 ραρχων εβτι πολωχερον. αυ δε λογος ως και τη μητε
 πλησιαζοι τω παρ' εδουτερε Διονυσίου, ε τυρανικω μη πομπα-
 πασαν αγνοειντος. επει ο Λεωθινος εκ γωαμκος αυ' εραφτι-
 ρεας, ετερω σω: κροσσαι εχε, ημομεων αυτω δυοιν θυγατε-
 ρων, τιω ετερεν εδωκε Φιλιπω, μηδε φρασας παρ' ε Διονυ-
 σιον οργισεις εκεινος, τιω μιν γωαμκα τω Λεωθινου δησας
 εν πεδαυς καθ' ερε, τον δε Φιλιπον εζηλασε Σικελιας, φυροτα παρ' ε ξενοισ πινας εις τον Αδριαω του και δοκει
 τα πλειστα σωθιτωαι τ' ισοειας σχολαζωι. ε γαρ εβδημηθε τω παρ' εδουτερου ζωιτος, αλλα μετα τ' εκεινη τελευτην

A existimans ex cogitatione diurna & meditatio-
 ne hanc visionem fuisse ei per somnium oblatam.
 Adeo ille qui Platoni infensus fuit quod non om-
 nium mortalium ipsum pronuntiasset fortiffi-
 mum, pavidam & malis mentem tam multis ha-
 bebat refertam. Huius filium, sicut diximus, bo-
 narum literarum inertia mutilatum & labefa-
 ctatum moribus Dion quum animaduerteret,
 hortatus eum est ut dederet sese literis, & philo-
 sophorum principem enixe rogaret ut in Sici-
 liam veniret. Vbi venisset, daret se ei: quo mori-
 bus ex doctrina ad virtutem expolitus, atque ad
 diuinissimum rerum & pulcherrimum confor-
 matus exemplum, cui vniuersitas duci parens
 non iam confusio sed mundus est, magnam sibi-
 metipfi, magnam item ciuibus pararet felicitatem:
 qui quæ nunc metu domini faciant inuiti, hæc
 moderatione & iustitia beneuole velut parenti
 essent præstituri, atque ita ipse rex euaderet
 ex tyranno. nam adamantinas compedes, non,
 ut eius dixit parens, metum, vim, ingentem clas-
 sem, & decem millium stationem barbarorum
 esse: sed beneuolentiam, sed studium, sed fauorem:
 quæ iustitia & virtus imprimant. quæ licet
 molliora, intentis illis & duris firmiora ad imperii
 esse perpetuitatem. Ad hæc, esse turpe & fœdum,
 si princeps corpore eximie cultus, domesticoque
 splendore atque instrumento magnificus, consuetudine
 & sermone nihilo homini præstet plebeio,
 neque animi studeat habere egregie & insigniter
 exornatum principatum. Hæc crebro inculcante
 ei Dione, ac nonnullos Platonis sermones subiiciente,
 acris Dionysium ardor & vefanus cepit sermonum
 & colloquii Platonis. Ex templo igitur multæ
 Athenas à Dionysio literæ, multæ obtestationes
 volitarunt à Dione, aliæ à Pythagoreis ex Italia,
 ut veniret hortantibus, & tyrocinium animi
 magna licentia & potentia fluctuans arriperet,
 solidioribusque frænaret consiliis. Ac Plato
 quidem, ut ipsemet testatur, se ipse erubescens,
 maxime ne verbis tantum vacare, operi vero
 manus admouere volens nulli videretur: sperans
 que per vnum virum, quasi membrum principale,
 purgatum vniuersæ laboranti medicinam se
 Siciliae facturum, gessit illis morem. At Dionis
 aduersarii timentes mutationem Dionysii,
 induxerunt eum ut Philistum ab exilio reuocaret,
 virum & literis instructum & morum tyrannicorum
 scientissimum: quo haberent eum quem Platoni
 & philosophiæ obicerent. Quippe à primo
 surgenti tyrannidi promptissimum præbuerat
 Philistus se, arcemque præsidio præfectus diu
 custodierat. Fama quoque fuit matri eum
 maioris Dionysii consuetudine haud vndequaque
 inscio tyranno. Sed quum Leptini ex muliere,
 quam alteri nuptam per stuprum cognouerat,
 duæ editæ filiæ essent, quarum alteram re
 non communicata cum tyranno collocasset
 Philisto: ira frendens ille Leptinis coniugem
 vinctam in custodia habuit, Philistum vero
 exterminauit Sicilia, qui ad hospites certos
 per fugit Adriam. vbi, ut mihi videtur, quum
 abundaret otio, historiâ suam maxima ex parte
 composuit. Neque enim reuersus est in patriam
 viuo maiore Dionysio, sed secundum illius
 excessum,

uti diximus, reduxit eum æmulatio cum Dione aliorum, quasi & ipsis magis accommodatū, & firmiore tyrannidi. Igitur mox redux hic fouit tyrannidē, simul Dioni ab aliis struebantur apud tyrannum calumnia & crimina, cū Theodote & Heracleide cum de opprimendo dominatu egisse. Ne sperabat sane per Platonis præsentia detracto tyrannidi dominatu atq; impotentia, moderatum se & legitimū principem Dionysium effecturum: sin reluctaretur nec molliretur, opprimere statuerat eum, ac Syracusanis reddere remp. nō quo ditionem probaret popularem, sed quod omnino censeret tyrannide eam esse meliorem iis qui sanum principatum non possent assequi optimatū. In hoc rerum statu venit in Siciliam Plato: qui primo aduentu eximia comitate & honore est exceptus. nam regius currus & splendide cultus præsto fuit e nauigredienti. Tyrannus autem, tanquam magno bono imperium suum esset auctum, sacrificauit. Pudor in conuiujs, aula composita, atque ipsius tyranni in omnibus responsis iudiciisque lenitas spem ciuibus miram præbebat conuersionis. Ardor erat ad disciplinas & philosophiam omnium. Tyrannidis sedem, vt fama est, puluis occupabat, ob numerum eorum qui geometriæ incumbebant. Paucis interpositis diebus solenne sacrificium fuit in arce. Ibi quum precaretur de more præco vt dominatus in multas atates consisteret inconcussus, assistens Dionysius perhibetur dixisse, Quin tu desinis in nos execrari? Momordit id supra modum Philistum cum suis, in superabilem autoritatem fore spatio & consuetudine existimantes Platonis: qui tunc modico ex vsu vsque adeo animum inuenterat & variauerat adolescentis. Non vltra igitur vnus aut alter neque clam, verum aperte omnes lacerare Dionem, & iactare non obscure fascinare eum & inficere Platonis eloquentia Dionysium: quo simul atq; ille sponte depoluerit potestatem, eam ad Aristomaches filios, quorum auunculus sit, transferat. Nonnulli vero moleste ferre simulabant se, quum pridem Athenienses, qui ingentibus naualibus & terrestribus copiis eo nauigauerant, interissent oppressisque ante fuissent quam caperent Syracusas: nunc Dionysii tyrannidem per vnum dituituros magistrum, qui persuadeat ei vt ex decem millium stipatorum profugiens statione, quadringentis triremibus, decem millibus equitum atque infinitis peditum copiis relictis, in Academia ateanum illud bonum inuegisset, euadat per geometriam beatus: hanc vero in principatu, pecunia & deliciis felicitate Dioni permittat & Dionis sororis filiis. Hinc suspicione primum, deinde clariore simultate & alienatione ab Dione orta Dionysii, defertur clam ad Dionysium epistola quædam, quam ad magistratus Carthaginensium scripserat Dion, monens, vt quum Dionysium de pace adituri essent, ne remoto se conuenerent illū: omnia se confecturum ipsis ex sententia. Hanc quū Philisto Dionysius recitasset, ac cū eo, vt autor Timæus est, consultasset, surrepsit Dioni facta reconciliatione, atq; specie præteta honesta,

A (ὡς ἔφ' εἶρηται) κατήγαγον αὐτὸν ὁ παρὰ Δίωνα τῶν ἄλλων φθόνος, ὡς αὐτοῖς τε μάλλον ἐπιτήδειον ὄντα, καὶ τῇ τυραννίδι βέλτερότερον. οὗ μὲν οὖν δόξας κατελθὼν διεπεφύκει τῆς τυραννίδος. τῷ δὲ Δίῳ καὶ παρ' ἄλλων ἐτύγχευον οὐσαν ἀφελῶν καὶ κατηρεῖαι παρὰ τὸν τύραννον, ὡς διελθὼν καὶ ἐκκαλύψας τῆς ἀρχῆς παρὰ τε Θεοδοτίῳ καὶ παρὰ Ἡρακλείδῳ. ἢ ἄρα περὶ μὲν γὰρ (ὡς εἴοικε) δὲ Πλάτωνος καὶ ἀρχιμοῦ τὸ δεσποτικὸν καὶ λίαν ἀκράτον ἀφελῶν τῆς τυραννίδος, ἐμμελῆ τινα καὶ νόμιμον ἄχροντα τὸν Διονύσιον καταστήσει εἰ δὲ ἀντιβαῖνοι, καὶ μὴ μαλασσοίπο, καὶ ἐκκαλύψας ἐκείνον, ἐγνώκει τὴν πολιτείαν ἀποδιδόναι Συρακουσίοις ὅσα ἐπαγαγὼν μὲν δημοκρατίῳ, πρῶτος δὲ βελτίῳ τυραννίδος ἡγεμόνος τοῖς ἀφελῶν ἀποδοῖν ὑγιαίνουσιν ἀριστοκρατίας. ἐν πιαυτῇ δὲ καταστάσει τῆς ἀρχῆς γμάτων ὄντων, Πλάτων εἰς Σικελίαν ἀφικέμενος, καὶ μὲν τῶν παρ' αὐτὸν ἀπληθύνουσιν θαυμαστῶς ἐτύγχευε φιλοφροσύνης καὶ τιμῆς. καὶ γὰρ ἄρμα τῶν βασιλικῶν αὐτῷ παρέση, κερσημερίων ἀφελῶν, ἀποδοῦν τῆς τελευτῆς καὶ θυσιῶν ἔθυσεν ὁ τύραννος, ὡς δὲ τυχεύματος μεγάλου τῆς ἀρχῆς παρὰ γένεσός. αἰδώς δὲ συμποσίων, καὶ σχηματισμὸς αὐλῆς, καὶ παρὰ τῆς αὐτῆς τυραννίδος καὶ ἕκαστα τῶν χρηματικῶν, θαυμαστὰς ἐπέδωκεν ἐλπίδας μετὰ βουλῆς τοῖς πολιταῖς. φερόμενος δὲ ἐπὶ λόγους καὶ φιλοσοφίας ἀπληθύνουσιν καὶ τὸ τυραννικὸν (ὡς φασὶ) κρηνοῦτος ὑπὸ πλήθους τῶν γεωμετρουμένων κατεῖχεν, ἡμερῶν δὲ ὀλίγων ἀφελῶν θυσιῶν μὲν ὑπὸ πάτριος ἐν τοῖς τυραννείοις τῷ κήρυκος (ὡς ἔφ' εἶρηται) κατὰ βουλήν αὐτοῦ ἀφελῶν τὴν τυραννίδα ἀσάλευτον πολλοῖς χρόνοις, ὁ Διονύσιος λέγεται παρεστῶς, οὐ πάσης (φαίαι) καταρῶντος ἡμῖν; ποδο κρηνοῦτος καὶ τὸν Φίλιππον ἐλύπησεν, ἄμαχον ἵνα τῷ Πλάτωνος ἡγεμόνους ἔσομαι χρόνῳ καὶ συνηθεία τὴν δυνάμιν, εἰ νῦν ἐκ συνουσίας ὀλίγης ἠλλοίωκεν οὕτω καὶ μεταβέβηκεν τὴν γνώμην τὸ μεῖράκιον. οὗ ἐτ' οὖν κατὰ εἶρα καὶ λαθραῖως, ἀλλὰ πρῶτος αἰαφανῶς ἐλθοῦσιν τὸν Δίωνα. λέγοντες ὡς οὐ λέληθε κατεπάδων καὶ κατὰ φαρμάκων τῷ Πλάτωνος λόγῳ Διονύσιον, ὅπως ἀφελῶν ἐκροῖως αὐτῷ καὶ παρὰ μὲν τὴν ἀρχὴν, ὑπολαβῶν εἰς τοὺς Ἀριστομάχης ἀειρήνην παῖδας, ὧν θεὸς ἐστίν. εἶποι δὲ παρὰ ποιοῦντο δυσχεραίνειν, εἰ παρὰ τὸν μὲν Ἀδριανοῖς ναυπηγῆς καὶ περὶ τῆς δυνάμεσι μεγάλης δέδοται πλοῦσαιτες ἀπώλοντο, καὶ διεφθάρησαν παρὰ τὸν ἡλαστὴν Συρακουσῶν. νῦν γὰρ εἰς ἐνὸς σφισσοῦ κατελύσονται τὴν Διονυσίου τυραννίδα, συμπίσαντες αὐτὸν ἐκ τῶν μυρίων δροφύρων ἀποδραῖα, καὶ κατὰ λιπὸντα τῶν τετρακυσίας τελερῆς, καὶ τοῖς μυρίους ἵπποις, καὶ τοὺς πολλὰς ποσούτους ὀπλίτας, ἐν Ἀκαδημία τὸ σιωπῶντον ἀγαθὸν ζῆτιν, καὶ ἀφελῶν γεωμετρίας βουδαιμονία ἡγεῖσθαι, τὴν ἐν ἀρχῇ καὶ χρημασὶ καὶ τρυφῆς βουδαιμονίαν Δίωνα καὶ τοῖς Δίῳ ἀδελφίδος παρὰ μὲν. ἐκ τούτων ὑποψίας παρὰ τὸν, εἶτα καὶ φανερωτέρας ὀργῆς καὶ ἀφελῶν ἀφελῶν, ἐκομίσθη τῆς ἐπιτολῆς κρυφα παρὰ Διονύσιον, ἢ ἐγγράφει Δίῳ παρὰ τοὺς Καρχηδονίων ἐπιμε-

λησῶν κελθῶν, ὅταν Διονύσιος καὶ τῆς εἰρήνης ἀφελῶνται, μὴ χωρὶς αὐτῷ ποιήσασθαι τὴν εἰρήνην, ὡς πρῶτος ἡγεμόνος ἀμεταπώτως δι' αὐτῶν. τούτῳ αἰαγνῶς Διονύσιος Φίλιππον, καὶ μετ' ἐκείνου βουδαιμονίας (ὡς φησι Τίμαχος) ὑπῆλθε τὸν Δίωνα πεπλασμένης ἀφελῶν καὶ μετῆρα σκηφάμενος,

Δι' ἀλλήλων τε φήσας, μόνον τε ἀπαγαγόντων τὴν
 ἀκρόπολιν πρὸς τὴν θάλασσαν, ἔδειξε τὴν ὄπισθον καὶ
 κατηγήρησιν, ὡς σιωπῶντος μὲν Καρχηδονίων ἐπ' αὐτόν.
 Σπολογεῖσθαι δὲ βουλομένων τῶν Δίωνος, ἐκ αἰασχόλητος,
 ἀλλ' ὅπως ὡς εἶχεν ἡμίχρος εἰς ἀκρόπολιν, πρὸς τὴν
 ναύτας καὶ ζῴων αὐτὸν ἐκτείναι πρὸς τὴν Ἰταλίαν. γε-
 νομένου δὲ τούτου, καὶ φαίνοντος ὁμοῦ τοῖς ἀιδεσίοις,
 τὴν μὲν οἰκίαν τῆς τυραννίδος εἶχε, δεξιὰ δὲ γυναικῶν ἢ
 δὲ πόλις ἢ τῆς Συρακουσίων ἐπὶ ἤρω, πρὸς τὰ νεώτερα
 καὶ μεταβολῶν πρὸς δεξιὰν ταχθεῖσιν, ἐκ δὲ τῶν Δίωνος
 δουλοῦ, καὶ τῆς πρὸς τὸν τυραννῶν ἀπιστίας τῶν ἄλλων. ἀ
 δὴ σιωπῶντος ὁ Διονύσιος, καὶ δεδουκώς, τοῖς μὲν φίλοις παρε-
 μύθειτο καὶ τὰς γυναικῶν, ὡς οὐ φυγῆς ἀλλ' ἀποδημίας
 πρὸς Δίονα γενησέμενης, ὡς μὴ χεῖρον ὄργῃ πρὸς τὴν ἀ-
 γάθειαν αὐτῶν παρόντος ἀμαρτυρίαν βιασθεῖν. δυοὶ δὲ ναῦς πα-
 ραδούς τοῖς Δίωνος οἰκείοις, ἐκέλευσεν, εἰς μεμεινός
 βούλοισιν τῶν ἐκείνου χεῖματα καὶ θεράποντας ἀπάγειν
 πρὸς αὐτὸν εἰς Πελοπόννησον. ἡ δὲ οὐσία μεγάλη τῶν Δίων-
 ον καὶ σχεδὸν πενταετηρικὴ πομπὴ καὶ κατασκευὴ πρὸς τὴν
 διαγῆν, ἡ δὲ οἱ φίλοι συλλαβόντες ἐκέλευον. ἄλλα δὲ ἐ-
 πὶ μπετο πολλὰ πρὸς τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἐταίρων, ὡς τε
 χεῖματα ἕνεκα καὶ πλούτου λαμβάνοντες ἐν τοῖς Ἑλλησιν
 εἶναι καὶ ἀφ' ἑαυτῶν τῆς φυγάδος ὁποῖα τὴν τῆς τυ-
 ραννίδος διώκων. Πλάτωνος δὲ Διονύσιος ὅπως μὲν εἰς τὴν
 ἀκρόπολιν μετέστησεν, ἐν τῷ αὐτῷ, σχήματι ζεῖας Φιλαν-
 δεσίου, φεσφύρα μὲν παλαιός, ὡς μὴ συμπλέει Δίων-
 ον μάρτυρος ὡν ἠδίκητο. χρόνῳ δὲ καὶ σιωπῶντος, κατὰ τὸ
 φαίνειν ἀθρώπου θηριόνησιν, ἡσυχίαν τε τὴν οὐμίαν
 αὐτῶν καὶ τὸν λόγον, ἠράσθη τυραννικὴν ἔρωτα, μοῖος ἀξίων
 πρὸς Πλάτωνος δυνεῖσθαι καὶ θαυμάζεσθαι μάλιστα
 πόρτων, ἐπιμοσ ὡν ὄπισθ' ἔπειν τὰ πρὸς τὰ καὶ τὴν τυ-
 ραννίδα, μὴ πρὸς τὴν πρὸς Δίονα φίλιαν τὴν πρὸς
 αὐτόν. ἡ δὲ οὐ τὰ Πλάτωνι συμφορὰ τὸ πάθος αὐτῶν τῶν
 μαχόμενων, κατὰ τὸ οἱ δυσέρωτες πρὸς ζηλοτυπίας καὶ
 πολλὰς μὲν ὄργας ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, πολλὰς δὲ ἀλλαγὰς καὶ
 δεήσεις ποιεῖσθαι πρὸς αὐτόν, ἀκροῦσθαι δὲ τῶν λόγων καὶ
 κρινεῖν τὴν πρὸς φιλοσοφίαν πρὸς ματείας, ἀποδίδουστος
 μὲν πρὸς φῶς, αἰδομένου δὲ τοῖς ἀποτρεπόντες, ὡς ἀφ-
 φηρησόμενος. ἐν τούτῳ δὲ πολέμου πινὸς ἐμπροστίος, ἀπο-
 πέμπει τὸν Πλάτωνα, σιωπῶντος εἰς ὡρὴν ἔπειν μεταπεμ-
 ψασθαι Δίονα καὶ τῶν μὲν ἐλεύσασθαι, τὰ δὲ πρὸς τοῖς
 κτημάτων ἀπέπεμπεν αὐτῶν, ἀξίων Πλάτωνος σιωπῶντος
 πρὸς τὸ χροῖον ἀφ' ἑαυτῶν τὸν πόλεμον εἰρήνης γὰρ ἡμιόνης, πά-
 ρισα μεταπεψασθαι τὸν Δίονα, καὶ ἀξιοῦν αὐτὸν ἡσυχίας
 ἀγῆν, καὶ μὴ δὲν νεωτερίζειν μηδὲ βλασφημεῖν κατ' αὐτὸν
 πρὸς τοῖς Ἑλλήνας. ταῦτα ἐπειρᾶτο ποιεῖν Πλάτωνος καὶ
 Δίονα ἀτρέφας ἐπὶ φιλοσοφίαν, ἐν Ἀκαδημίᾳ σιωπῶντος.
 ὡκεῖ μὲν οὖν ἐν ἀσφ' ὡρᾷ Καλλιππῶν τῆν γυναικῶν
 ἀγῆν δὲ ἀγαθῆς χάριν ἐκτείνασθαι, καὶ τούτων ὕστερον
 εἰ. Σικελίαν πλέων Σπύσιππῶν δωρεὰν ἔδωκεν. ὡ μὲν
 λιστα τῶν Ἀθηνῶσι φίλων ἔχρητο, καὶ σιωπῶντος, βου-
 λομένου τῶν Πλάτωνος οὐμίαν χάριν ἐχούσθαι, καὶ πρὸς ἀφ' ἑμμελῶς κατὰ χροῖον ἀπτομένην κεραινούμερον ἀφ' ἑμμε-
 νεσθαι τῶν Δίωνος ὄψους. πρὸς δὲ οὐ Σπύσιππῶντος ἡ καὶ οὐκ ἔχον αὐτὸν ἐν τοῖς ἀλλοῖς ὁ Τίμων
 πρὸς ἡγήσασθαι. αὐτῶν δὲ Πλάτωνι χρησιμῶν παιδῶν χορῶν, τὸν τε χορὸν ἡσυχίαν ὁ Δίονος, καὶ τὸ δαπνημῶν
 πρὸς ἔτελεσεν παρ' ἑαυτῶν, συγχροῦτος τῶν Πλάτωνος τὴν ποιοτικὴν φιλοσοφίαν πρὸς τοῖς Ἀθηναίοις,

A redire cū ipso ait se in gratiam, soloq; sub arcē ad
 mare abducto ostendit epistolam. infimulavitq;
 cū Pcenis eum in se conspirare. Purgare se Dionē
 volentē noluit audire: verum extēplo & raptim
 coniecit eū in acatium, imperavitq; nautis vt ex-
 ponerent eū in oraltalia. Quod factum quū vide-
 retur hominib; suum, domus tyranni mulierum
 causa in luctu fuit: ciuitas vero Syracusana crexit
 se, res novas & breuem vicissitudinē expectās ex
 tumultu de dione & ex diffidentia erga tyrannū
 aliorum. Quæ vbi animaduertit dionysius, timo-
 re anxius leniuit amicos & vxorē eius, quasi nō in
 exiliū, sed esset peregre dion missus, ne in præsen-
 tis contumaciā consulere ex ira cōpelleretur gra-
 uius. Permisit autem naues duas dionis familiari-
 bus, vt quæcunq; vellent ex bonis & famulatio e-
 ius, imponerent eo, & ad eū deportarent in Pello-
 ponnesum. Ingentes erant dionis facultates, ty-
 rannicusq; ppe domi splendor & instrumentum:
 quæ confata cinata asportauerunt amici. Multa in-
 super alia a fœminis & amicis missa. Ita pecuniæ
 quidē causa & opū splendidus erat inter Græcos,
 atq; ex exulis opulencia potentia elucebat tyran-
 nidis. Platonem vero transtulit extemplo diony-
 sius in arcem honorificam ei benigni colore ho-
 spitiū custodiam machinatus, ne cum dione abi-
 ret illatarum ei iniuriarum testis. Tempore
 porro & contubernio sicut fera attingere homi-
 nem, ita ille asluefactus est ferre colloquia eius &
 orationem, ac profecutus eum amore tyranni-
 co, solumque redamari se a Platone & suspici su-
 pra omnes postulauit: paratus ei summam re-
 rum dominatumque permittere, si dionis ami-
 citiam non præferret suæ. Erat Platoni calami-
 tati hic affectus illius: qui insaniebat perditæ a-
 mantium modo per æmulationem, multasque
 breuit spatio rixas, multas vicissim reconcilia-
 tiones cum eo & obsecrationes fecit: atque audi-
 re eius præcepta, & in confortium venire studiū
 philosophiæ maiorem in modum affectabat: sed
 diuerentes iptum, quasi labefieret, erubescibat.
 Interca exorto bello remittit Platonem, pollici-
 tus proxima ætate se dionem reuocaturum. Cæ-
 terum non stetit promisso: censum prædiorum
 tamen misit ei, petens à Platone vt de tempore
 daret sibi belli causa veniam: quum primum com-
 posita pax esset, accitutum se dionem: postulauit-
 que vt ille quiesceret interim, ac ne quid mo-
 ueret, neve insectaretur se apud Græcos. Id ela-
 borauit Plato efficere, dionemq; ad philosophiā
 flexit, detinuitque in Academia. Habitauit hic in
 vrbe apud Callippum notum sibi. Oblectamenti
 causa prædium comparauit, quod post donauit in
 Siciliam nauigans Speusippo, cuius præter cæte-
 ros amicos, Athenienses vtebatur consuetudine
 & contubernio: quod v llet Plato colloquio festi-
 uo & scitis facetiis tēpestiue condito mores Dio-
 nistinctos diffundere Id præstare poterat Speu-
 sippus quapropter facetum appellauit eum in fa-
 libus Timō. Edēte puerorū chorū Platone, Dion
 chorū exercuit, & sūptū omnē à se præbuit. Hanc
 Plato admisit illius apud Atheniēses munificētiā:

quæ illi potius benevolentia, quam gloria sibi conciliaret. Inuit Dion cæteras quoque vrbes, cum optimis & prudentissimis in rep. tractanda viris versans agitantque festos dies: nihil in cõuictu ineptum, nihil tumidum neque tyrannicum præ se ferens vel molle, sed modestiam, sed virtutem, sed fortitudinem, in literisque ac philosophia honestas congressiones. Hinc studium in se omnium, amoremque, publicos quoque honores & decreta est apud ciuitates consequutus. Lacedæmonii offensa contempta Dionysii, quanuis mitteret eis id temporis prompte contra Thebanos auxilia, ciuitate quoque eum donauere. Ferunt Dionem aliquando domum ad Megarenses Præodorum eius rogatu venisse. Fuit autem locuples atque opibus valens Præodorus. Ad cuius limem quum turbam Dion & frequentia negotia, illumque cõuentu & aditu difficilem aduenteret: respiciens amicos stomachantes & offensos, Quid hunc, inquit, incusamus? nempe nos ipsi omnibus non aliter faciebamus Syracusis. Temporis spatio incensus Dionysius inuidia, fauoremque metuens apud Græcos Dionis, desinit ei mittere censum, præfecitque facultatibus eius procuratores suos. Quo autem infamiam apud philosophos Platonis causa elueret, multos coegit qui habebantur eruditi. Cupiens vero in disputando omnes superare, necesse habebat ea quæ obiter ex Platone acceperat, perperam vsurpare. Quare cœpit illum denuo requirere, pœnituitque eum quod non fuisset præfente vsus, neque doctrinam percepisset honestarum disciplinarum absolutam. Ita ut tyrannus, semper cupiditatibus stolidus, atque in omnem præceptis animi motum, repente ardenti desiderio captus fuerit Platonis, omnemque machinam mouens Archytam Pythagoreum induxerit ut promissorum suorum sponsor esset apud Platonem, eumque acciret. nam illo interprete ius inter eos amicitia & hospitii contractum primo fuerat. Allegauit ille ad eum Archidemum. Misit etiam Dionysius triremes & amicos oratum Platonem. Scripsit in super ipse aperte & diserte, nihil ab se ut Dion benignum expectaret, ni adductus Plato esset in Siciliam venire: si veniret, omnia. Multæ etiam ad Dionem allatæ ab sorore & vxore obtestationes sunt, ut cum Platone ageret quo morem gereret Dionysio, neque ei obtentum præberet. Ita venisse tertio se Plato in fretum Siculum refert,

Rursum ut tentaret diram superare Charybdim.

Aduentus eius magno illum gaudio, magna de integro spe Siciliam compleuit, vota facientem & contendentem studiis ut Philistum Plato, & tyrannidem superaret philosophia. Ingens etiam exitit studium in eum mulierum. Peculiariter fidem ei Dionysius ut nulli alii habuit, ut adire ipsum liceret ei non prætentato. Quum magnam vim pecuniæ & crebro hic offerret Platoni, nec ille acciperet: præfens Aristippus Cyrenæus sine periculo magnificum Dionem dixit esse. Iphis enim qui multis opus haberent, eum pauca donare: Platoni multa, qui nihil caperet. Postquam defluerunt primæ inuitationes, ingressu de dione agere Platone, procrastinationes primum fuere, expostulationes inde & simultates apud alios tectæ: quum occuleret eas Dionysius,

ἥτις ὁ παλαιὸς ἴσχυε, εἶτα μέμφεις καὶ ἀφ' ἑσέως, λαθροῦσά τε πύς ἐκτός, ἐπιπρωτοῦ Διονυσίου,

A ὡς ἐκείνῳ μᾶλλον ὄνοια ἢ δόξαν αὐτῷ φέρουσαι. ἐπεφοίτα δὲ καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ὁ Δίων, καὶ στωεσχόλαζε καὶ στωεπὸν γυμναζε τοῖς ἄριστοις καὶ πολιτικωτάτοις ἀνδράσιν, ὅσῳ ἐν τῇ διαίτῃ σὺ λαικὸν ἐπιδ' εἰκνύμενος, ὅσῳ ἐν τῇ νικίῃ, ὅσῳ ἐπιτεθειμένον, ἀλλὰ στωφεροῦν καὶ ἀρετὴν καὶ ἀνδρείαν, καὶ πᾶσι λόγοις καὶ πᾶσι φιλοσοφίαις δισχήμονας ἀφ' ἑσέως ἐφ' οἷς ὄνοια πᾶσι πύτων ἐγένετο καὶ ξηλὸς αὐτῷ, πρὸς τὴν δημοσίαν καὶ ψήφισματα πᾶσι τῶν πόλεων. Λακεδαιμόνιοι δὲ καὶ Σπαρτιάται αὐτὸν ἐποίησαντο, τῆς Διονυσίου καταφρονησαντες ὀργῆς, καὶ ὅτε αὐτοῖς τότε πρὸς ἑσέως ἐπὶ τοῖς Θεβαίαις συμμαχοῦντος. λέγεται δὲ ποτε τὸν Δίωνα τῷ Μεγαρέως Πτολεμαῖος δεσποτῆς, ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ ἐλθεῖν. ἡ δὲ (ὡς εἰπεν) τῶν πλοσιωνίας καὶ δυνατῶν ὁ Πτολεμαῖος. ὅχλον οὖν ἐπὶ θύραις ἰδὼν ὁ Δίων, καὶ πλήθος ἀσχυλίων, καὶ δυσέντευκτον αὐτὸν καὶ δευροσπῶν, ἀπιδὼν πρὸς τοὺς φίλους δυσχεραίνοντας καὶ ἀνακατωῦτας, τί τῶν (εἶπεν) μεμφομένα; καὶ γὰρ αὐτὸν πύτων ἐν Συρακούσαις, ὅμοια πύτων ἐποιοῦμεν. χροῖου δὲ πρὸς οἷοντος Διονυσίου Ζηλοτυπῶν, καὶ δεδδικῶς τῷ Δίῳνος τῷ πᾶσι τοῖς Ἑλλήσιν ὄνοια, ἐπαύσατο τῶν πρὸς οὐδὸν ἀποπέλλων, καὶ

C τῶν οἰσίων παρέδωκεν ἰδίῳς ἐπιτρέποις. βουλομένους δὲ καὶ τῶν εἰς τὴν φιλοσοφίαν ἀφ' ἑσέως Πλάτωνα κακῶς εἰσὶν αἰαμάχεσθαι, πολλοὺς στωῆν τῶν πεπαυμένων δοκῶντων. φιλοπυμῶντος δὲ τῷ ἀφ' ἑσέως πύτων, ἵνα καὶ ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος πύτων ἀσχυμασικῶς χροῖσθαι. καὶ πάλιν ἐκείνῳ ἐπὶ τῇ, καὶ κατεγίνωσκεν αὐτὸς αὐτῷ, μὴ χρῶνται παρόντι, μηδὲ ἀφ' ἑσέως ὅσα καλῶς εἶχεν. οἷα δὲ τῶν πύτων, ἐμπληκτος αἰεὶ τῷ ἐπιπρωτοῦ, καὶ πρὸς πᾶσαι ὁξυρροῦσος ἀσχυδῶν, ἀθύς ὤρμησεν ἐπὶ τὸν Πλάτωνα, καὶ πᾶσαι μηχανὴν ἀίρων, στωεπέσειε τὴν πᾶσι Ἀρχύται Πυθαγορείους, τῶν ὁμοιομορφῶν ἀσχυδῶν χροῖσθαι, καλεῖν Πλάτωνα. δι' ἐκείνου γὰρ αὐτοῖς ἐχρηστέον φίλια καὶ ξενία ὁ πρὸς τὸν οἶδ' ἐπέμψαν Ἀρχέδημον παρ' αὐτὸν. ἐπέμψεν δὲ καὶ Διονυσίος τελεῖται, καὶ φίλους δευρομένους τῷ Πλάτωνος. αὐτὸς τε σαφῶς καὶ ἀφ' ἑσέως ἐχρηστέον ὡς ὅσῳ αὐτῶν τῶν μετρίων Δίῳνι, μὴ πεισθέντος Πλάτωνος ἐλθεῖν εἰς Σικελίαν. πεισθέντος δὲ, πύτων. πολλὰ δὲ ἀφ' ἑσέως πρὸς Δίωνα πᾶσι τῆς ἀδελφῆς καὶ γυναικὸς ἀποσκήψεις, δεῖσθαι Πλάτωνος ἵνα ἀσχυσθαι Διονυσίῳ καὶ μὴ πρὸς ἑσέως πᾶσι ἀσχυσθαι. οὕτω μὲν δὴ φησὶν ὁ Πλάτωνος ἐλθεῖν ὁ τρίτον εἰς τὸν πορθμὸν τὸν πᾶσι Σικελίαν, ὁ φρέπτι τῶν ὁλοῦν ὁξυρροῦσος χροῖσθαι. ἐλθὼν δὲ μετὰ ἀσχυδῶν αὐτὸν ἐπέπλησε χροῖσθαι, μετὰ τῆς δὲ πάλιν ἐλπίδος, Σικελίαν στωεχρηστέον καὶ στωεφιλοπυμῶντος, Πλάτωνος μὲν Φιλίππου πᾶσι χροῖσθαι, φιλοσοφίαι δὲ, τυραννίδος. ἡ δὲ πολλὰ μὲν τῶν γυναικῶν ἀσχυδῶν πᾶσι αὐτὸν, ὁξυρροῦσος δὲ πᾶσι τῶν Διονυσίῳ πύτων, ἡ οὐδεὶς ἄλλος εἶχεν, ἀδιερβλητὸν αὐτῷ πλησιάζειν. δωρεὰς δὲ χροῖσθαι πολλῶν καὶ πολλάκις τῶν μὲν δίδδοτος, τῶν δὲ μὴ δευρομένου, παρὼν Ἀεῖσιππος ὁ Κυριναῖος, ἀσχυδῶς ἐφ' ἑσέως ἀφ' ἑσέως Διονυσίῳ. αὐτοῖς μὲν γὰρ μικρὰ δίδδοται, πλείονων δευρομένοις. Πλάτωνος δὲ πολλὰ, μηδὲν λαμβάνοντι. μετὰ δὲ τῶν πᾶσι φιλοπυμῶντος, ἀφ' ἑσέως Πλάτωνος εἰς τὴν εἰς Δίωνα, ἵνα

ἀνασχετῆς ἐστὶν ἐν τῷ
 νεκρῷ. ἐπὶ τῶν πύτων
 ὁδ. ἑ. ἡ. 428. ἀφ' ἑσέως
 φιλοπ. ἡ. τ. p. 228.

καὶ ταῖς ἄλλαις τὸν Πλάτωνα θεραπεύει καὶ πρὸς πειρω-
 μένους παρὰ τὴν Δίονος θύρας· οὐδ' αὐτὸν ἐν γε-
 ποῖς περὶ τοῖς χρόνοις ἀποκαλύπτει· τὴν ἀπίσταν αὐτῶν,
 καὶ ψευδολογίαν, ἀλλ' ἐγκατεργασίαν, καὶ χρηματισμὸν.
 οὕτω δὲ διακείμενους πρὸς ἀλλήλους, καὶ λαϊθάνειν πρῶ-
 ται οἰομένων, Ἐλίκων ὁ Κυζικλιώτης, εἰς τῷ Πλάτωνος συ-
 νήθων, ἡλίου παρεῖπεν ἐκλείψιν. καὶ ἡρομόνης ὡς παρεῖπεν,
 θαυμασταῖς ὑπὸ τῷ τυραννίδου, δαρεδὸν ἔλαβεν ἄργυρίου
 τάλαντον. Ἀριστιππος δὲ παύρων πρὸς τὴν ἀλλοίαν φιλοσό-
 φους, ἐφη τῆς αἰτῆς ἔχειν τῷ παρὰ δόξαν παρεῖπεν. ἐ-
 κείνων δὲ φράσαι δεομένων, Περγέωσιον (εἶπεν) ὀλίγου
 χροῖον Πλάτωνα καὶ Διονύσιον ἔχθρους ἡερομόλους. τέλος
 δὲ, τὴν μὲν οἰσίαν τῷ Δίονος ὁ Διονύσιος ἐπώλει, καὶ τὰ χρη-
 ματα κατέχευε. Πλάτωνα δὲ ἐν τῷ αὐτῷ οἴκῳ κηρω-
 διαπύων, εἰς τοὺς μισθοφόρους μετέστη, πάλαι μι-
 σσηῶτας αὐτὸν καὶ ζήτησιν ἀνελεῖν, ὡς πείθοντα Διονύσιον
 ἀφείναι τὴν τυραννίδα, καὶ ζῆν ἀδουρόφροντον. ἐν τοιοῦτῳ
 κινδύῳ ἡρομόλου τῷ Πλάτωνος, οἱ δὲ Ἀρχύται πυ-
 λῶν, ταχὺ πέμποσι φρεσὸν αὐτῶν, καὶ τελαχίτοεν ἀπαι-
 τοῦτες τὸν ἄνδρα παρὰ Διονύσιον, καὶ λέγοντες ὡς αὐτοὺς
 λαβὼν ἀσφάλειαν τῆς ἀσφαλείας πλ. ὀσειεν εἰς Συρακού-
 σας. ἀπολογουμένου δὲ τῷ Διονύσιου τὴν ἔχθραν, ἐστίασε
 καὶ φιλοφροσύναις αὐτῷ τὴν παρεμπομένην ἐν δέπῃ παρα-
 χθίντος ὡς αὐτὸν τοιοῦτοι εἶπεν, Ἡ ποῦ Πλάτων πολλά καὶ
 δεινὰ κατηρησεῖς ἡμῶν πρὸς τοὺς συμφιλοσοφούτας·
 ὑπομειδόμενος ἐκείνος, ἀπεκρίνατο, Μὴ ποσάτη λογῶν
 ἐν Ἀκαδημία ἡμεῖς ἀνάγιν, ὡς τε σοὶ πᾶσα μνημονεύσασθαι.
 τοιαῦτα μὲν τὴν ἀποστολὴν τῷ Πλάτωνος ἡμεῖς ἀνα-
 γρῶν. οὐ μὲν τὰ Πλάτωνος αὐτῶν πρῶτον τοῖς σιωπῶν.
 Δίον δὲ καὶ τούτοις ἐχάλεπαμε, καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον δε-
 επολ. μωθὴν πᾶσι, πυλομόλος δὲ αὐτῷ τὴν γυναικα.
 αὐτῷ οὐ καὶ Πλάτων ἠνέστατο, γράφων πρὸς Διονύσιον. ἦν δὲ
 τοιοῦτον μετὰ τὴν ἐκβολὴν τῷ Δίονος, ἀποπέμπων Πλά-
 τωνα Διονύσιος, ἐκέλευεν αὐτῷ δὲ ἀπορρήτων πύλασθαι
 μή τι καλοῖ τὴν γυναικα πρὸς γάμον ἑτέρῳ δδιδῶναι.
 καὶ δὲ ἡ λόγος, εἴτ' ἀληθῆς, εἴτε σιωπῆτις ὑπὸ τῷ
 Δίονα μισσηῶτων, ὡς οὐ καὶ ἡδοῖεν ὁ γάμος εἰν Δίονι γε-
 γνηώς, οὐδὲ ἀάριστος ἡ πρὸς τὴν γυναικα συμβίσις.
 ὡς οὕτω ἦεν ὁ Πλάτων Ἀθήναζε, καὶ τῷ Δίονα αὐτῷ πρῶ-
 των ἐπέτυχε, γράφει πρὸς τὸν τυραννὸν ἐπιστολὴν, τὰ μὲν
 ἄλλα σαφῶς πᾶσιν, αὐτὸ δὲ τοῦτο μόνον γνώσειεν ἐκείνῳ
 φράσσων ὡς ἀλεγεῖν Δίονα αὐτῷ τῷ πρῶτον ἐ-
 κείνου, καὶ σφῶρα δηλῶς εἰν χαλεπαῖον εἰ τοῦτο Διονύ-
 σιος ἔξεργάσασθαι. καὶ τότε μὲν ἐπὶ πολλῶν ἐλπίδων οὐσῶν
 πρὸς τῶν ἀελύσις, ὁδὸν ἔπρασεν αὐτῷ τὴν ἀδελφὴν
 νεώτερον, ἀλλ' εἰ μὲν αὐτῷ μετὰ τῶν πατέρων τῷ Δίονος
 οἰκοῦσαν. ἐπεὶ δὲ πᾶσι πᾶσιν ἀσυμβάτως εἶχεν, καὶ Πλά-
 των αὐτῷ ἐλθὼν ἀπεπέμφθη πρὸς ἀπέχθειαν, οὕτω τὴν
 Ἀριτῶν ἀχρῶσαι ἐν τῷ φίλων, Τιμοκρίτης δὲ δίδωσιν οὐ μι-
 μισάμενος τὴν κατὰ γε τῶν τῶν πατέρων ἐπιείκειαν. ἐγε-
 γρη εἰ γὰρ (ὡς εἰσκειν) κακίαν Πολύξενος, ὁ τὴν ἀδελφὴν
 ἔχων αὐτῷ Θεσίω, πολέμιος ἀποδράντος οὐ αὐτῷ ἀφ-
 φόβος, καὶ Φυρόντος ἐκ Σικελίας, μεταπέμφαμενος ἡπάτο
 τὴν ἀδελφὴν ὅτι σιωπεῖν τὴν φυγὴν τῶν ἀδελφῶν
 ἐκατέπει πρὸς αὐτὸν ἢ δὲ αἰετὴν κῆτος καὶ τῷ Δίονος ἀφοβῶς,
 εἶθ' οὕτως σιδοκῶ Διονύσιον Φαῦλην γυνὴν γενέ-
 ναι καὶ αἰανδρος, ὡς τε πρὸς γνοῦσα τὴν φυγὴν τῶν ἀδελφῶν
 οὐκ αὐτῷ σιωπεῖν πᾶσιν, καὶ μετασχεῖν τῆς αὐτῆς τύχης

A aliisq; obsequiis Platonē & honoribus abducere
 ab Dionis tenderet amicitia, nec ipse statim Plato
 perfidiam & vanitatē eius aperiret, sed toleraret
 eas dissimularetq;. Quū ita essent inter se animati,
 & fallere putarent omnes, Helicon Cyzicenus, v-
 nus ex Platonis familiaribus, defectionē solis pre-
 nuntiavit. Qua, vt prædixerat, consequuta, affe-
 ctus admiratione tyrannus donavit ei argenti ta-
 lentū. Tum Aristippus ludens apud alios philoso-
 phos, rē se quoq; retulit prænuntiare admirabilē
 posse. Quibus vt eloqueretur quid id esset, rogan-
 tibus, Significo, inquit, ego Platonē & Dionysium
 breui inimicos fore. Deniq; bona Dionysius Dio-
 nis distraxit, & pecuniam ipse retinuit. Platonem
 in hortis qui ædibus ipsius erant annexi, diuertē-
 tem, migrare iussit inter milites mercenarios iam
 dudum ei infestos & interficere quærentes eum,
 quasi ponere Dionysio tyrannidem & viuere sine
 corporis custodibus consuleret. Discriminis in
 quo positus Plato erat, Archytas factus certior,
 missis prope cum naui triginta remorum actua-
 ria legatis repetit illum à Dionysio, prætendens se
 fidei publicæ expromissore nauigasse eum Syra-
 culas. Dum offensiones Dionysius in Platone, p-
 sequendo conuiuiss & honoribus subleuat, pro-
 rupit vt hoc diceret, Nempe multis & atrocibus
 criminibus nos apud tuos philosophiæ commilito-
 nes onerabis. Cui respondit Plato, Absit vt ad-
 eo materia nos sermonum deficiat, tui vt quis-
 quam meminerit. Ita Platonem memorant dim-
 missum. His tamen ipsius Platonis scripta non
 sunt vnde quaque consentanea. Porro cum his
 Dion offensus est, tum breui post, vbi de vxore
 accepit, declarauit se eius hostem. Id significauit
 teste Dionysio per literas Plato. Fuit autem hu-
 iuscemodi: Exacto Dione remittens Platonem
 Dionysius, quætere ex illo remotis arbitris iussit
 ei nunquid causæ esset quin alteri vxor eius nu-
 beret: quod obtineret rumor, verus fictusne ab
 Dion s'amulis, molestas eas nuptias Dioni & cō-
 tubernium ingratum vxoris suæ esse. Vt igitur
 appulit Plato Athenas, & de omnibus est cum
 Dione sermocinatus, dedit ad tyrannum literas:
 quibus cætera liquida omnibus, verum hoc ip-
 sum solum indicauit illi notum, cum Dione se
 illa de re egisse, nec dissimulasse eum molestissime
 laturum se si hoc perpetrasset Dionysius. Nec
 tunc, quia magna spes erat reconciliationis, quic-
 quam de sorore nouauit, sed domi permisit eam
 cum filio Dionis manere. Vt vero omni præcisā
 placatione Plato à reditu in Siciliam cum offen-
 sione dimissus fuit, tum inuitam Areten vni a-
 micorum Timocrati despondit, ne in eo qui-
 dem patris sequutus lenitatem. nam illi item Po-
 lyxenus, qui sororem eius in matrimonio ha-
 bebat Thesten, hostem se declarauerat. Qui
 quum metu Sicilia relicta profugisset, sororem
 accersitam inculcauit ille, quod conscia fugæ
 viri, id non denuntiaisset sibi. Quæ intrepide
 & hercle fidenter, Adeone tibi videor, in-
 quit, Dionysi, improba fuisse vxor & ignaua,
 vt fugæ viri præscia cum non essem comitata,
 atque in societatem venissem eiusdem fortunæ:
 τὴν ἀδελφὴν ὅτι σιωπεῖν τὴν φυγὴν τῶν ἀδελφῶν
 ἐκατέπει πρὸς αὐτὸν ἢ δὲ αἰετὴν κῆτος καὶ τῷ Δίονος ἀφοβῶς,
 εἶθ' οὕτως σιδοκῶ Διονύσιον Φαῦλην γυνὴν γενέ-
 ναι καὶ αἰανδρος, ὡς τε πρὸς γνοῦσα τὴν φυγὴν τῶν ἀδελφῶν
 οὐκ αὐτῷ σιωπεῖν πᾶσιν, καὶ μετασχεῖν τῆς αὐτῆς τύχης

verum haud praesciui. nam equidem malim me Polyxeni exulis uxorem quam tuam tyranni fororem appellari. Hoc Thesten tam libere loquutam admiratum fuisse tyrannum ferunt. Admirati sunt etiam huius foeminae virtutem Syracusani, retinuitque post euerfam tyrannidem illa dignationem & cultum regium, ac defunctam ciues publico funere extulere. Habent digressio- nem haec non inutilem. Dion hinc conue- tit se statim ad bellum, Platone ipso ob ruborem sui cum Dionysio hospitii & senectutem Dionis obsistente, Speusippo vero aliisq; amicis Dionem adiuuantibus ad porrigentemque manus Sicili- am & ad recipiendum eum promptam adhortan- tibus liberandam. nam quum Syracusis ageret Plato, Speusippus quidem cum ciuibus plus ver- fatus intellexerat mentem eorum. Ac primum effusam in loquendo libertatem eorum velut submissam a tyranno habuit suspectam, tractu tamen fidem adiunxit. Siquidem erat omnium oratio precantium & hortantium veniret Dion sine nauibus, sine peditatu & equitatu: actuarium nauigium conscenderet modo, corpusque & no- men suum commodaret in Dionysium Siculis. Haec nuntiante Speusippo erectus, quo reconde- ret consilium suum, conscripsit occulte & per a- lios mercenarium militem. Adiuuerunt etiam cum multi qui repub. tractabant, & philosophi, & Cyprius Eudemus, in cuius honorem mortui dialogum de anima Aristoteles scripsit, Timo- nides item Leucadius. Praeterea adiunxerunt ei Miltam Th. salum vaticinandi peritum & A- cademiae contubernalem. Ex illis qui a tyranno fuerant exterminati non minus mille, quinque & viginti duntaxat nomina dedere, caeteri igna- uia rem deseruere. Sedes belli Zacynthiorum in- sula fuit, quo milites conuenerunt minus octin- genti: verum omnes celebres crebris & magnis expeditionibus, corporibusque egregie exerci- tati, scientia vero rei militaris atque animis longe omnium primi: qui multitudinem quantam habiturum se Dion sperabat in Sicilia, excitare & inflammare valerent ad virtutem. Hinc pri- mum in Dionysium & Siciliam acceperunt classem parari, obstupuerunt animosq; despon- derunt, quasi amens ira & insaniens Dion vel bonae spei inops in res deploratas se dimitteret: successeruntque ducibus suis & conquistori- bus, quod ipsis mox ab initio non indicauissent bellum. Verum vt Dion pro concione tyran- nidis exposita vomica docuit non milites se, sed potius duces ipsos adducere Syracusanorum Si- culorumque aliorum, qui iam pridem essent ad rebellandum prompti: & secundum Dionem e- git cum eis Alcimenes, qui Achaeorum dignita- te & nobilitate princeps socius belli erat, ac quie- uere. Adulta tunc aetas erat, spirabantque in al- to etesiae. Luna pleno lucebat orbe, quum Dion Apollini magnificum sacrificium parauit, & ar- matis militibus ad templum processit. A sacri- ficio mensis stratis in Zacynthiorum curriculo, excepit eos epulo. Mirabantur illi poculorum aureorum & argenteorum mensarumque supra priuatas opes splendorem: reputabantque a- tate virum iam prouecta & tam opulentum

A δὲ οὐ παρ' ἐγνων. ἐπεὶ καλῶς εἰχόμενοι μᾶλλον, Πολυξένου γυναικα φθόνους, ἢ σοὶ τυραννοῦ ἄδελφὸν λέγεσθαι. ταῦτα τῆς Θέτης παρρησιασασα μνήσκει, θαυμάσαι λέγουσι τὸν τύραννον. ἐθαύμασαν ὅτι οἱ Συρακούσιοι τὸν ἀρετῶν τὸ γυναικῶδες, ὡς τε καὶ μὲν τὴν κατάλειπον τὴν τυραννίδος, ἐκείνη τιμῶν καὶ περὶ βασιλικῶν ἔπαρξεν ἀποθανέσης, ὅτι δημοσίᾳ πρὸς τὴν πατρίδα ἔπαρξεν ἀποθανέσης τῶν πολιτῶν. ταῦτα μὲν οὖν οὐκ ἀχρηστοὶ ἔχουσιν ἀπαρέχασιν. ὁ δὲ Δίων ἐν τούτῳ ἡδὴ βέ- πτεται πρὸς πόλεμον. αὐτὸν δὲ Πλάτωνος ἐμποδῶν ἰσακρούου δι' αἰδῶν τὸ πρὸς Διονύσιον ξενίας καὶ γῆρας, Σπείσιππου δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἐπαύρων τὸ Δίῳ συλλαμβανόντων, καὶ τῶν ἀκαλεσ- μῶν ἐλθόντων Σικελίαν χεῖρας ὀρέγουσαν αὐτῶν, καὶ πρὸς ἑαυτῶν ὑποδεχόμενον. ὅτε γὰρ ἐν Συρακούσαις Πλάτων διεβίβει, οἱ πρὸς Σπείσιππον (ὡς εἴποιε) μᾶλλον αἰαμιγνύ- μενοι τοῖς ἀνδράσιν κατεμαίησαν τὸν ἀχρηστοῦ αὐτῶν. καὶ οὐ μὲν πρὸς τὸν ἐφοβοῦντο τὴν παρρησίαν, ὡς ἀχρηστοὶ οὖσαν ὑπὸ τῷ τυράννῳ χροῖον δὲ ἐπίσταν. ὁ γὰρ αὐτὸς ἰὼν πα- ρεπύτων λόγος δεομένων καὶ τῶν ἀκαλεσμένων ἐλθεῖν Δίῳ- να, μὴ ναὺς ἔχοντα, μὴ δὲ ὀπλίτας, μὴ δὲ ἵππους, ἀλλ' αὐτὸν εἰς ὑποπτικὴν ἐμβόλην, χρεῖσται δὲ σώμα καὶ τοῦτομα Σικε- λιώταις ἐπὶ τῷ Διονύσιον. ταῦτα τὸ πρὸς Σπείσιππον ἀχρη- λόντων, ἐπιρρωθεῖς δὲ ἐνολόγηι κρύφα καὶ δι' ἐτέρων, ἐπικρυ- πτόμενος τὸν ἀχρηστοῦ. σωέπρεπον δὲ καὶ τὴν πολιτικῶν πολλοὶ καὶ τὴν φιλοσόφων, ὅ, τε Κύριος Εὐδήμος, εἰς ὃν Ἀριστοτέλης ἀποθανόντα τὸ πρὸς ψυχῆς ἀχρηστοῦ ἐποίησε καὶ Τιμωνίδης ὁ Λακκίδιος. σωέπρεπον δὲ καὶ Μίλτην αὐτῶν τὸ Θεσσαλόν, ἀρ- δρα μάντιν καὶ μετεγχεῖται τὸν Ἀκαδημία ἀχρηστοῦ. τὸ δὲ ὑπὸ τῷ τυράννῳ πεφυγαδδόμενων, ἔμειον ἢ χιλίων ὄντων, πέντε καὶ εἴκοσι μόνοι τὴν στρατείαν ἐκρίνωσαν, οἱ δὲ ἄλλοι πρὸς- ἴδουσαν, ἀποδελιάσαντες. ἄρηθηρον δὲ ἰὼν ἢ Ζακυνθίων ἡ- σος, εἰς ἰὼν οἱ στρατιώται σωελέγησαν, ὁκτακροῖον ἐλάττους ἡρόμενοι. γινώσκουσι δὲ πόδες ὅτι πολλῶν καὶ μεγάλων στρα- τεῶν, καὶ τοῖς σώμασιν ἡσκημένοι ἀχρηστοῦ. ἐμπειρία δὲ καὶ τόλμη πολλὴ πόρων κρείττοι, καὶ διωκόμενοι πλῆθος ὅσον ἡ- λιζῶν ἔξεν ἐν Σικελίᾳ Δίῳ, ὑπεκκασσάμενοι καὶ σωεξορμη- σσαι πρὸς ἀκλή. ἔπειτα μὲν πρὸς τὸν ἀχρηστοῦ ὅτι Διονύσιον καὶ Σικελίαν ἀφείδουσαν τὸν σῶλον, δὲ ἐπλάγησαν καὶ κατέγνω- σαν, ὡς ὀργῆς πινος τῶν ἀχρηστοῦ καὶ μέρια τῷ Δίῳ ἢ χρε- στῶν ἐλπίδων ἀπορία, ριπτοῦντος ἑαυτὸν εἰς ἀπεγνωσμένας πρὸς αὐτοὺς. καὶ τοῖς αὐτῶν ἡγεμόσι καὶ ξενολόγοις ὠρῶντο, μὴ πρὸς αὐτοὺς ὄντος δὲ ἀρχῆς τὸν πόλεμον. ἐπεὶ δὲ Δίῳ τῶν λόγων τὰ σαθρὰ τὴν τυραννίδος ἐπέξιν, εἰδὼσκειν ὡς ἔστρα- τῶν δὲ μᾶλλον ἡγεμόνας αὐτοῖς κρείττοι, Συρακούσιον καὶ τῶν ἄλλων Σικελιωτῶν πάλαι πρὸς ἀπίσαν ἐτόιμον ὑ- παρχόντων μὲν τὸ Δίῳ ἀχρηστοῦ αὐτοῖς Ἀλκιμήδης, ὅς πρὸς τὸν Ἀχαιῶν δόξῃ καὶ γῆρᾳ, σωεστράτευεν, ἐπίσταν- σαν. ἰὼν μὲν ἐν τῆσιν ἀκμή, καὶ κατεῖχον ἐτήσια τὸ πέντακρος, ἢ ὅτι σελίῳν διζήμενίας ἦγεν. ταῦτα δὲ Ἀπόλλωνι θυσιάαι μεγαλο- πρεπῆ παρὰ σκιάσας ὁ Δίων ἐπόμπου μὲν τῶν στρατιωτῶν κεκρομημένων τὴν πόμπον πρὸς τὸν εἰρῆν καὶ μὲν θυσίαι ἐπὶ τῶν σαθρῶν τῶν Ζακυνθίων κατεκλήθησας αὐτοῖς εἰσία, θαυ- μάζοντας ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν ἐκπώματων καὶ τραπεζῶν ὑ- πὸ ἀλλοτρίαν ἰδῶν πικρὴν πλῆθον λαμπερότητα καὶ λαμπρότητα νοῖς ὅτι παρὰ κρείττους ἀνὴρ ἦδὴ καὶ πρὸς αὐτῆς ἀπορίας κρείττους

ἐκ αὐτῶν χειρὶν παραβόλοις τῶν ἀγμάτων, χωρὶς ἐλπίδος βί-
 βαις, καὶ φίλων ἐνδιδόντων ἐκεῖθεν αὐτῶν τὰς πλείστας καὶ
 μεγίστας ἀφορμαί. μὲν οὖν τὰς ἀπονοδὰς καὶ τὰς νενομισμένας
 κατὰ τὰς ἐξέλιπεν ἡ σελήνη· καὶ πῖς μὲν πρὸς τὸν Δίωνα
 θαυμαστὸν ὄσθεν ἴω, λογίζομενοι τὰς ἐκλειπτικὰς ἀειό-
 δοις, καὶ τὴν γινομένην ἔσκιασματος ἀπορύτησιν πρὸς τὴν σελή-
 νην, καὶ τὴν γῆς τὴν αἰτίφραξιν πρὸς τὸν ἥλιον. ἐπεὶ δὲ τοῖς στρα-
 τώταις διαφραξαθεῖσιν ἔδει πινὸς παρηγορίας, Μίλτας ὁ
 μάντις ἐν μέσῳ καταστὰς, ἐκέλευε θάρρην αὐτοῖς, καὶ πρὸς
 δοκῶν τὰ κράτιστα. σημεῖον γὰρ τὸ δαμόνιον ἐκλήψιν πῖνα τῶν
 νῶν ὅτι φαιάν. ὅτι φαιέεσθαι δὲ μηδὲν εἶναι τῆς Διονυσίου τυ-
 ραννίδος. ἥς τὸ λαμπερὸν ἀποσβέσειν ἐκείνοις βίβυς ἀφα-
 ρμοῖς Σικελίας. τὸ μὲν οὖν ὁ Μίλτας εἰς μέσον ὄξεδηκε
 πᾶσι τὸ τῶν μελισσῶν αἶμα πρὸς τὰ πλοῖα τῆς Δίωνος ὡφθη-
 σαν, ἑσμὸν λαμβάνουσαι καὶ τῶν ῥύμων, ἰδίᾳ πρὸς αὐτὸν καὶ
 τῆς φίλους ἐφραξε δεδιέναι, μὴ καλὰ μὲν αἶμα φραξέαις αὐ-
 τῶν γίνονται, χροῖον δὲ ὀλίγον ἀμύθησασθαι μὲν αἰθῶσιν. λέγε-
 ται ὅτι καὶ τῶν Διονυσίου πολλὰ τερατώδη πρὸς τὸ δαμόνιον γε-
 νέσθαι σημεῖα. αἰετὸς μὲν γὰρ ἀπάσας δὲ ἀπὸ πινὸς τῆς δορι-
 φόρον, ἀράμμος ὑψοῦ καὶ φέρων ἀφῆκεν εἰς τὸ βυθόν. ἡ δὲ
 πρὸς κλύουσα πρὸς τὴν ἀκρόπολιν θάλασσα, μίαι ἡμέραν
 τὸ ὕδωρ γλυκὺ πότιμον παρέχεν ὥστε γευσάμενοις πᾶσι κα-
 τὰ δὴ λον εἶ. χροῖον δὲ ἐτέθησαν αὐτῶν, τὸ μὲν ἄλλων ὄσθενός
 ἐνδεῖς μωρίων, ὡς δὲ ὄσθεν ἔχοντες. ἀπεφάνοντο δὲ οἱ μάρ-
 τεις, τὸ μὲν ἀποσάσεως καὶ ἀπειθείας εἶναι σημεῖον, ὡς ὄσθεν
 ἐπὶ τῶν πολιτῶν ἀχρυσσομένων τῆς τυραννίδος· τὸ γλυκύτη-
 τα τῆς θαλάσσης, μεταβολὴν καραὶν ἀνταρῶν καὶ πεινηρῶν εἰς
 τὰς ἀγμάλας χρεῖσά φέρειν Συρακυσίοις· αἰετὸς ὅτι φραξῶν
 Δίος ὄσθεν ὅ, πρὸς ἀσημον ἀρχῆς καὶ διωαφείας ἀφαισμὸν
 οὖν καὶ κατὰ λισιν τῆς τυραννίδος βουλεύειν τὸν τῶν θεῶν μέγι-
 στον. ταῦτα μὲν οὖν Θεόπομπος ἰσόρηκε. τῆς οὖν στραπώτας τῆς
 Δίωνος ὄξεδέξατο προχύλαυ δύο ναῖς, τρεῖς δὲ πλοῖον
 οὐ μέγα, καὶ δύο τελακύντοροι παρηκαλύθησαν. ὅπλα ὅ, χω-
 ρὶς ὧν εἶχον οἱ στραπώται, δις χιλίας μὲν ἐκόμιζεν ἀσπίδας,
 βέλη δὲ καὶ δόρυα πολλὰ, καὶ πλήθος ἐφοδίων ἀφθονον, ὅ-
 πως ὅτι λίπη μηδὲν αὐτοῖς ποντοπορευούτας· ἅτε δὴ τὸ
 σύμπαν ὅτι πνύμασι καὶ θαλάσση πεποιτημένοις τὸ πλοῦν,
 δὲ τὸ τῶν γλυκὺ φοβεῖσθαι, καὶ πτωχάνεσθαι Φίλιον ἐν Ια-
 πυρία ναυλοχούσα πρὸς ἀφουλάθειν. ἀρσενὸν δὲ καὶ μαλα-
 κῶ πνύμασι πλῆσαντες ἡμέρας δώδεκα, τῆς τρισηδεκάτης
 καὶ Πάχων ἦσαν, ἀκρῶν τῆς Σικελίας. καὶ πρὸς τὸ μὲν ὁ κυ-
 βερνήτης καὶ τὰς ἐκέλευσιν ἀποβαίνην, ὡς αὐτὸ ἀποσασθῶ-
 σι τὴν γῆς, καὶ τῶν ἀκρῶν ἐκόντες ἀφασίπολλας ἡμέρας καὶ
 νύκτας ἐπὶ τῶν πελάγει τελοησομένων ὡς ἡμεῖς νότον πε-
 ρεμύοντες. Δίον δὲ τῶν ἐγγύς τῆς πολεμίων ἀπόσασιν δι-
 δῶς, καὶ τῶν πρὸς ἡμῶν ἀφασθαι βουλόμενος, παρέ-
 πλῆσε τὸν Πάχων. ἐκ τῆς τῆς, τραχὺς μὲν ἀπαρκτίας
 ἐπιπεσῶν ἤλαυνε πολλῶν κλύδωνι τὰς ναῖς ἀπὸ τῆς Σικελίας,
 ἀστραπαὶ δὲ καὶ βρονταὶ φαιέντος ἀρκτούρου, συμπεσούσαι,
 πολὺν ὄξενον χερμαῖνα καὶ ῥαγδαῖον ὄμβρον ὄξενον ὡς
 τῶν ναυτῶν σιωπαθεῖντων, καὶ πλάης γυρομένης, κα-
 θορῶσιν ἀφνίδιον ὑπὸ τῆς κύματος ὡθουμένης τὰς ναῖς
 ὅτι τῶν πρὸς Λιβύην Κέρκιναι· ἡ μάστις κρημνά-
 δης ἀπύλα καὶ τραχεῖα πρὸς φερόμενοις αὐτοῖς ἢ νῆσος. μικρὸν οὖν
 δεήσαντες ἐκλειψῶν καὶ σιωπῶντα, πρὸς τὰς πέτερας, ἐβιάζοντο
 πρὸς κεντὸν πρὸς φερόμενοι μολίς· ἕως ὅτε χερμαῖν ἐλώφησεν, καὶ
 πλοῖα σιωπῶντα,

A sine certa spe, & nisi amici ei inde plurima & ma-
 xima ostenderent subsidia, non temere se in peri-
 culum demissurum. Sub libamina & solennia vo-
 ta defecit luna. Nec fuit quicquam Dionis novi, e-
 clipticos ambitus, occurrentemq; lunæ umbram
 & obiectam soli terram reputanti. Cæterum quia
 milites attoniti erant eleuandi, Miltas vates con-
 cione aduocata iussit eos bono animo esse & spem
 optimam concipere. quippe denunciare Deum
 defectum cuiuspiam rei in præsentia illustri. Illu-
 strius autem nihil Dionysii tyrannide esse, cuius
 luminibus ipsos ut primum Siciliam attigissent,
 obstructuros. Atq; hoc Miltas palam omnibus ex-
 posuit. At apum ostentum, quarum in Dionis na-
 uigiis conspexerunt ad puppim examen confedis-
 se, priuatim apud illum & amicos timere ostendit
 se ne res, quas gesturus esset magnificas, quum flo-
 ruissent paulisper, emarcescerent. Ferunt item
 multa Dionysio portentosa prodigia fuisse à Deo
 oblata. Aquila raptam satellitis lanceam in subli-
 me tulit, inde demisit in profundum. Mare, qua
 alluit arcem, aquam per vnum diem dulcem &
 potabilem reddidit: idque quicumque gustau-
 runt, perceperere. Porcelli ei editi sunt reliquis
 membris integri, tantum mutili auribus. Id vates
 exposuerunt defectiois & rebellionis ostentum
 esse: quod ciues non ultra tyrannidi futuri essent
 dicto audientes. Maris dulcedinem tristium & læ-
 uorum temporum in meliora Syracusanis vicissi-
 tudinem afferre. Ministrum deniq; esse aquilam
 Iouis, lanceam principatus & dominatus in signe.
 igitur euersionem & excidium tyrannidis moliri
 deorum principem. Hæc Theopompus scripta re-
 liquit. Vecti sunt Dionis milites nauibus duabus
 oneratis: quas tertium nauigium non grande, &
 duo comitata sunt quæ triginta remis agebantur.
 Arma, præter ea quæ milites habebant, duo millia
 clypeorum portauit secum, telorum & lancearum
 magnum numerum, ac commeatus ingentem
 vim, ne qua re dum forent in cursu, laborarent.
 Quippe summam nauigationis ventis & pelago
 commiserant: quod terram timerent, & Philistum
 intelligerent in Iapygia ipsos captantem statio-
 nem habere. Leni & molli vento dies duodecim
 vecti, tertiodecimo Pachynum Siciliæ promon-
 torium tenuere. Ibi primus gubernator monuit
 Dionem ut confestim illic exponeret milites.
 nam si auulsi à terra essent, ac promontorium vl-
 tro dimississent, multos dies & noctes ipsos in falo
 hæsurus, dum operirentur æstatis tempore austrū.
 At Dion, qui propinquam hostibus timeret de-
 scensionem, malletq; appellere longius, Pachynū
 est præteruectus. Sæuus inde septentrio increbre-
 scens, & maiores voluens fluctus, reiecit naues à
 Sicilia, fulguraq; & tonitrua exorto Arcturo suc-
 cedentia atrocem cælo tempestatem & procello-
 sum imbrē effuderunt. Quo quum cōterriti nauæ
 essent, neq; scirēt vbi essent, repēte animaduertūt
 naues ab vndis expelli ad prætextā Africæ Cercin-
 nā, qua maxime prærupta est & appellentib. con-
 fragosa insula. Quum igitur parum abesset quin
 naufragium facerent, & impingerent in cautes:
 F contis incumbentes ægre sunt prælati, dum tēpe-
 stas exsæuit, atque occurrentes nauigio cuiuspiam,

μικρὸν οὖν δεήσαντες ἐκλειψῶν καὶ σιωπῶντα, πρὸς τὰς πέτερας, ἐβιάζοντο πρὸς κεντὸν πρὸς φερόμενοι μολίς· ἕως ὅτε χερμαῖν ἐλώφησεν, καὶ πλοῖα σιωπῶντα,

didicerunt se esse ad magnæ Syrtis Capita appella-
 ta. Obtorpescantibus propter tranquillitatem
 atque huc illuc temere iactatis aura quædam aspi-
 ravit ex regione austrina : quum nihil minus
 quam austrum exspectarent, neque fiderent mu-
 tationi. Increbescente paulatim vento ac vim
 concipiente, pandunt quantum possunt vela: de-
 umque ope implorata, in altum excurrentes Afri-
 ca relicta petunt Siciliam, atque facili cursu quin-
 to die ad Minoam deerrunt. id oppidulum erat
 in Sicilia prouincia Pœnorum. Aderat forte tum
 Carthaginensium præfectus Synalus, Dionis ho-
 spes & amicus. Qui, quod adesse illum eiusque
 classem ignoraret, institit descensionem militum
 arcere. Hi exilientes armati, nullum quidem oc-
 ciderunt, (nam id Dion ob amicitiam cum Pœno
 suam interdixerat) sed vno agmine cum fugienti-
 bus irrumpentes oppidulum ceperunt. Vt mutuo
 duces occurrentes inter se consalutauere, restituit
 Dion oppidum Synalo intactum. Milites Sy-
 nalus hospitio accepit, adiuuitque Dionem iis re-
 bus quæ erant ei necessaria. Confirmavit eos
 potissimum fortuitus casus Dionysii peregrina-
 tionis. nam paulo ante nauibus octoginta profe-
 ctus erat in Italiam. Quapropter milites, quum
 adhortaretur eos vt ex diutina maris iactatione i-
 bi reficerent se, ipsi non obtemperauerunt ei, oc-
 casionem ante arridere maturantes : sed Dion
 dixerunt, duceret Syracusas. Igitur depositis ibi-
 dem superfluis armis & sarcinis, Synalum rogauit
 ytea, vbi oportunum esset, mitteret ad se : hinc
 mouit Syracusas. Ad progredientem principes
 defecerunt ducenti Agrigentinarum equites, qui
 circa Ecnomum incolunt : post hos Geloi. Eo
 rumore cito Syracusas perlato, Timocrates, qui
 Dionis vxorem, Dionysii sororem, in matrimo-
 nio habebat, relictis in vrbe amicis præpositus,
 nuntium raptim mittit ad Dionysium cum literis,
 quibus eum de Dionis aduentu facit certiore.
 Ipse vrbis tumultibus & motibus intendit a-
 nimum. Erant cuncti erecti : sed, quod non-
 dum satis rumori crederent, & metuerent ne ve-
 rus non esset, quiescebant. Tabellario autem,
 qui emissus erat, mirus casus est oblati. Quum
 traiecisset in Italiam, & Rheginorum fines pera-
 grans Cauloniam ad Dionysium properaret, oc-
 currit cuidam familiari, qui ferebat modo immo-
 latam victimam. à quo accepta portione matura-
 uit pergere. Quum partem noctis iter fecisset, ex
 lassitudine paulisper dormire coactus, in sylua
 quapiam abiicit se remere prope viam. Odorem
 lupus sequutus rapuit carnes peræ alligatas, vnaq;
 auferens peram, in qua condiderat Epistolam
 nuntius, fugit. Vt ex somno excitus, multum-
 que nequicquam palatus requirenda pera, non
 inuenit eam: non sustinuit sine literis ad tyran-
 num pergere, sed subduxit se certus non venire in
 conspectum eius. Itaque Dionysius sero erat, & ab
 aliis esse bellum in Sicilia accepturus. Iam Dio-
 ni in itinere Camarinæ adiuncti sunt, atque ex a-
 gro Syracusanorum excitatorum affluxit non
 exigua manus. Qui cum Timocrate Epipolas
 tuebantur Leontini & Campani, falso à Dione

A ἔγνωσαν ὅτι τὰς καλουμένας κεφαλαῖς τῆς μεγάλης Σύρ-
 τως ὄντες. ἀθυμοῦσι δὲ αὐτοῖς πρὸς τὴν γαλιλίαν καὶ ὄρε-
 φερσίδους αὐτῶν πᾶσι κατέσπειρον ἢ χεῖρα νότον, οὐ πόρῳ
 πρὸς δεξιὰς νότον, ὅθεν πρὸς τὴν μεσσηνίαν. καὶ
 μικρὸν ὄρωνυμῶν τὸ πνέματος καὶ μέγιστος λαμβάνον-
 τος, ἐκτείναντες ὅσον ἰσίστιον, καὶ πρὸς δεξιὰς τοῖς ἰσίοις,
 πελάγιοι πρὸς τὴν Σικελίαν ἐφύθησαν ἀπὸ τῆς Λιβύης
 καὶ ἴοντες ἐλαφρώς, πεμψάμενοι κατὰ Μίνωαν ἀρμήσαν-
 το, πολιμαίον ἐν τῇ Σικελίᾳ τῆς Καρχηδονίων ἐπιτετα-
 τίας. ἔτυχε δὲ παρῶν ὁ Καρχηδόνιος ἀρχὸν Σινάλοσ ἐν
 τῷ χωρίῳ, ξένος ὢν καὶ φίλος Δίωνος. ἀγνοῶν δὲ τὴν πα-
 ρουσίαν αὐτῶν καὶ τὸν τόπον, ἐπειρᾶτο καλύειν τὰς γραπτάς
 ἀποδείξεις. οἱ δὲ μὲν τῶν ὀπλων ἐκδραμόντες, ἀπέκπι-
 ναν μὲν ὁδόν. (ἀπειρήκει γὰρ ὁ Δίων ἀρχὴν τὴν οὐσαν αὐτῶν
 Φιλίαν πρὸς τὸν Καρχηδόνιον) φθύρῃσι δὲ σπυρῆσι πεσο-
 ῦτες αἰετοῖσι τὸ χεῖρον. ὡς δὲ ἀπλήτησαν ἀλλήλοισι οἱ ἠ-
 γεμόνες καὶ ἠσπᾶσαντο, Δίων μὲν ἀπέδρακεν τὴν πόλιν Συ-
 νάλοσ, ὅθεν ἀδικήσας Σινάλοσ δὲ τὰς γραπτάς ἔδει-
 ξεν, καὶ συμπαρασεβάσεν ὢν Δίων ἐδεῖτο. μάλιστα δὲ αὐ-
 τοῖς ἐγάρρῃσε τὸ συμβεβηκὸς αὐτομάτως πρὸς τὴν ἀποδη-
 μίαν τῆς Διονυσίου. νεωστὶ γὰρ ἐκπεπλοκῶς ἐτύχαιεν ὁδο-
 ῆκοντα ναυσὶν εἰς τὴν Ἰταλίαν. δὲ καὶ τῆς Δίωνος πρὸς κα-
 λουῶτος ἐν ταῦτα τὰς γραπτάς αἰα λαμβάνειν, πολὺν
 χρόνον ἐν τῇ θαλάσῃ κεκακωμένοι, οὐχ ἔσμεναι αἰ-
 τοῖ ἀπεύδοντες ἀρπάσσει τὸν κρηθρὸν, ἀλλ' ἐκέλευον ἠγείσθαι
 τὸν Δίωνα πρὸς τὰς Συρακούσας. ἀποκτασάμενος οὖν
 τὰ πρὸς τὴν ὀπλων καὶ τῶν φορτίων ἐκεῖ, καὶ τῆς Σινά-
 λου δεηθὴς, ὅπου ἦ κρηθρὸς, ἀποστείλας πρὸς αὐτὸν, ἐβάδιξεν
 ἔπι τὰς Συρακούσας. πορθορμῶ δὲ αὐτῶν πρὸς τὸν μὲν Ἀ-
 κραγυρῆτων πρὸς ἐξώρησαν ἰπποῖσι ἀφ᾽ ἑσθῆσι τῶν πρὸς τὸ
D ἔκρημον οἰκιστῶν, μετὰ τὸ πύτοις Γελῶσι. ταχὺ δὲ τῆς
 φήμης ἀφ᾽ ἀραμοῦσι εἰς Συρακούσας, Τιμοκράτης ὁ τῆ
 Δίωνος γυναικὶ σπυρῆων, Διονυσίου ἀδελφῆ, τῶν ἀπολε-
 λειμμένων ἐν τῇ πόλει φίλων πρὸς τὸν, ἐκπέμπει κατὰ
 πάρος ἀγγελοῦ τῶν Διονυσίων, γραμματῆα κομίζοντα πρὸς
 τὸν Δίωνα ἀφ᾽ ἑσθῆσι. αὐτὸς δὲ πῶς κατὰ τὴν πόλιν πρὸς εἰ-
 χεν τρυφῆσι καὶ κινήμασιν, ἐπηρῆμων μὲν πόρῳ, ἀφ᾽
 ἑσθῆσι ἀπ᾽ ἑσθῆσι καὶ φόβον ἠσυχάζοντων. τὰ δὲ περιφθῆντι
 γραμματῆα τῆς τύχῃ τῆς συμπίπτει πρὸς ἀλόγους. ἀφ᾽-
 ἀπλοῦσας γὰρ εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὴν Ῥηγίαν διελθὼν, ἐ-
E πειρῆμων εἰς Καυλωνίαν πρὸς Διονύσιον, ἀπ᾽ ἠντησε πῶς
 τῶν σπυρῆων ἱερεῖον νεωστὶ τεθυμῶν κομίζοντι. καὶ λαβὼν
 παρ' αὐτῶν μῦθον τῶν κρηθρῶν, ἐχῶρει σπυρῆ. τῆς ὄνυκτος
 μέγιστος ὁδοῦσας, καὶ μικρῶν ἀποδάρτεϊν ἕως χόπου βια-
 σθῆσι, ὡς εἶχε πρὸς τὴν ὁδὸν ἐν ὕλῃ πῶς κατέκλινεν ἐαυ-
 τὸν. πρὸς δὲ τὴν ὁσμὴν λυγρῶν ἐπελθὼν, καὶ λαβὼν μὲν τῶν
 κρηθρῶν αἰα δεδεμῶν ἐκ τῆς πῆρας, ὅχρητο φέρων ἅμα σπυρῆ
 αὐτοῖς τὴν πῆραν ἐν ἣ τὰς ἐπιτολάς ὁ αὐθροπος εἶχεν.
 ὡς δὲ διεγερθῆσι ἠσπᾶτο, καὶ πολλὰ μετὰ τὴν πλῆμῆσι καὶ
 διώξας οὐχ ὄρεν, ἔγνω μὴ πορθῆσθαι διχα τῶν γραμμα-
F τῶν πρὸς τὸν τύραννον, ἀλλ' ἀποδράς ἐκ πῶν γῆρας.
 Διονύσιος μὲν οὖν ὅψε καὶ παρ' ἐτέρων ἐμελλεν πιωτῆνας
 τὸν ἐν Σικελίᾳ πόλεμον. Δίωνι δὲ πορθορμῶ Καυσει-
 τῶν ἐν Σικελίᾳ πόλεμον. Δίωνι δὲ πορθορμῶ Καυσει-

ναῖοι τε πρὸς ἔθεντο, καὶ τῶν κατ' ἀρχὴν Συρακουσίων ἀισαμῶν, ἐπ᾽ ἄρρει πληθὸς ἐκ ὀλίγον. οἱ δὲ μὲν Τιμο-
 κράτης τῶν Ἐπιπολάσ φυλάσσοντες Λεοντῖνοι καὶ Καμπᾶροι, λῆρον ψευδῆ πρὸς πῶν φαντος εἰς αὐτοῖς τῶν Δίωνος,

ερω' εκ Τιμοκράτη

ως' οτι τας' πολεις παρ' τον βετιοτον τας' εκεινων, απολιποντες
 εχοντο τον Τιμοκρατη, τοις οικειοις βοηθησοντες. ως' δι' απη-
 γελθη ταυτα παρ' τον Διωνα παρ' τας' Μακρας γραποπε-
 δδοντα, νυκτος επι τας' γραπιδας αιετησας, παρ' τον Α'να-
 πον ποταμον ηκεν, απεχοντα τ' πολεως δεκα σταδιοις. εν ταυτα
 ο τω πορειαι' επιτησας εσφαμαζετο παρ' τον ποταμον,
 αιετλλοντι τω ηλιω παρ' οξυδερμους. αμα δι' οι μαι-
 τεις παρ' τω ηλιω νικηω εφραζον αυτω. η πασαμυροι τον
 Διωνα εχε τ' θυσιας εφεφαιωμυροι οι παροντες, απομας ορ-
 μης εφεφαιωμυροι παρ' τον. ησαν δε πεντακισχιλιων εν ελα-
 τω παρ' οξυδερμους κ' τ' οδον' ωπλισμενοι ο φαυλος εκ τ'
 παρ' οξυδερμους, αιετλησας τη ποροθυμια τ' τ' παρ' οξυδερ-
 μους ενδειαι, ως' τε νικησαντες ε' Διωνος δρομω χωρειν με' χρα-
 η βοης, αλληλοις παρακαλωμας' οτι τ' ελθουσαι. τ' δι'
 εν τη παλη Συρακυσιαν, οι μω γωειμοι η παρ' οξυδερμους, εδθη-
 τα κατ' εχοντες, απλωτων οτι τας' πυλας. οι ο πολλοι
 τοις τυραννι φιλτοις επετηντο, η σμηραζον τας' καλυ-
 μωτοις παρ' οξυδερμους, αιετλοτοις αιετοις, η παρ' οξυδερμους,
 οι παρ' οξυδερμους εν τη πολη καταμεμυμενοι τοις Συρακυσιοις,
 πολυπαρ' οξυδερμους, η παρ' οξυδερμους εν τυραννι τας' τε
 εχοντοιας κα' τας' φωνας εκετων. ουτοι μω οτω παρ' οξυδερμους
 εδιδδσαν παρ' οξυδερμους, τυραννι των τυραννιζωμωτοις. Τιμο-
 κρατης ο συμμιζα τοις φεφαιωμωτοις τ' ακροπολι μη δλω-
 ηις, επωπαλατων διεξεπεσε τ' πολεως, η παρ' οξυδερμους εν ε-
 πλησε φοβη κα' παρ' οξυδερμους μη μωζον αρων τα ε' Διωνος. ως'
 μη δοκη μετερον η δεισας αποβεβληκεναι τ' πολιν. εν τω-
 τω η παρ' οξυδερμους παρ' οξυδερμους ηδη καταφαιης ιω, παρ' οξυδερμους
 αυτος ωπλισμενος λαμπαρ' κα' παρ' αυτον, εντη μω ο α-
 δελφος Μερακλης, εντη ο Καλλιππος ο Αθιωμος, εφε-
 φαιωμωτοι. τω δε ζενων, εκε τον μω ειποντο φυλακες παρ'
 τον Διωνα, τας' δι' αλλοις ηρον οι λοχαγοι εχοντες παρ' οξυδερμους,
 παρ' οξυδερμους τω Συρακυσιαν κα' δεχουμωτοις ως' παρ' οξυδερμους
 κα' πορπη πομπω, ελθουσαι κα' δημοκρατίας δι' ε-
 των οκτω κα' τε παρ' οξυδερμους κα' πομπω εις τ' πολιν. επει δι'
 εισηλθεν ο Διων κα' τας' Μενιπιδας πυλας, τη σαλπιγι κα-
 ταπαυσας τον γουρον, εκηρυξεν, οτι Διων κα' Μερακλης
 ηκοντες οτι κα' αλυσει της τυραννιδος ελθουσαι Συρα-
 κυσιοις, κα' τας' αλλοις Σικελιωτας απο τω τυραννου. βε-
 λωμωτοις δε κα' δι' εαυτω παρ' οξυδερμους τας' αιετλοτοις,
 δυηει παρ' οξυδερμους Α'χεαδης, εκε τω παρ' οξυδερμους τω οδον τω
 Συρακυσιαν ιερεια κα' παρ' οξυδερμους κα' παρ' οξυδερμους ισαντων
 κα' καθ' ος' ημοιτο, παρ' οξυδερμους τε βαλλοντων κα' παρ' οξυδερμους
 μωτοις ως' παρ' οξυδερμους κα' παρ' οξυδερμους. ιω δι' παρ' οξυδερμους
 τα πενταπυλα, Διονυσίου κατασκαδασαντος, ηλιοξυπτον
 κα' παρ' οξυδερμους κα' υψηλον. οτι τω παρ' οξυδερμους εδημηροση-
 σεν, κα' παρ' οξυδερμους τας' πολιτας δυτηκατα της ελθουσαι.
 οι δε παρ' οξυδερμους κα' φιλοφρονουμωτοις κα' παρ' οξυδερμους αμφοτε-
 ροις αυτοκρατορας γρατηρις, κα' παρ' οξυδερμους, βουλο-
 μωτοις κα' δεομωτοις εκεινων, αυτοις σμαρχοντας ειχον
 ων ημισεις ησαν εκ τω με' Διωνος απο της φυγης συγκα-
 παρ' οξυδερμους. πω δε μωτοις αυτοις εδοκει ο μω παρ' οξυδερμους
 δας λαβειν τον Διωνα δημηρομωτω τω φιλοπμια
 κα' ο δωμωτοις τω τυραννου, λαμπαρ' εν' οτι σημειον οτι δι'
 ηλιοξυπτον ιω, εφ' ου βεβηκως ηρεθη γρατηρις, ωρ' οδω μη εσην
 πω της τυχης αι παρ' οξυδερμους παρ' οξυδερμους λα-
 βωσι. εκ τουτου τας' μω επιπολας ελων, τοις κα' παρ' οξυδερμους
 τω πολιτω ελυσε, τω δι' ακροπολι απετειχισεν.

A inter eos vulgato nuntio petiturum ipsum primò
 ipforum oppida, deserto Timocrate ad protegen-
 da discesserunt sua. His Dion, qui circa Macras
 confidebat, nuntiatis, movit ante lucem castra,
 venitque ad amnem Anapum, qui ab vrbe abest
 stadiis decem. Ibi consistere signa iubens, apud
 amnem immolavit orientem solem adorans. Si-
 mul ostenderunt ei aruspices spondere deos vi-
 ctoriam, Dionemque contemplati praesentes sa-
 crificii causa coronatum, sumpserunt vno impetu
 omnes coronas. Erant non intra quinque millia
 qui se progredienti associauerant. Qui quamvis
 ex tempore essent male armati, alacritate tamen
B inopiam suppleuerunt apparatus. Itaque mo-
 nente Dione citato cursu exultantes & concla-
 mantes progressi sunt, incitaueruntque sese mu-
 tuo ad libertatem. Ex urbano Syracusanorum
 populo nobiles & boni viri candida amicti veste
 Dionem se ad portas effuderunt obuiam. Vulgus
 tyranni amicos adortum est, & quos appellabant
 emissarios, nefarios homines & diis inuitos,
 corripuerunt. Hi permisti ciuibus urbem per-
 agrabant, rimantesque ad tyrannum defere-
 bant singulorum mentes & voces. qui primi
 pœnas dederunt, ab obuiis male mulctati. Ti-
C moocrates vero quum arcis praefidio non valeret
 se adiungere, arrepto equo profugit ex vrbe: cun-
 ctaque in fuga metu & tumultu impleuit, in ma-
 nus tollens Dionis vires, ne mediocri percussus re
 urbem videretur amisisse. Interea accedens Dion
 in conspectu erat, primus ipse magnificis ornatus
 armis. Cingebant latera eius hinc frater Mega-
 cles, illinc Callippus Atheniensis coronati. De
 militibus externis centum stipantes Dionis cor-
 pus sequebantur. Reliquos exornatos ducebant
 manipulares spectantibus Syracusanis, ac quasi
 sacram excipientibus & diuinam libertatis atque
D imperii pompam popularis, quod annis octo &
 quadraginta postliminio in urbem regrediebatur.
 Menetide porta ingressus, compresso tuba tu-
 multu pronuntiarum iussit, Dionem & Megaclem,
 qui ad opprimendam tyrannidem aduenerant,
 Syracusanos caeterosque Siculos a tyranno libe-
 ros esse iubere. Cupiens autem ipse quoque al-
 loqui ciues, ascendit per Achradnam. Syracusa-
 ni autem secus viam hinc atq; hinc hostias, men-
 sas & crateras posuerant: & vt quosque praeteri-
 bat, congerebant in eum flores frugesque, atque
 votis eum vt Deum compellabant. Erat sub arce
 & Pentapylis solarium conspicuum atque excel-
E sum, Dionysii monumentum. Eo vbi conscen-
 dit, concionatus est, ciuesque ad vindican-
 dum se in libertatem incitauit. Laeti illi & gratu-
 lantes ambos praetores cum libera potestate crea-
 uerunt, adiunxerunt volentibus & orantibus col-
 legas viginti: quorum pars dimidia fuit, ex illis
 qui cum Dione redierunt ab exilio. Hic rur-
 sus vates, quod pedibus subiectum haberet Dion
 concionans donum & monumentum tyranni,
 prolato omine duxerunt: sed quod horologi-
 um esset in quo consistens praetor fuit designa-
 tus, facta eius veriti sunt ne breuia fortunæ volu-
F mina caperent. Hinc captis Epipolis ciues vin-
 ctos liberauit, arcemque muro circumuallauit.

Septimo die decurrit in arcem Dionysius, & Dion plaustra cum armis, quæ apud Syntalum reliquetur, accepit. Ea distribuit civibus. Cæteri, ut quisque poterat, instruxerunt se, militesque se impigros præbuerunt. Dionysius autem tentandi causa misit primum ad Dionem seorsum legatos. Deinde quum dixisset ille, ut publice cum Syracusanis, qui liberi erant, agerent: lenia postulata tyranni legati proposuerunt, vestigialium remissionem pollicentis & militiæ vacationem per bella quæ ipsi comprobassent. Deriserunt hæc Syracusani. Dion vero respondit legatis, nequid cum Syracusanis Dionysius ageret, nisi deponeret imperium. Id si deposuisset, quibus ei foret opus, & si quid posset ipse præterea, quod æquum foret, memorem se propinquitatis confecturum. Probavit ea Dionysius, ac legatos denuo misit, petens ut mitterentur in arcem aliquot Syracusani, quibuscum de rebus communibus ageret: partimque persuaderet iis, partim persuaderi sibi pateretur. Missi sunt certi ad eum quos probavit Dion. Iam magnus rumor ex arce ad Syracusanos deferebatur abiturum tyrannide Dionysium, idque sui magis quam Dionis gratia. Verum dolus erat & simulatio hæc tyranni, ac fraudulenta in Syracusanos machinatio. siquidem vinxit cives qui fuerant ad ipsum missi, & mercenarios primo diluculo impletos mero immisit magno impetu in murum quo Syracusani clauderant arcem. Quum inexpectata fieret oppugnatione, barbarique magna ferocitate & strepitu disturbarent murum, atque in Syracusanos incurrerent: nemo consistere ad repellendos hostes sustinuit præter Dionis externos milites. Qui ut primum senserunt tumultum, accurrerunt ad ferendam opem. Cæterum ne hi quidem quemadmodum succurrerent expediebant, neque exaudiebant, ob plangorem & discursum fugientium Syracusanorum ipsis permistorum, & per ipsos perumpentium: donec Dion, quando audiebat nemo loquentem, facto volens quid agendum esset præcipere, princeps se in barbaros infert, editurque circa eum acris & vehemens pugna: quod non secus ab hostibus quam ab amicis cognosceretur. omnes enim sublato clamore impressionem in eum dedere. Erat ob ætatem iam grauior quam pro talibus certaminibus Dion: sed dum virtute & animo inferentes se subsistit & obruncat, hasta vulneratur in manu. Aduersus cætera tela & ictus, qui cominus fuerunt inflicti, restitit ægre lorica eius crebris iaculis & hastis per clypeum percussa, quibus contractis concidit Dion. Is de medio à militibus ablatum, præfecit eis Timonidem. Ipse equo urbem circumuectus & fugam repressit Syracusanorum, & externos milites, quos Achradinæ pro præsidio ad eam tuendam imposuerat, euocavit: integrosque & alacres in barbaros induxit defessos & fatiscientes ad virgendum cœptum suum. Qui enim sperauerant prima irruptione urbem totam se ex incurfu occupaturos, vbi inde incurrerunt præter expectationem in milites impigros & bellicosos, pedem retulerunt ad arcem. Quos inclinatos quum vrgerent acriter Græci, fugati atque intra muros suos sunt reducti. Occiderunt ex Dionis militibus LXXIII: de suis magnum numerum desiderauere. Cuius causa victoriæ, quæ extitit insignis, Syracusani donauerunt externos milites centum minis,

A ἐβδόμη δὲ ἡμέρᾳ Διονύσιος κατέπλευσεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καὶ Δίῳ παρέστησεν ἁμαξὰν ποροπλίας ἀπὸ Συναλα κατέλιπε. ταῦτα δὲ δέεινε τοῖς πολίταις. τῶν δὲ ἄλλων ἕκαστος ἑαυτὸν ὡς δυνατὸν ἔειπεν, καὶ παρῆγεν ὀπλίτην ὀπίσθιον. Διονύσιος δὲ παρῆγεν ἰδίᾳ πρὸς Δίῳ παρῆγεν εἰπεμπὴν ἀποπειρώμενος· ἔπειτα κελύσαντος ἐκείνου ἀφ᾽ ἀλέγαρχον Συρακυσίους, ὡς ἐλθέτωσι εἶπον, ἐγγύοντο λέγει ἀφ᾽ ἑαυτῶν πρὸς τὸν Δίῳ τὴν ἐπιφάνειαν φιλαδέφωποι, φόρων ὑπερχεῖν μετεϊότητα, καὶ βραδύτης στρατειῶν ὧν αὐτοὶ σύμφηφοι ἦσαν. ταῦτα ἐχλεύαζον οἱ Συρακυσῖοι. Δίῳ δὲ ἀπεκρίνατο τοῖς παρῆγεσιν, μὴ ἀφ᾽ ἀλέγαρχοῦ πρὸς αὐτοὺς Διονύσιον, εἰ μὴ τὴν ἀρχὴν ἀφίησιν. ἀφίεντι δὲ συμπεσόντων αὐτῶν, καὶ ἄλλο τι τῶν μετεϊῶν διώκται μεμνημένος τῆς οἰκειότητος. ταῦτα Διονύσιος ἐπήγει, καὶ πάλιν ἐπέμπε παρῆγεσιν, κελύσαντος ἑκείνου πρὸς τὴν ἀκρόπολιν τῶν Συρακυσίων, οἷς τὰ μὲν πείθων, τὰ δὲ πειθόμενος, ἀφ᾽ ἀλέγαρχοῦ πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν. ἐπέμψθησαν δὲ αὐτῶν πρὸς αὐτὸν οἱ Δίῳ ἐδοκίμαζε, καὶ λόγους πολλοὺς ἐκ τῆς ἀκρας εἰς τὴν Συρακυσίους κατήει, Διονύσιον ἀφίησιν τὴν τυραννίδα, καὶ μάλλον ἑαυτὸν ἔχειν ἢ Δίῳ. ἡ δὲ ἄδελφος ἢ πρὸς τοῖς αὐτῶν τῆς τυραννίδος, καὶ σκωδωεῖα καὶ τῶν Συρακυσίων τοῖς μὲν γὰρ ἐλθόντες πρὸς αὐτὸν ἐκ πόλεως, συκλείσας εἶχεν τὸς ἡμιόδοφορος πρὸς ὄρθρον ἐμπλήσας ἀκράτου, δρόμῳ πρὸς τὸ πρὸς τὴν ἀκρόπολιν ἀφίησιν. ἡμοδῆς δὲ τῆς πρὸς βολῆς ἀεὶ πείσους, καὶ τῶν βαρβάρων θράσει πολλῶν καὶ ἰσχυρῶν καὶ ταπεινῶν τῶν ἀφ᾽ ἀλέγαρχοῦ, καὶ τοῖς Συρακυσίοις ἐπιφροσύνην, ὅσοις ἐτόλμα μένων ἀμύεσθαι, πλείω καὶ ξένων τῶν Δίῳ· ὁ πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὸν ἰσχυρὸν ἐξεβήθησαν. οὐδὲ οὗτοι δὲ τῆς βοηθείας τὸν ἔργον ἀμειψόμενοι, εἰ εἰσέκρουον, ὑπὸ κρουῆς, καὶ πλείω τῶν φθόνων Συρακυσίων, ἀναπεφυρμένων αὐτοῖς, καὶ διεκλιόντων. τῶν γὰρ δὲ Δίῳ, ἐπεὶ λέγοντος ὅσοις κατήκρουεν, ἔργῳ δὲ πρὸς κτεῖον ὑψηλῶσθα βαλόμενος, ἐμάλλει πρὸς εἰς τοῖς βαρβάρους καὶ γίνεται πρὸς αὐτὸν ὅξεϊα καὶ δεινὴ μάχη, γινώσκόμενον οὐχ ἡτῶν ὑπὸ τῶν πολεμίων ἢ τῶν φίλων. ὡρμησαν γὰρ ἅμα πρῶτες ἐμβόησαντες. ὁ δὲ ἡμὲν ἢ βαρύτερος δὲ ἡλικίᾳ ἢ καὶ τοῖς ἀγῶνας, ἀλκή δὲ καὶ θυμῶν πρὸς φροσύνην ὑφιστάμενος καὶ ἀνακράτων, πρῶσθεται λόγῳ τὴν χεῖρα, πρὸς τὴν ἄλλα βελή καὶ τὰς ἐκ χεῖρος πληγὰς μόλις ὁ ἰσχυρὸς ἤρκεσεν ἀφ᾽ τῆς ἀσπίδος, ὅσοις πολλοῖς καὶ λόγῳ τυπόμενος. ὡν καὶ ἀκράτων κατέπεσεν ὁ Δίῳ· εἶτα ἀναπαύσας ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, ἐκείνοις μὲν ἡγεμόνα Τιμονίδην ἐπέστησεν αὐτὸς δὲ τὴν πόλιν ἵππων πρὸς ἐλαίων, πῶς τε Συρακυσίους ἔπαυε φυγῆς, καὶ τῶν ξένων τὸς φυλάττοντας τὴν Ἀχραδινὴν ἀσπασας, ἐπήγει τοῖς βαρβάρους ἀκμήτας ἐκ πεπονημένοις, καὶ πρὸς θυμῶν ἀπαυδῶσιν ἢ πρὸς τὴν πείραν. ἐλπίσαντες γὰρ ἅμα τῆ πρὸς τὴν πόλιν ἀπασαν ὅτι ὀπίδραμης κατέξειν, εἶτα πρὸς δὲ ἀπὸ τῶν ἀτυχεύοντες ἀνδράσι πλήκταις καὶ μαχίμοις, ἀφ᾽ ἑλθόντες πρὸς τὴν ἀκρόπολιν. ἐπὶ δὲ μάλλον ὡς ἐβόησαν, ἐπιφροσύνην τῶν Ἑλλήνων, τραπεζοὶ κατεκλείσθησαν εἰς τὸ πείχος, ἐβδόμησι μὲν καὶ πρῶτα ἀποκτείναντες τῶν μὲν Δίῳ, ἑαυτῶν δὲ πολλοὺς ἀποβάλλοντες. ἡμοδῆς δὲ λαμπερῶς τῆς νίκης, οἱ μὲν Συρακυσῖοι τοῖς ξένοις ἕκαστον μίαις ἐστραφίωσαν,

οἱ δ' ἕνεοι Δίωνα χρυσῶν τεφαίρα. κήρυκες δὲ πρὸς τὸ Διόνειον κατέβαινον, ἑπιστολάς τε πρὸς Δίωνα πρὸς τὸ οἰκίον γυμνακῶν κομίζοντες. μία δὲ ἡ ἐξωθεν ἐπιγεγραμμένη παρὰ πατρὸς, παρ' Ἰωπαίου (τὸ γὰρ ἡ ὄνομα τὸ Δίονος ἦν. καὶ τοὶ Φοῖ Τίμος Ἀρεταῖον αὐτὸν ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἀρετῆς καλεῖσθαι. Τιμονίδης δὲ μάλλον, ὡς οἶομαι, πρὸς γὰρ πύτων πιεστέον, ἀδριφίλων καὶ συστραπώτη Δίονος) αἰμὴ οὐκ ἄλλα τοῖς Συρακυσίοις ἀνεγνώσθησαν ἑπιστολάς, πολλὰς ἰκεσίας καὶ δεήσεις ἔχουσαι πρὸς τὸν γυμνακῶν τὴν δὲ πρὸς τὸ παιδὸς εἶναι δοκῶσαν ὅτι ἐόντων Φαιεράς λυδίων, βιασαμένους ὁ Δίον ἐλύσειν. ἡ δὲ πρὸς τὸ Διονυσίον, τοῖς μὲν γράμμασι πρὸς τὸν Δίωνα, τοῖς δὲ πρὸς τὸν Δίονος πρὸς τὸς Συρακυσίους ἀφ' ἀλεξάνδρου· ἡ μὲν ἔχουσα δεήσεως καὶ δικαιοσύνης, συγκειμένη δὲ πρὸς ἀφ' ἀλεξάνδρου τὸ Δίονος. ἡ πομπήσιν τε γὰρ ἦσαν ὡς ἡ πρὸς τὸν τυραννίδος ἐπεσάξεν πρὸς τὸν Δίονος, καὶ κατὰ τὴν φιλιππῶν ἀπειλαῖ σωματίων, ἀδελφῆς καὶ τέκνης καὶ γυμνακῆς, ἐπισκῆψας τε δεῖναι μετ' ὀλοφύριον. καὶ ὁ μαλιστα κινήσαν αὐτὸν, ἀξιοῦτος μὴ κατὰ τὴν ἀλλὰ πρὸς ἀλεξάνδρου τὴν τυραννίδα, μηδὲ ἐλάττω μισοῦσας ἀδελφῶν καὶ μησινακῶν, ἀλλ' αὐτὸν ἀρχειν, παρέχοντα τοῖς φίλοις καὶ οἰκείοις τὴν ἀσφάλειαν. αἰαγινωσμένων δὲ πύτων, οὐχ (ὅτι ἡ δίκαιον) εἰσῆει τοῖς Συρακυσίοις ἐκπλήθεσθαι τὴν ἀπάθειαν καὶ τὴν μεγαλοψυχίαν τὸ Δίονος ἡ πρὸς τὴν καλῶν καὶ δικαίων ἀπιχευόμενον πρὸς τοιαύτας οἰκειότητας, ἀλλ' ἡ πομπῆς καὶ φόβου λαβόντες ἀρχὴν, ὡς μεγάλης οὐσίας αἰαγικῆς ἐκείνη φείδεσθαι τὸ τυραννίδος, πρὸς ἐπεσάξεν ἡ πρὸς τὸν Δίονος ἀπεβλεπὸν καὶ μάλιστα πτωχολόμοι κατὰ πλεῖν Ἡρακλείδην, ἀεσπότησαν. ἡ δὲ τὴν Φυλάδων Ἡρακλείδης, στρατηγὸς μὲν ἀνδρῶν, καὶ γνώμων ἀφ' ἡγεμονίας ἡ ἔχε πρὸς τοῖς τυραννίδος· ὅτι ἀρετῶς δὲ τὴν γνώμην, ἀλλὰ πρὸς πρῶτα κέρως, ἡ κίσα δὲ βέβαιος ἐν κοινῇ πρὸς τὸν ἀρχὴν ἐχόντων καὶ δόξαν. ὅτι ἐν Πελοποννήσῳ πρὸς Δίωνα σασιάσας, ἔγνω καὶ αὐτὸν ἰδίως ὁ πλεῖν ὅτι τὸ τυραννίδος. εἰς τε Συρακυσίας ἀφικόμενος ἐπὶ τῆς βίβρασι καὶ βίσι πλοίοις, Διονύσιον μὲν αὐτὸς ὄρε πειτετελισμένον, ἐπιηρόμενος δὲ τὸς Συρακυσίους. ὄρε οὐκ ὄρε πειτεδύετο τὸ πολλὰν χάριν, ἔχων μὲν καὶ φύσει πιθανὸν καὶ κινήκων ὄχλος ἡραπιδέας ζητιώτες ἡ πομπῆς καὶ μείλιαν ῥαῶν ἀδελφῶν οἱ δὲ σιμῶν δὲ Δίονος, ὡς βαρὺ καὶ δις πολιτευτον, ἀπεσέφοντο, ἔχε τὸ γερην μὲν ἐκ τῆς κρατεῖν αἰεσιν καὶ ἀφ' ἀσύτητα, πρὸς δὲ δῆμος εἶ) δὲ δημαγωγέας ἡ λόντες, καὶ πρὸς τὸν μὲν εἰς ἐκκλησίαι ἀφ' αὐτῶν σιμωδραμόντες, εἰλοντο τὸ Ἡρακλείδην ναύαρχον. ἐπεὶ δὲ Δίον παρελθὼν ἡ πᾶσι, τὸ ἐκείνη δεδομένη ἀρχὴν, ἀφάρεσιν εἶ) τῆς πρὸς τὸν αὐτὸν δεδομένης (ὅτι ἐπὶ γὰρ ἀνδραγαθῶν μύειν, δὲ ἄλλος ἡγήται τὴν καὶ τῆς ἀλλοτρίων) ἀκόντες οἱ Συρακυσῖοι πάλιν ἀπεψήφισαν τὸ Ἡρακλείδην. ἡρομένων δὲ τῶν, μετὰ πεμψάμενος αὐτὸν ὁ Δίον οἴκαδε, καὶ μικρὸν μεμψάμενος, ὡς οὐ καλῶς ὅσοι συμπερόντως ἡ πρὸς δόξης σασιάζοντα πρὸς αὐτὸν, ἐν καμῶν ῥοπῆς ὀλίγης δεομένη πρὸς ἀπώλησιν, αὐτὸς ἐκκλησίαι αὐτὸς σιμωγαγῶν, ναύαρχον ἀπέδειξεν τὸν Ἡρακλείδην, καὶ τὸ σῶματος ἐπεισε φυλακίαν δοῦναι τὸς πολίτας, ὡς πρὸ αὐτὸς εἶχεν· ὁ δὲ πρὸ μὲν λόγῳ καὶ τῶν γήματα τὸ Δίωνα ἡραπιδέων, καὶ χάριν ὁμολοῦν ἔχεν,

A illi Dionem aurea corona. Iam caduceatores ab Dionysio aderant cum epistolis, quas ad Dionem scripserant foeminae propinqua. Vna inscriptionem foris habebat, Patri ab Hipparino. Id nomen fuit Dionis filio, licet Aretzum illum dicat Timæus ex matris nomine nuncupatum. verum in his Timonidi sane, meo iudicio, qui amicus Dionis & commilito fuit, est credendum Cæteræ apud Syracusanos recitate epistolæ sunt, quæ multas obsecrationes precesque continebant mulierum: illam vero quam filii apparebat esse non permittentibus solui publice Syracusanis, Dion inuitis illis soluit. Dionysii erat, verbis quidem Dionem, sed re Syracusanos alloquentis. Habebat illa quidem precum & causationis speciem, sed erat ad premendum composita Dionem. Commemorationes complectebatur eorum quæ pro tyrannide gessisset strenue, minas aduersus charissima pignora, sororem, filium, coniugem, miseramque admitta lamentatione obtestationes: & quod commouit eum maxime, petebat ne euerteret, sed susciperet tyrannidem: neque infestis ipsi hominibus & præteritarum iniuriarum memoribus restitueret libertatem, verum acciperet ipse dominatum, præstaretque amicis & necessariis securitatem. His recitatis non subit, ut par erat, Syracusanis infractum animum & celsum obstupescere Dionis: qui pro honesto & virtute renitebatur aduersus eiusmodi necessitudines: sed suspitionis & formidinis inde sumentes exordium, quasi arctis vinculis ille constringeretur ad parcendum tyranno, verterunt se iam ad alios duces, ac potissimum nuntiato aduenire Heraclidem gestiere. Erat inter exules Heraclides scientiæ militaris peritus, atque ex præfectura quam sub tyrannis habuerat, celebris, verum consilio instabili atque ad omnia mobili, minime vero in imperii & honoris societate firmus. Hic in Peloponneso à Dione dissentiens propria classe statuit mouere in tyrannum. Qui vbi Syracusas septem triremibus & nauigiis tribus appulit, Dionysium offendit iterum circumuallatum & sublato animis Syracusanos. Mox igitur captauit multitudinis gratiam, qui quum naturam vim haberet pellicendi & mulcendi quærentem blandimenta plebem: extemplo subit traduxitque ad se eos qui Dionis ut grauem & minime popularem auersabantur maiestatem, malebantque se ob licentiam & ferociam ex victoria assumptam concionatorum agi obsequiis, ut fieri solet in populis liberis, antequam liber esset. Ac primum ad concionem ultro concurrentes, designauerunt Heraclidem nauarchum: at postquam superueniens Dion datam illi præfecturam conquestus est prioris sibi datæ esse ademptionem, (neque enim liberum sibi imperium manere si alius classi præesset) inuiti Syracusani abrogauerunt rursus Heraclidi imperium. Inde accersit illum Dion ad se domum, ac modice cum eo expostulauit, quod non recte neque ordine de gloria secum articulo momentum quærente ad perniciem exiguum, moueret diffidium. Tum aduocata ipse concione, nauarchum creauit Heraclidem: corporisque custodes, induxit ciues, ut illi darent, sicut ipse habebat. Ille verbis Dionem & in speciem obseruans, gratiasque profitens ei agere,

παρηχολούθη

demissus comitabatur eum, & imperata exequ-
 batur, occultè verò multitudinem & nouatores
 labefaciens sollicitansque, implicauit tumultibus
 Dionem, ac reddidit semel perplexum. Nam siue
 Dionysium fide publica censeret ex arce dimit-
 tendum, erat in obrectatione parcere & eripere
 illum: siue offendere vitans populum in obsidio-
 ne persisteret, alere videbatur, quò imperaret diu-
 tius atque in terrore teneret ciues, bellum. Erat
 Sosis quidam homo improbitate & audacia apud
 Syracusanos clarus, cumulum arbitrans lib-
 bertatis eatenus laxari licentiam linguæ. Hic
 dum Dioni parat infidias, primùm in concione
 surgens multa probra ingessit Syracusanis, qui
 non intelligerent vecordi se & violenta expli-
 catos tyrannide vigilantem & sobrium domi-
 num accepisse. Inde quum ita se hostem ex pro-
 fesso declarasset Dioni, in præsentem ex foro di-
 gressus est: postmodum currens per urbem con-
 spectus est nudus, capite & facie cruore fœdatis,
 quasi aliquos profugeret confectantes. Tali specie
 in forum se coniciens, ab externis militibus Dio-
 nis docuit infidias sibi structas, & caput suum sa-
 uicium ostendit. Multi vicem eius dolebant, & coo-
 riebantur in Dionem, frementes eum rem indi-
 gnam & tyrannicam agere, qui cædibus & peri-
 culis extorqueret ciuibus liberam vocem. Quan-
 quam autem confusa erat & turbulenta concio,
 perrexit eò tamen Dion ad se purgandum, So-
 simque demonstrauit vnus Dionysii satellitum
 esse fratrem, atque per eum impulsus ut solici-
 taret & concitaret ciuitatem: quòd nulla nisi in
 ipsorum aduersus se diffidentia & dissensione mu-
 tua Dionysio reliqua salus esset. Simul medici So-
 sidis vulnus inspicientes, in summo offenderunt
 potius quam vi altius adactum. quippe inflata
 gladio vulnera semper sunt in medio profundio-
 ra: at Sosis erat vndequaque exile vulnus, &
 multa habebat initia, quòd per dolorem, ut est ve-
 rissimum, remisisset plagam, mox iterum repetisset.
 Iam aderant quidam illius familiares. Hi noua-
 culam in concionem attulerunt, exposueruntque
 in via ipsis Sosis sanguinolentum occurrisse, ac
 refugere se iactantem Dionis mercenarios mili-
 tes, à quibus modò esset percussus. Igitur confes-
 tim insequutos se neminem deprehendisse, sed
 repositam sub cauo saxo, vnde pergenterem illum
 viderant, animaduertisse nouaculam. Iam malo
 loco res erant Sosis. Vt verò hisce indiciis ac-
 cesserunt serui illius, testimonio eum prementes,
 multa nocte nouaculam tenentem egressum so-
 lum fuisse, abscesserunt accusatores Dionis. Po-
 pulus Sosis rei capitalis damnauit, & Dioni est
 placatus: mercenarios milites nihilo tamen mi-
 nus habuerunt suspectos, præsertim quòd certa-
 mina pleraque aduersus tyrannum iam mari fie-
 rent: maximè vbi cum magna classe Philistus ex
 Iapygia suppetias Dionysio venit, & externorum
 illorum, qui pedites erant, nullus vltra ad bel-
 lum illud vsus esse videbatur, imò verò illi quo-
 que in sua fore tutela, qui nautici essent & plus
 pollerent ex nauibus. Multò maiores animos
 secunda quædam fortuna dedit eis ex pugna
 nauali, qua victo Philisto immaniter & barba-
 rè cum eo egerunt. Ephorus quidam ait, dum na-
 uis eius capitur, sibi met ipsam manus intulisse:

A παρηχλούθη ταπεινός, ἡσυχρήτη δὲ κελδομόμων κρύφα
 ἢ τὸς πολλοὺς καὶ νεώτεροις ἀγαφθέρων καὶ ἡσυχινῶν,
 θηρύβοις τὴ Δίωνα ἀειέβδηεν, εἰς ἅπασαν ἀπορία κατὰ
 μῆρον. εἴτε γὰρ ἀφίεναι κελδοὶ Διονύσιον ἡσυχινῶν ἐκ
 τῆς ἀρχῆς, ἀγαθολίει εἶχε, φείδεσθαι καὶ ἀεισώζειν ἐκεί-
 νον· εἴτε λυπεῖν μὴ βουλομένης, ὅτι τῆς πολιτικῆς ἡσυχί-
 ζοι, ἀγαθρῆν ἐδόκει τὸν πόλεμον, ὡς μᾶλλον ἄρχοι καὶ κα-
 ταπλήθει τὸς πολίτας. ἡ δὲ πρὸς Σώσις, αἰθροπὸς ἐκ
 ποινησίας καὶ θρασυτητος διδοκίμῳ τῶν τοῖς Συρακου-
 σίοις, ἀειοσίαν ἡσυχίαν ἐλθευσίας, ὅ μὲν τοῖς ἀεί-
B σαι τὴν παρρησίαν. ὅτι ὅτι βουλομένων Δίωνα, ἡσυχίαν
 μὴ ἐκκλήσιος ἕως ἀσας, πολλὰ τὸς Συρακουσίοις ἐλοι-
 δήρησεν, εἰ μὴ στωϊασιν ὡς ἐμπλήκτου καὶ μεθυσίσης ἀπὸ
 γυμνοῦ τυραννίδος, ἐρηρησῆτα καὶ ἡσυχίαν δεσπότην εἰλή-
 φασιν· ἐπεὶ φακρὸν τὸ Δίωνος ὅτι δειδύξας ἐρηρὸν αὐτὸν,
 τότε μὴ ἐκ τῆ ἀρχῆς ἀπῆλθεν, τῆ δὲ ὑσυχίαν γυμνὸς ἀφῆ
 ἀγὰ τῆς πόλεως ἡσυχίαν, ἀνάπλευσ ἀίμαλος τὴν κεφαλὴν καὶ
 ὅ τῶσπον, ὡς δὴ ἡσυχίαν φθίγων διώκοντας. ἐμπεδῶν ἢ
 ποιότητος εἰς τὴν ἀρχῆν, ἐλεγε ἡσυχίαν τῶν ξένων τῶ Δίωνος
 ὅτι βουλομένων, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπεδείκνυεν τῶ μῆρῳ,
C καὶ πολλοὺς εἶχε τὸς στωϊασμακτικῶν καὶ στωϊασμῶν
 καὶ τῶ Δίωνος, ὡς δεινὰ καὶ τυραννικὰ τῶσπον, εἰ φό-
 νοις καὶ κινδύοις τῶν πολιτῶν ἀφαιρείται τὴν παρρησίαν.
 οὐ μὴν ἀλλὰ, καὶ τῶ ἀκρίτου καὶ τῶσπον ἐκκλήσιος
 γυμνοῦ, παρελθὼν ὁ Δίων ἀπελογαίτο, καὶ τὸν Σώσιν ἀ-
 πέφασεν τῶ Διονυσίου δροφύρων ἐνὸς ἀδελφὸν ὄντα, καὶ δι-
 ἐκείνου πεπεισμένον σασιῶσαι καὶ στωϊασμακτικῶν τὴν πό-
 λιν, ὅσδε μᾶς Διονυσίῳ σωτηρίας οὐσης, πλὴν τῆς ἐκεί-
 νων ἀπιστίας καὶ ἀγαφθέρων πρὸς αὐτοὺς. ἀμα δὲ οἱ
 μὴ ἰάσιν τὸ Σώσιδος ὅ τῶσπον καὶ ἀμῶσπον, ἀ-
D λισχὸν δὲ ὅτι πολὺς μᾶλλον ἢ καταφορῆς γενησῆσιν.
 αἰ μὴ γὰρ ἡσυχίαν τῶ ξίφοις πληγῆ, μέλιτα ὅ μέσον ἡσυχίαν
 βάθους πείσοισιν ὅ τῶ Σώσιδος λεωτὸν ἡσυχίαν δίολου, καὶ
 πολλὰς εἶχεν ἀρχὰς, ὡς εἰκὸς ἡσυχίαν ἀγῆσπον ἀιέντος,
 εἴτα αὐτὸς ἐπάσπον. ἦσιν δὲ πνεῦ τῶ γυμνοῦ, ἡσυχίαν
 καμίζοντες εἰς τὴν ἐκκλήσιαν, καὶ διησυχίαν βαδίζουσιν
 αὐτοὺς καὶ ὁδὸν ἀπῆλθησιν τὸν Σώσιν ἡσυχίαν, καὶ λέσπον-
 τῶ φθίγειν πρὸς Δίωνος ξένοις, ὡς ἀγῆσπον ἡσυχίαν
 τῶσπον. ἀγῆσπον δὴ διώκοντες, αἰθροπὸν μὴ ὅσδε-
 να λαβεῖν, ἡσυχίαν πρὸς τῶ καίλιον κείλιον ἰδεῖν ἡσυχίαν, ὅ-
E τεν ἐκείνος ἀφῆσπον ἡσυχίαν. ἡσυχίαν δὴ ἡσυχίαν
 ἡσυχίαν τῶ Σώσιν· ἡσυχίαν ἡσυχίαν ἢ τῶσπον τοῖς ἐ-
 λέσπον οἰκετῶν, καὶ ἀμῶσπον ὡς ἐπὶ νυκτὸς δέσπον-
 σοι μόνος ἔσπον, οἴτε κατασπον τῶ Δίωνος
 ἡσυχίαν, ὅ, τε δῆσπον καὶ ἀμῶσπον ἡσυχίαν τῶ
 Σώσιδος, διησυχίαν τῶ Δίωνα. τοῖς ἢ μῶσπον οὐ-
 δὲν ἦσπον ἐπὶ ἡσυχίαν εἶσπον, καὶ μάλιστα τῶ πλείων ἀ-
 γῶνων πρὸς τὴν τυραννὸν ἡσυχίαν καὶ ἡσυχίαν. ἐπεὶ
 ἢ Φίλιπος ἦσπον δὲ ἡσυχίαν, ἔσπον πολλὰς τῶσπον, Διο-
 νυσίῳ βοησῆσπον, καὶ τῶ ξένων, ὄσπον ὄσπον, ὅσδε μᾶς
F ἐπὶ ἡσυχίαν ἐσπον εἶσπον πρὸς τὸν πόλεμον, ἀλλὰ καίλι-
 νοις ἐπὶ ἡσυχίαν ἡσυχίαν ἡσυχίαν, καὶ ὅσπον ἐκ τῶ
 νεάν κτωμῶσις. ἐπὶ ἢ μᾶλλον αὐτὸς ἐπῆσπον ἀσυχίαν πρὸς
 ἡσυχίαν καὶ ἡσυχίαν, ἐπὶ ἢ νικήσαντες τὸ Φίλιπον, ὡ-
 μῶς καὶ βαρβάρικῶς αὐτῶ πρὸς ἡσυχίαν. Ἐφορὸς μὴ οὐκ ἦσπον ὡς ἀλίσχων τῆς νεῶς ἡσυχίαν ἀγῆσπον

Τιμονίδης ὁ πατριάρχης ἐξ ἀρχῆς τῆς πατρῴας αὐ-
 τῆς μὲν Δίωνος πατριάρχου, καὶ γράφων πρὸς Σπυ-
 ρων τὸν φιλόσοφον, ἰσορεῖ ζῶντα ληφθῆναι, τῆς τειχῆς
 εἰς τὴν γῆν ἐκπεσούσης, τὸ Φίλιον. καὶ πρῶτον μὲν ἀπο-
 δύναντας αὐτὸν τὸν θώρακα τῆς Συρακυσίου, καὶ γυμνὸν
 ἐπιδείξαντο ὁ σῶμα, περιπρακίσει, ὄντος ἤδη θρό-
 νος· ἐπεὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖν, καὶ τοῖς παισὶ πα-
 ραδύναι ὁ σῶμα, κελύσαντας ἔλκειν ἀπὸ τῆς Ἀρχα-
 δίνης, καὶ καταβαλεῖν εἰς τὰς Λατομίας. ἐπὶ ὃ μάλλον
 ἐφουβείζων ὁ Τιμάχος, ἐκ τῆς σκέλους φησὶ τοῦ χυλοῦ τὰ
 παιδεία τὸν νεκρὸν ἐφαλάμην τοῦ Φίλιου, σύρειν ἀπὸ
 τῆς πόλεως, χλευάζοντον ὑπὸ τῆς Συρακυσίων, ὁρών-
 των τῆς σκέλους ἐλκόμενον τὸν εἰπόντα, μὴ δεῖν ἐκ τυραννίδος
 φύγειν Διονύσιον ἰσώτα χειρὸν ἡρώμενον, ἀλλὰ τῆς σκέλους
 ἐλκόμενον. καίτοι τὸ Φίλιος ὡς ὑφ' ἐτέρου ληφθῆναι, οὐχ
 ἔσθ' αὐτὸ, πρὸς Διονύσιον ἐξήγελεν. ἀλλὰ Τιμάχος οὐκ
 ἀδικῶν λαβὼν πρὸς αὐτὸν, τὴν ὑπὸ τῆς τυραννίδος τῆς Φι-
 λίου σπουδὴν καὶ πίσιν, ἐμπύπλαται τῆς κατ' αὐτὸν βλα-
 σφημιῶν, ὡς τῆς μὲν ἀδικηθέντας τότε σύγκριτον ὅστιν ἴσως
 ἀρετῆς εἰς αἰμάθητον ὀργῆς χαλεποῖς ἡμέρας· τῆς δὲ
 ὑπερῶν συγγραφοῦντας τὰ πεπραγμένα, καὶ τὰ μὲν βίβη μὴ
 λυπηθέντας αὐτὸν, τὰ δὲ λόγῳ χρωμένους, ἢ δοξᾶ πατρι-
 ται μὴ μὴ ὑβρεως μηδὲ μὲν βωμολοχίας ονειδίζειν τὰς
 συμφορὰς. ὧν ὁσδὲν ἀπέχει, καὶ τὸν ἀείρον ἀνδρῶν ἐκ τύ-
 χης μετὰ γῆν οὐ μὲν οὐδὲ ἔφορος ὑγιαίνει, τὸν Φίλιον ἐγ-
 κωμάζων, ὅς καὶ ὡς ὦν δεινότατος ἀδικίης πατριάρχης καὶ
 πονηρῆς ἤθεσιν ἀγαθήμονας ἀπίας καταβαλεῖν, καὶ λόγους
 ἔχοντας χρομόν ἐξ ἄρην, αὐτὸς αὐτὸν οὐ διώταται, πρῶτα μη-
 χρωμένους, ὅξελέσθαι τῆς γραφῆς, ὡς οὐ φιλοτυραννό-
 τας ἀνθροπῶν ἡμίτο, καὶ μάλιστ' ἀπύτων αἰεὶ ζηλώ-
 στας καὶ θαυμάσας βυβλίω καὶ διώταται καὶ πλούτοις καὶ
 γάμοις τῆς τῆς τυραννῶν. ἀλλὰ γὰρ Φίλιου μὲν ὁ μή-
 τε τὰς πατριάρχης ἐπαινῶν, μήτε τὰς τύχας ονειδίζων, ἐμμε-
 λέσας. μὲν ὃ τὴν Φίλιου τελευτῶν Διονύσιος ἐπερι-
 πε πρὸς Δίωνα, τὴν μὲν ἀκρόπολιν ἐκίνα πατριάρχης,
 καὶ τὰ ὅπλα καὶ τῆς μαδοφόροις, καὶ πέντε μίλων ἀντε-
 λῆ πούτοις μαδόν· αὐτὸς δὲ ἀξίαν ὑπὸ σπονδῶν εἰς Ἰτα-
 λίαι ἀπελθεῖν, καὶ καὶ καλοῦν, καρποδοῦν τῆς Συρα-
 κυσίας τὸν καλούμενον Γύατα, πολλῶν καὶ ἀγαθῶν χῶ-
 ρων αἰήχουσαν ἀπὸ θαλάττης εἰς τὴν μεσόγειον. οὐ πρὸς
 δόξαν μὲν ὃ τῆς Δίωνος, ἀλλὰ δεῖσθαι τῆς Συρακυσίων
 κελύσαντες, οἱ μὲν Συρακυσιοὶ ζῶντα λήψασθαι τὸν Διο-
 νύσιον ἐλπίζαντες, ἀπῆλασαν τῆς πρὸς αὐτὸν. ἐκείνος ὃ
 τὴν μὲν ἀρετὴν Ἀπολλοκράτη τῶν πρὸς αὐτὸν τῆς πα-
 τριάρχης παρέδωκεν, αὐτὸν ὃ πύμα τήρησας ἐπίφορον, καὶ τὰ
 ἡμιώτα τῆς σωματῶν καὶ τῆς χρωμάτων ἀνθρομῶν εἰς τὰς
 ναῦς, λαβὼν τὴν ναυαρχὴν Ἡρακλείδην, ἐξέπλευσεν. ὁ δὲ
 κακῶς ἀκούων, καὶ θροβούμενος ὑπὸ τῆς πολιτῆς, Ἰτα-
 πωνά ἵνα τῆς δημοκρατῶν καλῆσι πατριάρχης τὸν δη-
 μόν ὅτι γῆς ἀνάστατον, ὡς ἐλθῆσθαι ἀρχὴν οὐσαν τὴν
 ἰσότητά, δουλείας ὃ, τὴν πέναι τοῖς ἀκτῆμοσιν. σιωπηρῶν
 ὃ πύμα, καὶ τὸν Δίωνα κατασασιάζων ἀναπύμενον, ἐπει-
 σε τῆς Συρακυσίου τὰτα ψηφισασθαι, καὶ τῆς ξένων τὸ
 μαδόν ἀποστρεῖν, καὶ στρατηγῆς ἐτέρου ἐλέσθαι τῆς ἐκείνου βαρύντος ἀπαλλαγῆσθαι. οἱ δὲ, ὡς ὡς ἐκ μα-
 κρῶς ἀρρώστιας τῆς τυραννίδος, ἀπῆλθε ὅτι χρωμένους ἐξελίξασθαι, καὶ πατριάρχης τὰ τῆς ἀβνομομῶν πατριάρχης

A Timonides verò, qui hisce rebus cum Dione in-
 terfuit ab initio, scribens ad Speusippum philoso-
 phum, tradit Philistum impacta in terram naui
 viuum in potestatem venisse: ac primum exuisse
 Syracufanos eum thorace, denudatoque illuisse
 iam seni, inde caput dempsisse, & corpus pueris
 tradidisse, vt per Achradinam traherent id & præ-
 cipitarent in Latomias. Plus etiam insultans Ti-
 mæus eius calamitati, ex claudio pede ait pueros
 Philisti cadauer religatum per vrbem rapuisse, ir-
 ridentibus iis qui contemplabantur crure trahi ab
 Syracufanis eum qui non debere dixerat ex tyran-
 nide Dionysium citato fugere equo, sed crure rap-
 tum: quanuis Philistus id vt ab alio dictum, non
 ab se, ad Dionysium vulgauerit. Verùm Timæus
 non iniusta oblata occasione Philisti in tyranni-
 dem studio & fide, maledictis animo suo satisfacit.
 Qua in re tunc læsis danda venia sit quòd
 vsque ad crudelitatem in exanime corpus proru-
 perint exercendam: at ab inferioribus harum
 rerum scriptoribus, quos nunquam ille in vita
 offendit, & qui ex eloquentia eius capiunt fru-
 ctum, postulat existimatio ipforum ne per contu-
 meliam & procacitatem improperent ei calamita-
 tes, in quas etiam optimus quisque facilè inci-
 dat ex fortuna. Nec verò satis sobrius Ephorus est
 qui Philistum celebrat. Qui licet optimè calleat
 turpes res & improbos mores honestis exorna-
 re coloribus, atque ad id orationes inuenire de-
 coras: non valet illum tamen, quum omnem
 lapidem moueat, eo explicare crimine quin om-
 nium hominum studiosissimus fuerit tyranno-
 rum, & præter omnes semper sequutus sit atque
 admiratus luxuriam, potentiam, opes, & nuptias
 tyrannorum. Sed enim qui Philisti neque fa-
 cta laudet neque exprobet fortunas, hic veram
 rationem tenet historici. Post Philisti necem
 misit ad Dionem Dionysius tradere se velle ei ar-
 cem, arma, & mercenarios milites cum integro
 horum in menses quinque stipendio: sibi verò
 postulauit vt abire in Italiam fide publica, atque
 ibi habitare, & retinere liceret in agro Syracu-
 sano fructum latam & fructuosam regionem
 quam Gyata vocant, à mari pertingentem ad
 mediterranea. Quas condiciones quum non
 acciperet Dion, sed reiiceret eum ad Syracusa-
 nos, vt eos oraret: Syracufani, qui viuum Dio-
 nysium se sperabant capturos, reiecerunt lega-
 tos. Ita ille arce Apollocrati maiori filio tra-
 dita ventum secundum captauit, capitibusque
 & rebus charissimis in naues impositis nauar-
 chum fallens Heraclidè abnauigauit. Qui quum
 malè audiret & tumultu ciuium premeretur,
 Hipponem quendam summisit concionatorem,
 qui ageret ad populum de agri partitione: quòd
 libertatis æqualitas caput esset, & seruitutis pau-
 pertas inopibus. Huic patrocinans & apud ple-
 bem Dioni inuidiam conflans repugnantem suafit
 populo Syracufano vt eam rogationem sciscerret,
 vtque stipendio fraudaret externum militem,
 atque morositate excussa Dionis alios crearet
 prætore. Populus autem ex tyrannide quasi
 longo morbo protinus conatus attollere se, & a-
 gere intempestiuè more liberorum populorum,

eum ipse evertit res suas, tum oderat Dionem: qui instar medici in exquisita & frugali victus ratione continere intendebat civitatem. Concionem, ad novos subrogandos magistratus habentibus, media ætate, enormia tonitrua & tetra monstra oblata sunt, quæ dies perpetuos quindecim auerterunt populum, & religione prohibuerunt alios prætores creare. Quum inde observata stabili serenitate peragerent concionatores comitia, bos domitus non insolens neque infuetus multitudinis, sed fortè tunc in rectorem irritatus, iugum reliquit, concitatoque cursu contendit ad theatrum, populumque illico excitavit, atque effusè fugientem disiecit: inde in aliam civitatis partem, quantam post occupaverunt hostes, petulcus & evertens in quæ incidebat, incurrit. At nulla tamen horum habita Syracusani ratione, viginti quinque prætores creaverunt, in quibus fuit Heraclides. Mercenarios clam per internuntios ad deficientium à Dione sollicitaverunt, atque ad se conati sunt trahere, promissa eis civitate. Quibus illi reiectis fideliter & alacriter Dionem in medio cum armis suis accipientes stipantesque, eduxerunt vrbe. Neque violaverunt quemquam, sed ingratitude improbitatemque obiectarunt obviis. Illi paucitatem eorum, & quod non fuissent adori se priores, contemnentes, & quod multo ipsi essent quam hi plures, irruerunt in eos, facile rati intra moenia se oppressuros eos atque omnes contrucidaturos. Eò necessitatis & fortunæ Dion deductus, ut aut dimicandum ei cum civibus, aut cum mercenariis esset occumbendum: multum obtestatus est Syracusanos, manus ad eos tendens, arcemque referatam monstrans hostibus: qui ex edito supra muros contemplabantur quæ gererentur. Vbi multitudinis impetus nulla re valuit leniri, sed tenuit, sicut in pelago, concionatorum ventus civitatem: impressione imperavit mercenariis ut abstinerent. At vbi hi tantum cum clamore incurrerunt armisque concrepuerunt, nemo Syracusanorum constitit, sed per vias ruerunt insequente nemine in fugam. Siquidem reuocavit acturum Dion mercenarios, movitque in Leontinos. Syracusanorum verò prætores à feminis derisi, quò maculam illam eluerent, armatis denuò civibus insequuti sunt Dionem, eumque in fluminis cuiusdam transmissu occupaverunt, & aduecti sunt pugnam laceffentes. Verum ut conspexerunt non iam placidè eum neque paterna lenitate insolentiam suam ferentem, verum infestum mercenarios in se vertentem aciemque instruentem: turpius quam antè tergis datis in urbem se non multis desideratis recepere. Dionem Leontini eximiis exceperunt honoribus, mercenariosque stipendiis & civitate donauere. Adhæc ad Syracusanos miserunt legatos, postulatum ut satisfacerent mercenariis. At illi certos legauerunt ad accusandum Dionem. Conuentu Leontinis habito omnium sociorum, ac re apud eos disceptata, Syracusani visi sunt in culpa esse: cæterum iudicato ab sociis non steterunt, insolentes iam & feroces ex eo quod nemini essent dicto audientes, sed ancillantibus vterentur & populum formidantibus pratoribus. Hinc inuectæ sunt in urbem missæ ab Dionysio naues,

A ἐσφάλλοντο μὲν αὐτοὶ ταῖς παρὰ τῶν ἐμίστων ἢ τῆ Δίωνα, βελόνην, ὡς τὰρ ἰατρὸν, ἐν ἀκροβῆϊ καὶ σφραγίσῃ ἀφαιρῆται καὶ τὴν πόλιν. Ἐκκλησιαστικὸν δὲ αὐτοῖς ὅτι νέας ἄρχαίς, ἄλλοις μεσσησὶν, ἄλλοι βροχταῖ καὶ ἀρσημεῖαι πονηραὶ σιωπέβαινον ἐφ' ἡμέρας δεκάπεντε σιωπῶν, αἰσῶσαι τὴν δῆμον, ἀπὸ δεισιδαιμονίας καλυόμενον ἐτέρως ἀποδῆσαι φρατῆροῖς. ἐπεὶ ὁ φυλάξαιτες δὲ δίδου φρατῆρον οἱ δημαγωγοὶ, σιωπέλου τῆς ἀρχαρχείας, βοῖς ἀμαξίας ὅτι ἀήτης οὐδὲ ἀπειρος ὄχλων, ἄλλως δὲ πῶς τότε πῶς τὴν ἐλαμύνην θυμωθεῖς, καὶ φυγῶν ἀπὸ τῆς ζυγῆς, δρόμῳ πρὸς ὁ γὰρ ἐν ὠρμησεν καὶ τὴν μὲν δῆμον ἀφῆκεν ἀρέσσειν καὶ διεσκέδασεν, ὁ δὲ ἐνὶ κῆσμα φάριον, τὴν δὲ ἄλλης πόλεως ἐπέδραμε σκιρτῶν καὶ παρὰ τῶν ὄσων ὑπερῶν οἱ πολέμοι κατέγον. οὐ μὲν ἀλλὰ ταῦτα χεῖρην εἶσαντες οἱ Συρακυσταῖοι, πέντε καὶ εἴκοσι φρατῆρας ἐχειροτόνησαν, ὧν εἰς αὐτὸν Ἡρακλείδης καὶ τὸς ξένους ὑποπέμποντες κρύφα τῆς Δίωνος ἀφίστασαν, καὶ μετεκείλου πρὸς αὐτὸς, ἐπαγγέλλομενοι καὶ τὴν πολιτείαν ἰσομοίαι. οἱ ὅτα ἄλλα μὲν οὐ πρὸς ἐδέξαντο, τὴν δὲ Δίωνα πρὸς καὶ πρὸς ἄλλοις μὲν τὴν ὄπλων ἀναλαβόντες καὶ συμφραξάειτες ὑποήγον ἐκ τῆς πόλεως. ἀδικουῦτες μὲν ὁδῶν, πολλὰ ὅτα τὸς ἐντυγχεδόντας εἰς ἀρχαίς καὶ μαρτυρίαν οὐκ εἰδίζοντες. οἱ ὅτα τῆς ὀλιγότητος αὐτῶν καὶ τὸ μὴ πρὸς ἐπιχειρεῖν καὶ φρατῆρας ἠσάντες, καὶ ἡρόμενοι πολὺ πλείους ἐκείνων, ἐφώρμησαν, ὡς ῥαδίως ἐπιχερῆσαντες ἐν τῇ πόλει, καὶ πρὸς αὐτοῖς καὶ ἀκτενοῦτες. ἐν τούτῳ ὅτα ἡγεγῶν ἀνάγκης καὶ τύχης ὁ Δίων, ἢ μάχεσθαι τοῖς πολίταις, ἢ μὲν τῶν ξένων ἀποθανεῖν, πολλὰ μὲν ἰκέτευσεν, ὀρέγων τῆς χεῖρας τοῖς Συρακυσταῖοις, καὶ τὴν ἀκρόπολιν ὑπερῶν πολέμων οὐσαν ὑποφρανομένην τὰ τεῖχη, καὶ τὰ γινόμενα καθορώντων ἐπιδεικνύμενος. ὡς δὲ αὐτὸν ἀφαιρῆται ἢ τῶν πολλῶν φρατῆ, καὶ κατέχεν ὡς τὰρ ἐν πελάγει, ὁ τῶν δημαγωγῶν πινθήμα τὴν πόλιν, ἐμβολῆς μὲν ἀποχεσθαι τοῖς ξένοις πρὸς ἐτάξεν. ὅσον δὲ ἐπιδραμόντων μὲν βοῆς καὶ τοῖς ὄπλοις ἠναξάμενων, ὁ δὲ εἰς ἐμεινε τῶν Συρακυσταῖων, ἀλλ' ὄχλον φάριον ἀπὸ τῆς ἀγῆας ὁδῶν ἐπιδιδάκωντος. ἀφῆκεν δὲ ἐπέβηεν ὁ Δίων τοῖς ξένοις, καὶ πρὸς ἡμῖν εἰς Λεοντίους. οἱ δὲ ἀφῆσαντες τῶν Συρακυσταῖων, καταγέλαστοι ἡγεγῶντες ὑπὸ τῶν γυναικῶν, καὶ τὴν αἰχμύλιον ἀναλαβεῖν ζητούμενοι, αὐτοῖς ὄπλισαντες τὸς πολίτας, ἐδίωκον τὴν Δίωνα. καὶ κατέλαβον μὲν ὅτι ἀφαιρῆσαι υἱὸς ποταμοῦ, καὶ πρὸς ἰπποδῶσαι ἀφαιρῆσαντες ὡς δὲ ἐώρων ὅτι ἐπὶ πρὸς ὡς ὁδῶν παρὰ τῶν ὑπομύνη τῆς ἀμύνης αὐτῶν, ἀλλὰ θυμῶν τὸς ξένους ἐπιφρονῆσαι καὶ πρὸς ἀποχέουσαν, αἰχμύλιον φυγῶν τῆς πρὸς τῆς φυγῶντες ὑπερῶν εἰς τὴν πόλιν, οὐ πολλὰν ἀποθανόντων. Δίωνα ὅτα Λεοντίνοι λαμπεραῖς ἐδίωκον ἡμῶν, καὶ τὸς ξένους ἀπελάμβανον μεροῖς καὶ πολιτείαις. πρὸς ὅτα τὸς Συρακυσταῖοις ἐπὸς ἐβδον, ἀφαιρῶντες τὰ δίχμα τοῖς ξένοις ποιεῖν. οἱ ὅτα πρὸς εἰς ἐπεμψαν κατηρησόντας Δίωνος. τῶν ὅτα συμμάχων ἀπὸ τῶν εἰς Λεοντίους ἀφαιρῶντων, καὶ ἡρομῶν λόγων ἐν αὐτοῖς, ἐδέξαν ἀδικεῖν οἱ Συρακυσταῖοι τοῖς ὅτα κερθεῖν ὑπὸ τῶν συμμάχων ὅτι ἐνέμενον, ὑφῶντες ἡδὴ καὶ μεγαλοφρονουῦτες ὅτι τῶν μηδενὸς ἀκτεῖν, ἀλλὰ χεῖρα δουλδοῖσι καὶ φοβουμένοις τὸν δῆμον φρατῆρας. ἐκ τούτῳ καὶ πλείοσιν εἰς τὴν πόλιν πρὸς Διονυσίου τεύρεις,

Νύψιον ἄρουσαι τὴ Νεαπολίτιν, οἷτον καὶ χεῖματ' αὐτῶν
 ζῶντα τοῖς πολιορκουμένοις. Ἰσομένης δὲ ναυμαχίας, οἰκῶν
 μὲν οἱ Συρακῆσιν, καὶ τίσσας τῶν τυραννικῶν νεῶν ἔλαβον
 ὑβείσαντες δὲ τῆ νίκῃ, καὶ δι' ἀναρχίας δὲ χεῖρον εἰς πόδας καὶ
 σιωποῦσας μὲν καὶ βέλαντες, ἔτω τῶν χρησίμων ἠμέλησαν,
 ὥστε τὴν ἀκρόπολιν ἔχον δοκίμως ἦδη, καὶ τὴν πόλιν παρῶσα
 πέταλον. ὁ γὰρ Νύψιος ὄραν ὅσθεν ὑγῆσθαι ἐν τῇ πόλει μέ-
 ρος, ἀλλὰ τὴ μὲν ὄχλην αὐλήμασι καὶ μέλαισι εἰς νύκτα βα-
 θύειν ἀφ' ἡμέρας καταχρόνον, τὴν δὲ στρατηγὸν ὀπίπερο-
 μένους τε τῶν τῶν πόλεως, καὶ παρῶσαν αἰδύκλιον
 μεθύουσι ἀδελφοῖσι ὀκνοῦσας, ἀείσα τὰ χεῖρα χρησάμε-
 νος, ἐπεχείρησε τὰς τειχίσματα καὶ κρατήσας καὶ ἀφ' ἑρῆνας,
 ἀφῆκε τὴν βαρβάρους, κελύσας χεῖρα τοῖς παρῶσαν
 νοῦσι ὡς βέλονται καὶ διώδονται. παρῶσαν μὲν οὖν οἱ Συρακῆ-
 σιοὶ δὲ κακὴν ἦσαν, βαρβάρους δὲ καὶ χαλεπῶς σιωποῦσας,
 ἐκπεπληγμένοι. πόρθησι γὰρ καὶ τὰ γινόμενα τὴ πόλεως, τὴ
 μὲν αἰδύων, φονδουμένων, τῶν δὲ τειχῶν κατασκαπομένων,
 γυμνασίων δὲ καὶ παιδῶν ἀνομήτων εἰς τὴν ἀκρόπολιν μετ' οἰ-
 μωγῆς ἀπεγνώστων δὲ τὰ παρῶσαν. τῶν στρατηγῶν, καὶ
 χεῖρα μὴ διωκόμενοι τοῖς πολίταις παρῶσαν τὴν πολεμί-
 ον, ἀναπεφυρμένους καὶ συμμιγμένους αὐτοῖς παρῶσαν.
 ἔτω δὲ τῶν καὶ τὴν πόλιν ἐχόντων, καὶ τὴν κινδύου παρῶσαν τὴν
 Ἀρχωνίδην πλησιάζοντες, εἰς ὃν μόνον καὶ λοιπὸν ἀ-
 παρῶσαν τὴν ἐλπίδα, πάντες μὲν ἐφρόνου, ἔλεγον δὲ
 ὅσθεν, ἀγνοοῦντες τὴν ἀρχωνίδην καὶ τὴν ἀβουλίαν τὴν
 παρῶσαν Δίωνα. πλὴν γὰρ δε τῆς ἀνάγκης ἐκβιάζομένης, πα-
 ρῶσαν τῶν συμμάχων καὶ τῶν ἰππέων γίνεσθαι φωνή, καλεῖν Δίω-
 να, καὶ μετὰ πέμπεσθαι τὴν Πελοποννησίους ἐκ Λεοντίνων.
 ὡς δὲ παρῶσαν ἠκούσθη καὶ ἀπεβλήθη τῆτο, κραυγὴ καὶ
 χαρὰ καὶ δάκρυα τοῖς Συρακυσίοις κατεῖχεν, ἀρχονίδους
 ἔπιφαιλῶσαι τὸν αἰδρα, καὶ ποτιῦσας τὴν ὄψιν αὐτῶν, καὶ
 μεμνημένους τῆς παρῶσαν τὴν δεινὰ ῥώμης καὶ παρῶσαν ὡς ἔ-
 μόνον αὐτοῖς καὶ ἀέκπληκτος, ἀλλὰ κακίνοισι παρῶσαν
 παρῶσαν, καὶ ἀδελφοῖς τοῖς πολεμίοις συμφορομένοις. ἀπὸ
 οὖν ἐκπέμποσι παρῶσαν αὐτῶν, ἀπὸ μὲν τῶν συμμάχων, Ἀρ-
 χωνίδην καὶ Τελεσίδην, ἀπὸ δὲ τῶν ἰππέων, πέντε τὸς παρῶσαν
 Ἑλλαίχων. οὗτοι διελάσαντες τὴν ὁδὸν ἰπποῖς ἀπὸ ῥυ-
 τῆρος, ἦσαν εἰς Λεοντίνους τῆς ἡμέρας ἦδη καταφρομένης.
 ἀπὸ πηδῆσαντες δὲ τῶν ἰππέων, καὶ τὰ Δίονι παρῶσαν παρῶσαν
 πόντες διδακρυμένοι, καὶ συμφορῆς τῶν Συρακυσίων
 ἐφρονον. ἦδη δὲ καὶ τῶν Λεοντίνων ἱνὲς ἀπῶσαν, καὶ τῶν Πε-
 λοποννησίων ἠδελφοῖς παρῶσαν τὴν Δίωνα πολλοὶ, τῆ σπουδῆ
 καὶ τῆ δεινῆ τῶν αἰδράων ὑπονοοῦντες εἶναι καὶ χεῖροτερον.
 ἀπὸ οὖν ἠγείτο παρῶσαν τὴν ἐκκλησίαν αὐτοῖς καὶ σιυδρα-
 μόντων παρῶσαν, οἱ παρῶσαν τὸν Ἀρχωνίδην καὶ τὸν Ἑλλαί-
 χων εἰσελθόντες ἀξίως τε βαρβάρους δὲ μέγιστος τῶν κα-
 κῶν, καὶ παρῶσαν τὴν ξένους ἐπαμύσαι τοῖς Συρακυσ-
 οῖσι, δὲ μνηστικῶν ἀφέντας, ὡς μείζονα δίκην δεδωκῶσαν
 αὐτῶν, ἢ λαβεῖν αὐτοῖς κακῶς πεπονητότες ἠξίωσαν. παυ-
 σαμένων δὲ τούτων, σιγὴ μὲν εἶχεν πολλὴ δὲ ἡσυχία, ἀνα-
 σάντος δὲ τῆς Δίονος, καὶ λέγειν ἀρχονίδου, πολλὰ τῶν δα-
 κρύων ἐμπίπτοντα τὴν φωνὴν ἐπέχεν. οἱ δὲ ξένοι παρῶσαν
 καλεῖν παρῶσαν καὶ σιωποῦσας. μικρὸν οὖν αἰαλαβῶν

A cum Nypsio Neapolitano, qui annonam & sti-
 pendium supportabat obsessis. Commisso praelio
 nauali, victoria penes Syracusanos fuit, ceperunt-
 que quatuor de tyrannicis nauibus. Illi victoria
 videntes insolenter, & ex licentia latitiam in pocu-
 la & infana conuiuia vertentes, adeo fuerunt re-
 rum suarum incuriosi, ut quum arcem iam in po-
 testate sua ducerent esse, amiserint insuper vr-
 bem. Nypsus enim nullam videns sanam vrbis
 partem, sed tibiaram cantu poculisque noctem
 die continuantes, atque tempestiuis hisce conui-
 uis praetores applaudentes, dubitantesque vim
 adhibere vino gauatis hominibus: optimè vsus
 tempore, obiectum murum est adortus. Quo ex-
 pugnato & diruto immisit barbaros in vrbem,
 praecipitque agerent cum obuiis sicut possent &
 vellent. Senferunt protinus Syracusani malum,
 sed cunctanter perculsi & ignaui ter succurrerunt.
 Vastatio enim illa erat ciuitatis: quum caederentur
 viri, muri prouerentur, mulieres & pueri cum
 eiulatu in arcem raperentur, praetores haberent
 res pro deploratis: qui uti ciuibus contra hostes
 vbique cum iis confusos & commistos non vale-
 bant. Quum in hoc statu res vrbanae essent, & per-
 uenisset ad Achradinam periculum: in quo vno
 spem reponere reliquam liceret, omnes quidem
 intelligebant, sed proponebat, ingratitude rubore
 & temeritate in Dionem admissa, nemo.
 Verum necessitate tandem exprimente, vocem
 miserunt focii & equites, ut vocaretur Dion &
 Peloponnesii ex Leontinis accirentur. Quod ut
 primum est auditum, quum id profiteri aliqui
 sustinissent: clamor, gratulatio & lacrymae Syra-
 cusanos occupauerunt, votum facientes ut appa-
 reret ille, & desiderantes conspectum eius, memo-
 resque eius in periculis virtutis & alacritatis, non
 ipsum modò esse solere imperterritum, verum sibi
 quoque animum addere & fiduciam cum hosti-
 bus configendi. Legant igitur extemplo ad eum
 ex focii Archonidem & Telefidem, ex equitibus
 quinque cum Hellanico. Hi via effusis habenis
 percursa, in Leontinos praecipiti iam in vespe-
 rum die peruenerunt. Desilientes ex equis, atque ad
 Dionis pedes se primum lachrymabundi abi-
 cientes, cladem exposuerunt ei Syracusanorum.
 Iam etiam Leontini aliqui accurrebant, & Pelo-
 ponnesii ad Dionem frequentes conueniebant,
 ex festinatione & precibus legatorum aliquid
 esse noui conicietes. Igitur duxit eos confe-
 stim ad concionem, omnibusque citò concur-
 rentibus ingressi Archonides & Hellanicus cum
 suis succinctè magnitudinem cladis explicue-
 runt, oraueruntque mercenarios milites ut Syra-
 cusanis opem ferrent offensione deposita: quòd
 maiores penas luissent quàm ipsi repetere læsi
 voluissent. Vbi dicendi finem fecere, totum thea-
 trum erat silentio defixum. Surgenti Dioni & di-
 cere exorso vix oborta lachrymarum inclusit vo-
 cem. At mercenarii, quanuis illius dolore preme-
 rentur, confirmauerunt eum. Ut igitur paululum
 se ex animi dolore Dion collegit, Vos ego, in-
 quit, Peloponnesii & focii, huc ad deliberandum
 de vobis conuocaui. Me quidem consulere de
 memetipso non decet pereuntibus Syracusanis:

ἐν τῷ παλαιῷ εἰσαγωγῆς ὁ Δίων, Ἀνδρες (ἔφη) Πελοποννησίοι καὶ σύμμαχοι, βουλοσόμενοι ὑμᾶς ἐν ταῦτα
 ὡς ἐμὲ αὐτῶν σιωπῆσαν, ἐμοὶ δὲ παρῶσαν ἐμμετῶν βουλοσόμενοι καλῶς ὅσον ἔχει, Συρακυσίων ἀπολλυμένων.

sed si feruare eos nequeam, abibo ut in patriæ rogo & ruina sepeliar. Vos si etiam nunc inconsultissimis nobis & miserimis statuistis subuenire, opus vestrum urbem Syracusanam erigite. Si verò Syracusanis infesti negligitis eos, deos certè precor ut pristinæ virtuti & studio erga me vestro dignam referant gratiam Dionis memoriam retinentibus: quod neq; vos pridem violatos, nec modò afflictos reliquerit ciues. Nondum finierat oratione, quum mercenarii sublato clamore exilierunt, hortantes duceret se ilicò, & suppetias ferret. Quos Syracusanorum legati complexi & osculati sunt, multa illi, multa externo militi à diis fausta precantes. Sedato tumultu, edixit Dion ut abirent, instruerent se, ac cœnati illum ipsùm in locò cum armis adessent, in animo habens nocte cum auxilio venire. At Syracusis quum milites Dionysii vsq; ad lucem magna calamitate affecissent urbem, ac sub tenebras paucis de suis desideratis in arcem se recepissent, Syracusanorù concionatores recepto animo, sperantes perpetratis hostes acqueturos, ciues ex integro incitauerunt ut omitterent Dionem. Quòd si cum mercenariis accederet, ne reciperent eum, neq; illis virtute ut præstantioribus concederent, verum urbem libertatemq; tuerentur per se ipsi. Mittuntur igitur legati denuò ad Dionem, à prætoribus ad deterrendum eum ne veniat, ab equitibus & nobilibus ciuibus, ut maturet iter. Qui de causa lentè simul & segniter progrediebatur. Nocte adulta amuli Dionis portas occupant ad eum excludendum. Nypsius verò iterum mercenariis militibus ex arce multo iam erectioribus & plurib. immisissis, loricam muri protinus omnem disturbat, urbemque euastat & diripit. Cædes fit non viroꝝ iam tantum, sed mulierum quoque & puerorù: prædatio non multa, sed exitium omnium ingens. nam deploratis rebus quum Syracusanos prosequeretur Dionysius atroci odio, ruentem tyrannidem intendit in ruinis urbis funerare. Milites autem auxilia anticipantes Dionis ad perniciosissimam omnium per ignem perniciem & excidium accingunt se. In propinqua iactas & faces manibus ingerunt, in remota tela ignita arcubus mittunt. Syracusani in fugam consternati, qui deprehenduntur in viis, cæduntur: qui in tecta abdunt se, expelluntur rursus ab igni, multis iam conflagrantibus ædificiis atque in discurrentes prolabantibus. Hæc ærumna potissimum urbem omnium consensu patefecit Dionis. Siquidem non vltra incitato gradu pergebat, postquam conclusos in arcem hostes accepit. Die progrediente occurrerunt primi ei equites alteram impressionem adferentes. Mox ex inimicis nonnulli adfuerunt, ut maturaret orantes. Gliscente vehementius malo, misit Heracles fratrem suum, inde patrum Theodotem, obsecratum ut ferret opem, neminem significans hostibus resistere, se vulneratum, urbem tantum non excisam & incendio haustam. His nuntiis sibi incussis aberat Dion adhuc à portis sexaginta stadia, demonstratoque periculo mercenarios cohortatus, non iam sedato gradu,

A Δὲ εἰσῶσαι μὴ διωάμην, ἀπειμὶ τῶ πυρὶ καὶ τῶ πῶ. «
 μαλὶ τῆς πατρὸς ἐνταφισμῶνος. ὑμεῖς δὲ βουλόμην μὲν «
 ἐπὶ καὶ νῦν βοηθεῖν τοῖς ἀβουλοτάτοις ἡμῖν καὶ δεστυχεῶσι, ὑ- «
 μέτερον ἔργον οὐσὲν ὀρθοῦ τε τῶ Συρακυσίων πόλιν· εἰ δὲ «
 μεμφομένοι Συρακυσίοις ὑποφύατε. τῆς γὰρ πρῶτερον «
 δρετῆς καὶ πρῶτης ἀπὸ ἐμῆ, χάριν ἀξίαν κομίζοιτε «
 πρὸς τῶν ἡμῶν μεμνημένων Δίωνος, ὡς οὐδ' ὑμᾶς ἀδικημέ- «
 νοις, πρῶτερον, οὐδ' ὑστερον τῶς πόλιος δεστυχούσας ἐγκαι- «
 ραλίκοις. ἐπὶ δὲ αὐτῶν λέγοντος, οἱ μὲν ξένοι μὲν κραυγῆς ἀ- «
 ἐπὶδῆσαν, ἀγῶν καὶ βοηθεῖν καὶ πάχος κελύοντες· οἱ δὲ πρῶτος «
 B τῶ Συρακυσίων ἀπέβαλλοντες ἠσπάσαντο, πολλὰ μὲν «
 ἐκείνῳ, πολλὰ δὲ τοῖς ξένοις ἀγαθὰ πρὸς τῶν ἡμῶν διχόμε- «
 νοι. κατὰ τῶν δὲ τῶν ἡμῶν παρήγειλεν ὁ Δίων, διὗς ἀ- «
 πτόντας πρὸς ἀσκήσασθαι καὶ δειπνήσασθαι ἠκέειν μὲν τῶ ὀ- «
 πλων εἰς αὐτὸν ἐκείνον τὸν τόπον, ἐγκαιρῶς δὲ νυκτὸς βοη- «
 θεῖν. ἐν δὲ τῶς Συρακυσίας τῶ Διονυσίῳ φρατῆρῶν, ἀγῶν μὲν «
 ἡμεῖς, πολλὰ κακὰ τῶ πόλιν ἐργασασθῶν, ἡμοῦς δὲ «
 νυκτὸς ἀναχωρησάντων εἰς τῶ ἀκρόπολιν, καὶ ἴνας δὲ εἰ- «
 τῶ ὀλίγους ἀποβαλόντων, ἀναθάρρησαντες οἱ δημαγω- «
 γοὶ τῶ Συρακυσίων, καὶ τοῖς πολεμίοις ἐλπίσαντες ἀβε- «
 C μήπειν ὅτι τοῖς ἀγαπετοῦσι, παρεκάλει τῶς «
 πόλιος αὐτῆς, εἰ δὲ Δίωνα· καὶ πρῶτον μὲν τῶ ξένων, μὴ δέχε- «
 σθαι μηδὲ πρὸς ἀχωρεῖν τῆς δρετῆς ἐκείνοις, ὡς κρείττονον, «
 ἀλλὰ σῶζειν τῶ πόλιν καὶ τῶ ἐλευθερίαν αὐτοῖς δι' εἰαυτῶν. «
 πάλιν οὖν ἐπέμπεοντο πρὸς τῶ Δίωνα, πρὸς μὲν τῶν φρα- «
 τῆρῶν ἀποβέποντες, πρὸς δὲ τῶ ἰππέων καὶ τῶν γυμνασίων «
 πολιτῶν ὅτι πεισύνοντες τῶ πόλιν. καὶ ἀγῶν ποδο βρα- «
 δέως ἀμα καὶ καὶ γοῶν ποδοβόμος πρῶτος. τῆς δὲ νυ- «
 κτὸς πρῶτος, οἱ μὲν μισοῦντες τῶ Δίωνα, κατεῖχον «
 τῶς πύλας, ὡς ἀποκλείοντες αὐτὸν· ὁ δὲ Νύψιος ἐκ τῆς «
 D ἀκρῶς αὐτῆς πολλῶν πρῶτος γεγνησῶν καὶ πλείονας «
 ἐφίει τοῖς μισοφύροις, ὁ μὲν πρῶτος πρῶτον διὗς «
 κατέσκαπτε, τῶ δὲ πόλιν κατέβηκεν καὶ διήρπαξεν. ἡ δὲ «
 φόνος μὲν οὐκ ἐπὶ μόνον ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ γυναικῶν καὶ παῖ- «
 δῶν, ἀρπαγαὶ δὲ ὀλίγαι, φόνος δὲ πρῶτων πόλις, ἀπεγνα- «
 κῶτος γὰρ ἦδη τὰ πρῶτα τοῦ Διονυσίου, καὶ τῶς «
 Συρακυσίοις δεινῶς μεμισηκῶτος, ὡς ἀφ' ἐνταφισμῶν τῶ «
 τυραννίδα τῆ πόλιν πρῶσαν ἐβούλετο. καὶ τοῦ Δίωνος πρῶ- «
 κατὰ λαμβάνοντες τῶ βοηθεῖν, ὅτι τῶ ὀξύτατον ἀγῶν πρῶ- «
 τῶ πρῶτων ὀλεθρον καὶ ἀφανισμόν ἐχώρησαν, τὰ μὲν ἐπί- «
 E ἀπὸ χειρῶν δασὶ καὶ λαμπάσιν ὑποπιπρῶντες, εἰς δὲ «
 τὰ πρῶτα ἀγῶν πρῶτον ἀπὸ τῶ πρῶτων πρῶτος. φθῶντων «
 δὲ τῶ Συρακυσίων, εἰ μὲν ἐν τῶς ὁδοῖς ἐφονδύοντο κατὰ «
 λαμβάνοντες ὁ δὲ εἰς τῶ οικίας κατὰ δούλοισιν, αὐτῶν ὑπο «
 τῶ πρῶτος ἐξέπειπε, πολλῶν ἦδη φθῶντων καὶ κατὰ φθῶ- «
 ρῶν ὅτι τῶς ἀγῶν τῶ. τῶ δὲ πάθος μάλιστα τῶ πρῶ- «
 λιν ἀπέφευξε Δίωνα, πρῶτων συμφωνησάντων. ἔτυχε μὲν γὰρ «
 οὐκ ἐπὶ αὐτῶν ἡ ποδοβόμος, ὡς ἠκρῶν εἰς τῶ ἀκρόπολιν «
 κατὰ κελύοντες τῶς πολεμίοις· πρῶτος δὲ τῆς ἡμέρας, «
 πρῶτον ἰππέας ἀπλώθησαν αὐτῶ, τῶ δὲ δούλοισιν κατὰ λῆψιν «
 F ἀπαγγέλλοντες ἐπέτα καὶ τῶ πρῶτων ἡμῶν, ἐνοῖοι παρῶ- «
 σαν, ἐπέτασθαι δούλοισιν. σπυτείνοντες δὲ τῶ κακῶν μάλλον, Ηρακλίδης τῶ ἀδελφὸν ἐξέπειρε, εἴτα Θεοδί- «
 τῶ τῶ δεινῶν, ἰκετῶν δρετῆς, ὡς μηδενὸς ἀντεχόντος τοῖς πολεμίοις, αὐτῶ δὲ τῶ τῶ, τῆς δὲ πόλεως μικρὸν ἀ- «
 πεχίσις ἀνατετάσθαι καὶ κατὰ πρῶτα. τοιούτων ἀγγεμάτων τῶ Δίωνα πρῶτος πρῶτων, ἐπὶ μὲν ἐξήκει- «
 τῶ τῶ τῶ πύλων ἀπέχεον φρῶσας δὲ τὸν κίνδυνον τοῖς ξένοις καὶ πρῶτος κελύοντες, οὐκ ἐπὶ βαδίσῶν ἡμῶν,

ἀλλὰ δρόμῳ ὁ στρατεύμα πρὸς τὴν πόλιν, ἄλλω ἐπὶ ἄλλοις αἰπάζοντων, καὶ δεομένων ἐπιείκασθαι. χρησάμενος ὁ θαυμαστῶ πάχει καὶ πρῶτον τῶν ξένων, εἰςέβαλε Δία τῶν πυλῶν εἰς τὴν Ἐκατόμπεδον λεγεωνάριον καὶ τὸς μὲν ἐλαφροὺς διὸς ἀφῆκεν ἐλθεῖν πρὸς τὸς πολεμίους, ὡς ἰδοῦσι θαρσύνουσι τοὺς Συρακυσίους ἐγχοῦτο· τὸς δὲ ὀπλίτας αὐτὸς σπυρίσθη, καὶ τῶν πολιτῶν τὸς ἐπιρρέοντας καὶ σπυρίσθη, ὀρθοὺς λόγους ποιῶν. καὶ Διὰ τῶν τῶν ἡγεμονίας, ὅπως ὁμοῦ πολλαχῶς ἀμα πρὸς φέρουτο φοβερώτερον. ἐπεὶ δὲ ταῦτα πρῶτον ἀσάμενος, καὶ τοὺς θεοὺς πρὸς δὲ ξάνδρος, ὡφθη Δία τῆς πόλεως ἄγαν ὅτι τὸς πολεμίους, κραυγὴ καὶ χαρὰ, καὶ πολὺ ἀλαλαγμὸς διχαῖς ὁμοῦ καὶ πρῶτον μεμιγμένους, ἐγένετο πρῶτον τῶν Συρακυσίων τὸν μὲν Δίωνα σωτήρα καὶ θεὸν Σποκαλοῦτων, τὸς δὲ ξένους, ἀδελφοὺς καὶ πολίτας. ὁ δὲ φίλαυτος ἰὼ καὶ φιλόψυχος πρῶτον τὸν τότε χαρῶν, ὅς οὐ μάλιστον ἑστῶ μόνου Δίωνος ἢ τῶν ἄλλων ἀπορῶτων ἀγωνιστῶν ἐφαίνετο, πρῶτον πρὸς τὸν κίνδυνον πορθομένων δι' αἵματος καὶ πρὸς τὴν νεκρῶν πολλῶν κειμένων ἐν ταῖς πλατείαις. ἰὼ μὲν οὖν καὶ τὰ πρῶτον τῶν πολεμίων φοβερὰ, πρῶτον ἀπηργισμένων, καὶ πρῶτον τῶν πολεμίων πρῶτον πείχισμα, χαλεπὴ ἔχθη καὶ διεσκέδασαν τὴν πρῶτον. ὁ δὲ ἐκ τῆς πρὸς κίνδυνος ἐπείσθη μάλιστον τὸς ξένους καὶ δύσερξην ἐποιεῖ τὴν πορείαν. κύκλω γὰρ ἀπὸ τῆς φλογὸς πρῶτον ἐλαμπόντο, τῶν οἰκίας πρῶτον ἐνεμεμῆνης καὶ δὲ πρὸς ἐπιβάνοντες ἐρείπιοις, καὶ καταφρονοῦσι ἀπορήματα μεγάλοις ἐπιβάνοντες ἐπισφαλῶς, καὶ πολὺ ὁμοῦ καπνῶ Δία πορθομένων κενιστῶν, ἐπειρῶντο σπυρίσθαι, καὶ μὴ Δία σπυρίσθαι τὴν πρῶτον. ὡς ὁ πρῶτον ἐμίξθη τοὺς πολεμίους, ἐν χερσὶ μὲν ὀλίγων πρὸς ὀλίγους ἐγένετο μάχην, Δία τὴν γενεὴν καὶ τὴν δύωμελίαν τῆς πόλεως κραυγῆ καὶ πρῶτον τῶν Συρακυσίων ἐπιρρῶσαντων ἐβιάσθησαν οἱ πρῶτον τὴν Νύμφον. καὶ ὁ μὲν πλείστον αὐτῶν εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἐπίσθαι ὡσαν ἀναφύξην ἐσώζετο, τὸς δὲ ἐναπολειφθέντας ἔξω καὶ Δία σπυρίσθαι ἤρωσι οἱ ξένοι διώκοντες. ἀπὸ λαοῦν δὲ τῆς νίκης ἐν ταῖς πρῶτον, καὶ χαρὰ καὶ πρῶτον ἐργῶ τηλικύτω πρῶτον οὐ παρέχθη ὁ χαρῶν, ὅτι τῶν οἰκίας πρῶτον τῶν Συρακυσίων, καὶ ὁ πῦρ μάλιστα ἐν τῇ νυκτὶ κατασκαφῶντων. ἡμέρα δὲ ὡς ἰὼ, τὴν μὲν ἄλλων ὁ δὲ εἰς ἐμεινε δημαγωγῶν, ἀλλὰ καταγόντες αὐτῶν ἔφυγον. Ηρακλείδης ὁ καὶ Θεοδότης, αὐτοὶ κημίσαι πρῶτον ἐαυτὸς τῶν Δίωνι παρέδωκεν· ἀδικεῖν ὁμολογεῖν, καὶ δεόμενοι βελτίονος ἐκείνου τυχεῖν ἢ γενέσθαι αὐτοὺς πρῶτον ἐκείνον. πρῶτον ὁ Δίωνι, τὴν ἄλλω ἀπασαν δρετιῶν ἀσύγκειλον ἔχοντι, καὶ πρὸς ὀργῶν κρείττονι φανῶν τῶν ἡγεμονικῶτων, οἱ πρῶτον οὐ πρῶτον ἐσαίασαν πρὸς αὐτὸν, νῦν ἤκεισιν ἠπάσθη, τῆς δρετῆς ὁμολογεῖν. ταῦτα τῶν πρῶτον τῶν Ηρακλείδου δεομένων, οἱ μὲν φίλοι παρεκείνου τῶν Δίωνι μὴ φείδεσθαι κακῶν καὶ βασκαίων αἰδέσθων, ἀλλὰ καὶ τοὺς φραυώτους χερσίσασθαι τῶν Ηρακλείδου, καὶ τῶν πολιτῶν ἐξελεῖν δημοκρατία, ὅτι μὲν νόσημα, πρῶτον ὅς ἐλατῶν· ὁ δὲ Δίων πρῶτον μὲν ἀνός αὐτοῖς, ἔλεγχῶ ὡς τοὺς μὲν ἄλλοις φρατῆρας πρὸς ὀπλὰ καὶ πόλεμον ἢ πλείστη τῆς ἀσκήσεως ἐστίν, αὐτῶν ὁ πρῶτον χρόνον ἐν Ἀκαδημία μεμελέτηται, θυμὸς πρῶτον καὶ φρόνου καὶ φιλονεκίας πάσης· ὡν ἐπίδειξις ἐστίν, οὐχ ἢ πρὸς φίλους καὶ χερσὶς μετεϊότης, ἀλλ' εἴπης ἀδικούμενος, πρῶτον εἶναι καὶ πρῶτον τοὺς ἀμύτῶμοι.

A sed cursu rapuit ad urbem exercitum, aliisque atq; aliis subinde occurrentibus & ut adderent gradum rogantibus. Vfus mirifica mercenariorum velocitate & promptitudine, per portam in Hecatompodon, quam vocant, ingressus est. Leuem armaturam immisit confestim in hostes, quò spectantibus ipsos Syracusanis animos facerent. Interea grauem armaturam affluentisque ciues & sibi aggregatos instruxit in aciem, profundos manipulos produxit, & diuersos præfecit duces, quò simul multis locis incurreret terribilior. Quibus perfectis vbi precatum deos & per vibem conspexerunt ducentem in hostes, clamor, gratulatio & fremitus cum votis simul & adhortationibus confusus à Syracusanis editus est, Dionem seruatore & deum appellantis, mercenarios fratres & ciues. Nemo sese illo articulo adeo respiciebat, aut vitæ cupidus erat, qui non impensius de vno Dione quam de aliis omnibus anxius videretur: quum princeps ad discrimen per sanguinem, per flammam, per cadauerum aceruos in viis iacentium pergeret. Erant verò etiam ab hostibus omnia horrenda, efferatis & in acie stantibus apud murum, quo difficilis erat & arduus aditus. Iam periculum ab incendio mercenarios vehementius terrebat, ac salebrosam faciebat progressum. quippe flamma ædificia depascente vndique erant cincti: ignitisque ingredienti ruderibus, & per stragem magnam tectorum parietumque ingenti cum discrimine currentes, densumque & cum fumo coniunctum penetrantes puluerem, enitebantur retinere neque dissipare ordines. Vt ad hostem ventum est, propter loci angustias & iniquitatem pauci cum paucis manus conseruere. Cæterum clamore & alacritate excitantibus pugnantibus Syracusanis, pulsus est Nyphius, ac plerique milites eius in propinquam refugientes arcem euaserunt, relictos foris & palantes mercenarii insequuti occiderunt. Fructum autem in præsentia victoriæ gratulationemque & complexus tali facto conuenientes non permisit tempus capere, conuertentibus se ad ædificia Syracusanis, atque ignem ægrè per totam noctem extinguentibus. Vbi diluxit, nemo concionatorum remansit in vrbe, sed damnantes semet ipsi fugæ consuluerunt. Heraclides & Theodotes vltro dederunt sese Dionem, culpam fatentes, orantesque cum ut benigniorem in ipsos præberet se quam in se fuissent ipsi. Decere Dionem virtute omni alia præditum incomparabili, iræ quoque imperare aduersus ingratos: qui de qua antè cum eo contendebant, nunc vinci se virtute fareantur. Hæc illis precantibus, monuerunt amici Dionem ne improbis & malignis hominibus parceret, sed Heraclidem permitteret militibus, atq; è republ. ambitionem popularem extirparet, morbum tyrannide non minus vefanum. Quos placans Dion demonstrauit cæteros duces plurimum ponere meditationis in armis & bello, se verò longo tempore in Academia iram commentatum inuidiamque & æmulationem omnem vincere. Eius esse documentum non in amicos & bonos moderationem, verum si iniuriam inferentibus placabilis, & in peccantes sis lenis.

Heraclidem velle se non tam opibus & prudentia quam clementia & iustitia superare videri. Quippe veram in his esse præcellentiam: victorias bellicas etsi neminem mortalium, fortunam certè quæ partem earum vindicet, habere. Quod si infidus Heraclides, & ex liuore improbus sit, ideòne Dionem oportere ita virtutem labefacere: nam repetere pœnas quam priorem inferre iniuriam lege iustius definiti, quum natura ab imbecillitate proficiscatur eadem. Hominis improbitatem, quamuis aspera sit, non vsque adeò feram tamen omninò esse & morosam, quin frequentibus beneficiis sese inuertat superatam. His vsus rationibus Dion, Heraclidem & Theodorem missos fecit. Inde ad reficiendum arci obiectum murum conuersus, Syracusanis imperat singulis vallum cedere & propè murum proiicere. Requiescentibus Syracusanis, admouens nocte mercenarios clam arcem circumvallauit. Itaque celeritatem & opus postridie spectantes, iuxta ciues atque hostes mirati sunt. Humatis qui ceciderant Syracusanis, redemptisque captiuis, non minus duobus millibus, aduocauit concionem. Ibi procedens Heraclides promulgationem tulit vt Dionem imperatorem terra marique cum libera potestate crearent. Comprobantibus optimatibus & suffragia ciues inire iubentibus, fremuit colluues nautica & artificum classis, præfecturam ægrè ferens adimi Heraclidi: quem existimabant etsi aliàs improbum, magis quam Dionem popularem tamen & multitudini obnoxium. Concessit hoc eis Dion, imperiumque mari reddidit Heraclidi. At dum ad agri & ædificiorum partitionem incumbentibus reluctatur, & plebiscita de his priora antiquat, offendit eos. Inde mox aliud initium Heraclides capiens, milites & nautas, qui nauigauerant secum in expeditionem, Messanæ desidens subiit, atque in Dionem, affectare dictitans eum tyrannidem, concitauit. Interim cum Dionysio clam de fœdere interprete Pharace Spartiate agebat. Quod quum nobilissimi Syracusani odorarentur, seditio exorta in exercitu est, atque ex ea fames Syracusis commeatusque angustia, vt inops consilii Dion esset, & malè audiret apud amicos, quòd hominem adeò intractabilem, inuidiaque & improbitate peruersum aduersus se euexisset Heraclidem. Porrò Pharace apud Neapolim in agro Agrigentino statiuia habente, eduxit Syracusanos Dion, ea mente vt alia opportunitate signa cum eo conferret. Verùm obtrectantibus Heraclide & nautis, nolle prælio discernere Dionem, sed bellum ducere, quò semper esset cum imperio: quum inuitus contulisset signa, fusus est. Quia verò haud magnam cladem acceperat, sed magis ab semetipsis & seditione fuerant dissipati: accingebat se Dion ex integro ad pugnam, componebatque milites, mulcens & confirmans eos. Verùm primis tenebris defertur ad eum soluisse Heraclidem, & classe Syracusas petere, eo animo vt urbem occupet, ipsumque cum exercitu excludat. Itaque trahens secum principes & impigerrimos per totam noctem, equo aduolauit ad urbem, ac circa horam diei tertiam portam tenuit, stadia septingenta emensus. Heraclides, vt magna prope ratione vsus,

A βούλεσθαι δὲ Ἡρακλείδου, μὴ ποσὺν διωάμει καὶ φε-
νήσει κρατῶν, ὅσον χρηστότητι καὶ δικαιοσύνῃ, φαίνομαι. ὃ γὰρ
ἀληθῶς βέλλιον ἐστὶν τοῖσι. αἱ δὲ τῶν πολέμων καθάρσεις, εἰ
καὶ ἀφροσύνην μηδένα, τὴν γὰρ τὴν ἀφροσύνην ἀφροσύνην ἐ-
χουσιν. εἰ δὲ Ἡρακλείδης ἀπίστος καὶ κακὸς ἀφροσύνην, οὐτὶ καὶ
Δίωνα δεῖ θυμῷ ἀφροσύνην καὶ ἀφροσύνην. ὃ γὰρ ἀπίστος ἀφρο-
σύνην, τὸν ἀφροσύνην, νόμῳ διακρίνομεν ὡς εἶπε, φύσει γινόμε-
νον ἀπὸ μιᾶς ἀδελφείας. ἀφροσύνη δὲ κακία, εἰ καὶ χαλεπὸν
ἔστιν, ὅχι ἔτι ἀφροσύνην ἐστὶν ἀφροσύνην καὶ δύσκολον, ὥστε μὴ
μεταβάλλειν χάριτι νικηθεῖσαν ὑπὸ τῶν πολλῶν καὶ ποι-
ούτων. τοῖσι τοῖσι χρησάμενος λογισμοῖς ὁ Δίων, ἀφῆκε τοῖς
παρὰ τῆ Ἡρακλείδου. ἀφροσύνη δὲ ἀφροσύνη ἀφροσύνην,
τῶν Συρακυσίων ἐκαστὸν ἐκέλευσεν ἕνα καὶ φαντασάμενος
ἐγγὺς μεταβάλλειν. τοῖσι δὲ ξένοις ὅτι πρὸς ἀφροσύνην,
αἰαπαυομένων τῶν Συρακυσίων, ἔλαθεν ἀποφασίσεως τὴν
ἀκρόπολιν. ὥστε μὴ ἡμέραν ὃ πάρος καὶ τὴν ἐργασίαν θα-
σαμέρους, ὁμοίως θαυμάζειν τὸς πολίτας καὶ τὸς πολεμίους.
θάλασσαν δὲ τὸς τεθνηκότας τῶν Συρακυσίων, καὶ λυσάμενος τὸς
ἐαλωκότας, διεσχίλων ὅχι ἐλάθηνας ὄντας, ἐκκρησάμενος
σωτήρα καὶ παρὰ τῶν Ἡρακλείδης εἰσηγήσατο γινώσκων,
C ἀφροσύνην φρατῆρῶν ἐλέει Δίωνα καὶ γὰρ καὶ θάλασσαν.
ἀφροσύνην ἀφροσύνην καὶ ἀφροσύνην καὶ ἀφροσύνην, ἐπο-
ρύθησεν ὁ ναυικὸς ὄχλος, καὶ βόρυσσος, ἀφροσύνην ἐκπέπληον
τῆς ναυαρχίας τῶν Ἡρακλείδης, καὶ νομίζων αὐτοὺς, εἰ κατ'
ἄλλα μηδενὸς ἀξίος ἔστιν, δημοτικώτερον γὰρ πόρως ἐστὶν τῶ
Δίωνα, καὶ μᾶλλον ὑπὸ χεῖρα τοῖσι πολλοῖσι. ὁ δὲ Δίων τῶτο
μὴν ἐφῆκεν αὐτοῖσι, καὶ τὴν καὶ θάλασσαν ἀφροσύνην ἀπέδωκε
τῶν Ἡρακλείδης, ἀφροσύνην τῆς γῆς καὶ τῶν οἰκῶν τῶν ἀναδασμῶν
ἀφροσύνην ἐναυλωθεῖς, καὶ τῶν ἀφροσύνην ἀφροσύνην ἀφρο-
σύνην ἀφροσύνην, ἐλύπησεν. ὅταν δὲ τῶν ἐτέρων ἀφροσύνην λα-
D βῶν ὁ Ἡρακλείδης, τὸς σιωπεπλάσαντας μετ' αὐτῶν φρα-
τώτας καὶ ναυτάς ἐν Μεσσηνίᾳ καὶ θηλυμῶν ἐδημαγῶν καὶ
παρὰ τῶν καὶ τῶν Δίωνα, ὡς τυραννεῖν μέλλοντος: αὐτὸς δὲ
ἀφροσύνην Διονύσιον ἐποίητο σιωπῆρας κρύφα, ἀφροσύνην
τῶν Σπαρτιάτῶν καὶ τῶν τῶν ἀφροσύνην Συρακυσίων ὑπο-
νοσάντων, εἰσὶν ἡμῶν ἐν τῶν ἀφροσύνην, καὶ δὲ αὐτῶν ἀφροσύνην
καὶ ἀφροσύνην ἐν τῶν Συρακυσίας: ὥστε πόρως ἀφρο-
σύνην τῶν Δίωνα, καὶ κακῶς ἀφροσύνην ὑπὸ τῶν φίλων, οὕτω δι-
μέτα χεῖρας ἀφροσύνην καὶ ἀφροσύνην ὑπὸ φθόνου καὶ
E κτος δὲ ἀφροσύνην Νεαπόλει τῆς Ἀφροσύνην ἀφροσύνην
τος, ὅχι ἀφροσύνην τῶν Συρακυσίων, ἐβούλετο μὴ ἐν ἐτέρῳ
καρῶ ἀφροσύνην ἀφροσύνην ἀφροσύνην. Ἡρακλείδου δὲ καὶ τῶν
ναυτῶν ἀφροσύνην ὡς οὐ βούλεται μάχη κεῖναι τὸν πό-
λεμον Δίωνα, ἀλλ' αἰεὶ μόνον ἀφροσύνην ἀφροσύνην ἀφρο-
σύνην, καὶ ἠτήθη. ἀφροσύνην τῆς Ἑσπῆς οὐ βουλεύσας, ἀλλ'
ἀφροσύνην ὑπὸ αὐτῶν καὶ τῶν ἀφροσύνην ἀφροσύνην, αἰ-
θῆς ὁ Δίων ἀφροσύνην ἀφροσύνην ἀφροσύνην, καὶ ἀφροσύνην, πεί-
θων καὶ ἀφροσύνην ἀφροσύνην. τῆς δὲ νυκτὸς ἀφροσύνην ἀφρο-
σύνην ἀφροσύνην ἀφροσύνην, Ἡρακλείδου ἀφροσύνην τὸν πόρως πλείν
F ὅτι Συρακυσίων, ἐγνωκότα τὴν πόλιν ἀφροσύνην, κα-
κῆνον ἀφροσύνην μετ' τοῦ φρατῆματος. ἀφροσύνην οὕτω ἀφρο-
σύνην τοῖσι διωατωπάταις καὶ ἀφροσύνην ἀφροσύνην, ἰσπα-
σατο ἀφροσύνην τῆς νυκτὸς: καὶ ἀφροσύνην ἀφροσύνην τῆς ἡμέρας
ἀφροσύνην τῶν πύλων ἡμῶν, εἰσὶν ἀφροσύνην ἀφροσύνην ἀφροσύνην, Ἡρακλείδης δὲ τῶν ναυσὶν ὡς ἀφροσύνην ἀφροσύνην ὑπέρησεν,

ἀποπλοῦσας καὶ πλοῦσας ἐν ταῖς παρὰ τὴν ἀσπίδα, ὅτι τυγχάνει Γαιούλω τῷ Σπαρτιάτῃ, φάσκοντι πλεῖν ἐφ' ἡγεμονία Σικελιωτῶν ἐκ Λακεδαιμόνος, ὡς πρῶτον πο-
 τε Γύλιππος. ἀσπίδος οὖν ἀναλαβὼν τὸν τ' ἀνδρα, καὶ
 πρὸς αὐτὸν ὡς ἀλεξιφρέμαχον τῷ Δίῳ, ἐπεδεί-
 κνυτο τοῖς συμμάχοις· καὶ κήρυκα πέμπων εἰς τὰς Συρα-
 κούσας, ἐκέλευε δεῖχασθαι τὸν Σπαρτιάτῃ φρέμαχον τοῖς
 πολίταις· ἀποκρινάμενος δὲ τοῦ Δίῳ ὡς εἶον ἐγγενεῖς
 ἰκανοὶ τοῖς Συρακυσίοις, εἰ δὲ πρῶτος δεῖοι καὶ Σπαρτιά-
 του τοῖς φρέμασιν, αὐτὸς εἶπεν· καὶ ποίησιν γεγενηῶς
 Σπαρτιάτης· τί μὲν φρέμαχον ὁ Γαιούλος ἀπέγνω, πλὴν
 σπῆρας ἢ πρὸς τὸν Δίῳ διήλασεν τὸν Ἡρακλείδην, ὅρκους
 δόντα καὶ πίσεις τὰς μεγίστας, αἷς αὐτὸς ὁ Γαιούλος ὡμοσε
 ἡμισυρὸς ἕσασθαι Δίῳ, καὶ χλασθῆς Ἡρακλείδου κακῶ-
 ρα γημονοῦντος. ἐκ τούτου κατέλυσαν μὲν οἱ Συρακυσί-
 οισι τὸ ναυικόν· (ὅθεν γὰρ ἡ ἔργον αὐτῶν, μέγαλοι ἢ δα-
 πιδμαὶ τοῖς πλείοσι, καὶ γαστρὸς ἀφορμῆ τοῖς ἀρχαῖσι) τί μὲν
 ἀρεῖαν ἐπολιόρχεω, ἔξοικε δὲ μὴ σταντες τὸ πειτεῖχισμα.
 μηδενὸς ἢ τοῖς πολιορκουμένοις βοηθοῦτος, ὅτι λιπόντες δὲ
 σίτου, τῷ μισοφόρῳ γινόμενων πονηρῶν, ἀπογνοῖς ὁ υἱὸς τῷ
 Διονυσίῳ τὰ φρέματῶν, καὶ ἀπεισάμενος πρὸς τὸν Δίῳ·
 τί μὲν ἀρεῖαν ἐκείνῳ μὲν τῶν ὀπλων καὶ τῆς ἄλλης κατα-
 σκευῆς παρέδωκεν, αὐτὸς δὲ τί μὲν μητέρα· καὶ τὰς ἀδελφὰς
 ἀναλαβὼν, καὶ πέντε πληρωσάμενος τεύχεα, ἔξελπει
 πρὸς τὸν πατέρα τῷ Δίῳ ἀσφάλως μὲν ἐκπέμπωντος,
 ὁ δὲ τῷ τῷ Συρακυσίῳ ἀπολιπόντος ἐκείνῳ τί μὲν
 ὄψιν· ἀλλὰ καὶ τὸς μὴ παρόντας ἐπιδοσάμενος, ὅτι τί μὲν ἡμέ-
 ραν ταύτην καὶ τὸν ἡλίον ἐλθούσης αἰέροντα ταῖς Συρα-
 κούσας εἰς ἀφορῶν. ὅπου γὰρ ἐπὶ τῷ λεγόμενῳ καὶ
 τῆς τύχης τῶν δειγμάτων ἐμφανέστατον ἔστιν καὶ μέγιστον ἢ
 Διονυσίῳ φυγῆ, τίνα γὰρ δοκεῖν αὐτῷ ἐκείνῳ τί μὲν τότε χα-
 ρῆν ἡμέρας, καὶ πηλικὸν φρονήσασθαι τὸς τί μὲν μέγιστον τῷ
 πῶποτε τυραννίδων καταλόντας ἐλαχίσταις ἀφορμαῖς; ἐκ-
 πλοῦσαντες ἢ τῷ Ἀπολλοκράτῃ, καὶ τῷ Δίῳ εἰς τὸ ἀκρό-
 πολιν βαδίζοντες, εἰς ἑκαρτέρησαν αἱ γυναῖκες, εἰς αἰέ-
 μεινδρὸν εἰσελθεῖν αὐτὸν, ἀλλ' ὅτι τὰς θύρας εἰσέδραμον· ἢ μὲν
 Ἀριστομάχῃ τὸν υἱὸν ἀγρούσα τῷ Δίῳ· ἢ δὲ Ἀρετῇ κατό-
 πιν εἰπεῖ δακρύουσα, καὶ ἀφ' ἧς πορεύσα πῶς ἀσπασθῆται
 καὶ πρὸς αὐτὴν τὸν ἀνδρα, κρινώνας αὐτῇ πρὸς τὸν ἕτερον
 γεγενημένης ἀσπασάμενος δὲ αὐτῶν πρὸς τὸν ἀδελφῶν,
 εἶπε τὸ παιδίον, ἢ Ἀριστομάχῃ πρὸς ἀγαθὸς τὸν Ἀρετῶν,
 ἢ τὴν ἑμὴν (εἶπε) ὡς Δίῳ σὺ φέρωντος· ἢ καὶ νικῶν
 ἢ ἀφῆρησας ἢ μὲν ἀπὸ τῶν τῶν κατηφείας, πλὴν μόνως τῶ-
 νος, ἢ ἐπειδὴν ἢ διστυχῆς ἐγὼ σὺ ζῶντος, ἐτέρῳ σιωπῆσαι
 ἢ βιασθεῖσαν. ὅτε οὖν σε κύριον ἢ μὲν ἢ τὴν πεποιήκειν, πῶς
 αὐτῇ ἀφῆρησας ἐκείνῳ τῷ ἀνδρὶ, πότερον ὡς τῶν, ἢ ὡς
 ἀνδρα σε ἀσπασθῆται; πῶς αὐτῆς τῆς Ἀριστομάχης λεγούσης, ὁ
 Δίῳ ἐκ δακρύουσα, πρὸς ἡγάθε φίλοστοργῶν τὸν γυναῖ-
 κα· καὶ πρὸς αὐτὴν τὸν υἱὸν, ἐκέλευσε εἰς τὸν οἶκόν τὸν
 αὐτῶν βαδίζειν, ὅπου καὶ αὐτὸς διηπάτο, τί μὲν ἀρεῖαν ὅτι τοῖς
 Συρακυσίοις ποιησάμενος. ἔπειτα τῷ φρέματῶν αὐ-
 τῶν πρὸς κεραικῶν, ὅθεν ἀπολαύσασθαι πρὸς τὸν ἡξίωσε
 τῆς παρούσης ἀτυχίας, ἢ καὶ τὸ φίλοις χεῖρας, καὶ συμμάχοις δωρεὰς, μέγιστα δὲ τοῖς ἐν ἄσει σιωπήσει καὶ ξέ-
 νοις ἀπονεῖμαί τινα φιλανδρῶν καὶ πῆρας μερίδα· τῇ μεγαλοψυχίᾳ τὸν δυνάμιν ἢ πρὸς ἀλλόμοσος. ἑαυτὸν
 δὲ λιτῶς καὶ σωφρονῶς ἐκ τῶν τυχόντων διώκει· θαυμάζομενος ὅτι μὴ μόνον Σικελίας τε καὶ Καρχηδόνος,

A tempore tamen est exclusus, reduxit classem, va-
 gansque nullo certo in rebus gerendis consilio in-
 cidit in Gæsyllum Spartiatem, qui Lacedæmone
 ferebat se, ut imperator Siculorum, ut ante Gylip-
 pus, esset, venisse: hunc lubens recepit, eumque
 pro amuleto contra Dionem appendens sociis o-
 stentavit, ac misso Syracusas eaduceatore monuit
 ciues ut Laconem ducem acciperent. Quum re-
 spondisset Dion satis imperatorum Syracusanis
 esse: quod si prorsus res Spartiatem requireret,
 esse adscriptitium se Spartiatem: Gæsyllus spe du-
 catus deposita, profectus ad Dionem tamen, re-
 conciliauit eum Heraclidi conceptis verbis san-
 ctissime iurato: adiurauitque Gæsyllus vindicem
 se Dioni, & Heraclidis, si falleret ille fidem, fore
 ultorem. Hinc classem Syracusani dimittunt.
 quippe nullum erat eius operæpretium: tantum
 erant ex ea magni in socios nauales sumptus & se-
 ditionis ansæ ducibus. Arcem obsederunt, abso-
 luto muro quo eam circumuallauerunt. Quum
 obsessis nemo succurreret, commeatus deficeret,
 mercenarii gererent se peruersè, deploratis rebus
 filius Dionysii fœdus cum Dione pactus, arcem ei
 cum armis & reliquo instrumento tradidit. Inde
 matre sororibusque acceptis, & tribus completis
 triremibus, nauigauit ad patriam, cui Dion secu-
 rum exitum dedit. Illo spectaculo fraudati nemo
 Syracusis voluit, & absentes quoque in clamaue-
 runt, quod illum diem & solem liberis exorien-
 tem Syracusis non intuerentur. Quando enim
 nunc etiam ex fortunæ exemplis memorabilibus
 clarissimum est & maximum Dionysii fuga, quan-
 tam existimandum est illorum ipsorum gratula-
 tionem fuisse, quantoque animos eorum qui om-
 nis ætatis maximam tenuissimis subsidiis tyran-
 nidem euertere. Quum soluisset Apollocrates, &
 pergeret Dion in arcem, non continuerunt se mu-
 lieres, neque expectauerunt dum esset ingressus,
 sed effuderunt se ad ianuam. Aristomache filium
 ducebat Dionis: Arete ponè sequebatur eam
 flens, & incerta quemadmodum virum, quod
 consuetudo ei intercessisset cum altero, salutaret
 & appellaret. Primam quum ille sororem salti-
 tasset, deinde filium: Aristomache admouens A-
 reten, Misera, inquit, exulete, Dion, fuimus. Re-
 dux verò & victor omnibus nobis mœstítiam de-
 traxisti extraquam vni huic, quam aspexi ego mi-
 sera viuo te alteri viro coactam nupsisse. Quan-
 do igitur arbitrium tibi fortuna nostri dedit, quo-
 modo dispensas ei illam necessitatem, ut auun-
 culumne te, an etiam ut virum salutet? Dum ea
 fatat Aristomache, profusus Dion lacrymis excep-
 it vxorem indulgenter, traditoque ei filio iussit
 ei domum suam concedere vbi ipse quoque age-
 bat. Nam arcem permisit Syracusanis. Hoc
 rerum successu nullum antè ex præsentí felici-
 tate capere fructum voluit quam gratiam ami-
 cis, sociis præmia, præcipuè familiaribus ci-
 uibus & externis militibus esset munificentiam
 & honorem impertitus, quum tenuiter & frugaliter
 sese vulgari toleraret cultu. Vnde erat in admira-
 tione, quod quum non Sicilia modò & Carthago,

verum vniuersa quoque Græcia oculos intentos haberet in eius felicitatem, neque quicquam illius ætatis homines ad eum arbitrarentur magnam, neque virtus & fortuna in alio duce videretur illustrior fuisse, in tantum se vestitu & famulatio & mensa moderatum præberet, ut si cum Platone ageret in Academia, non cum mercenario milite & ducibus eorum viueret, qui crapulam & delicias quotidianas pro laborum & periculorum habent solatiis. Verum scripsit ei Plato in vnum omnes mortales ipsum oculos conicere. Ille verò ipse, meo iudicio, in vnus locum vrbis erat versus, Academiam, cuius loci spectatores & iudices non factum, non audaciam sciebat, non denique victoriam suspicere vllam, verum solum an modestè & moderatè vteretur fortuna, & magnis in rebus præberet se temperantem, speculari. De seueritate tamen in congressibus & de rigore aduersus populum nihil cautebatur detrahare vel relaxare, quanuis res eius ciuilitatem requirerent, & reprehenderet eum, ut diximus, Plato, scriberetque ei solitudinis peruicaciam contubernalem esse. Sed natura videtur abhorruisse à comitate, ac Syracusanos incendere nimium solutos & delicatos laborasse. Quippe imminabat ei denuò Heracides, qui ad consilium vocatus recusauit venire, priuatum se esse ferens, & in cœtu aliorum ciuium venturum ad concionem. Inde criminatus est Dionem, quòd non esset demolitus arcem, & populo Dionysii conditorium dissipare & proicere reliquias, quum id pararet, non permisisset: adhæc euocaret consiliarios Corintho, collegas dedignans ciues. Et reuera accesserant Corinthios Dionem, quam in mente habebat, facilius illis præsentibus constituturum se reipubl. formam sperans. Meditabatur autem effusam populi potestatem, quòd ea non reipubl. sed rerumpubl. esset, ut ait Plato, nundinæ, coëtere, & Laconicam quandam Creticamque mistam formam ex populari arbitrio & regno, in qua optimatum ius esset, hi que præsiderent & maxima quæque dispensarent, temperare & concinnare, quum Corinthios quoque reipubl. cerneret per optimates procurare, nec multa negotia tractare apud populum. Quum igitur hanc rem imprimis impugnaturum expectaret Heracidem: qui aliàs inquietus, temporarius, & seditiosus erat: quosiamdudum cupientes eum interficere represserat, his tunc conuinit: qui in domum illius irrumpentes obruncauerunt eum. Tulit grauitur huius mortem populus. Quum splendida exequias tamen ei Dion parasset, & comitante exercitu funus esset profectus, concionemque habuisset, intellexerunt motus ciuiles Heracide & Dione vnâ reipubl. gerentibus sedari nullo modo posse. Erat Dionis amicus quidam Atheniensis Callippus, quem non literarum commendatione ait Plato, sed initiationibus & circulatoria consuetudine notum ei & familiarem fuisse. Hic cum ad bellum sequutus honestum ordinem habebat, atque ingressus cum eo Syracusas est primus amicorum omnium coronatus, præbueratque se strenuum & insignem bellatorem. Qui quum amicis Dionis primariis & optimis bello assumptis, sublatoque Heracide, populum Syracusanum cerneret duce orbem,

A ἄλλα καὶ τῆς Ἑλλάδος ὅλης ἀποβλεπούσης πρὸς αὐτὸν δὴ με-
 ρουῦτα, καὶ μηδὲν ἕτοιμα τὸ τότε νομιζόντων, μηδὲ ὅτι φα-
 νερέως πρὸς ἄλλον ἡγεμόνα πόλεως καὶ τύχης γεγενῆσθαι δο-
 κούσης, ἕτοιμα παρήχεν αὐτὸν ἐδῆ καὶ θεοσπέσια καὶ βασιλεῖα
 μέγιστον, ὡς ἔφ' ἑνὶ Ἀκαδημία σοσιτῆρι μὲν Πλάτωνος, ὅτε
 εἰ ξενιστὴς καὶ μεθοφύοις ἀφαιτωμένους, οἷς αἰ καὶ ἐκάστη
 ἡμέρα πληρομοῖα καὶ ἀπολαύσεις, ὡς ἀμύθητ' ἔργων καὶ τῶν
 παιδιῶν εἰσὶν. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν Πλάτων ἔγραψεν ὡς πρὸς
 ἕνα νόῳ τὸ οἰκουμένης, τῶν ἀπῆρτες ἀποβλέπουσιν αὐτὸς ὅ
 ἐκείνος (ὡς εἶπεν) ἀφαιτῶ πρὸς ἐν χωρίον μίας πόλεως, τῆ
 Β Ἀκαδημία, καὶ τὸς αὐτοὶ καὶ θεοσπέσια καὶ δικαστὰς ἐγένεσκον, οὐτε
 πρῶτον, οὐτε πόλεμον, ἕτε νίκην πινά θαυμαζόντας, ἀλλὰ
 μόνον εἰς κοσμίως καὶ σωφρονῶς τῆ τύχῃ χρῆται, καὶ παρέχῃ μέ-
 τειον αὐτῶν ἐν πρῶτοις μεγάλοις, ἀποσπορεύσας. πρὸ
 μὲντοι πρὸς τῆς ὀμιλίας ὄγκου καὶ τῆ πρὸς τὸ δῆμον ἀπεινοῦ
 ἐφιλονεῖται μηδὲν ὑφελθῆναι μηδὲ χαλάσαι καὶ τοῖς πρῶτοις
 τῶν αὐτῶν χάριτος εἰδεῖν ὄντων, καὶ Πλάτωνος ὅτι μὲν ἔσται,
 (ὡς εἰρήκαμην) καὶ γράφοντος, ὅτι ἡ αὐτὰ δεῖα ἐρημία σωσοῦς
 ὄσιν. ἀλλὰ φύσει τε φαίνεται πρὸς τὸ πιθανὸν διεκείρισθαι
 C κελευμένους, ἀπῆρτες τε τῶν Συρακυσίων ἀγαθῶν ἀπεινοῦ
 καὶ ἔσται δρυμμένους πρὸς τὸν μέγιστον. ὁ γὰρ Ἡρακλείδης αὐ-
 τῆς ἐπέκειτο καὶ πρῶτον μὲν εἰς σινεδρίον πρὸς ἀκαδημίου, ὅτε
 εἰς ἐβέλετο βασιλεῖν, ἰδιώτης γὰρ ὢν, μὲν τῶν ἄλλων ἐκκλη-
 σιάζειν πολιτῶν. ἐπειθ' ἀκατηγῆρε τῆ Δίονος ὅτι τῶν ἀκραν ἔ-
 κατέσκαψεν, καὶ τῶν δῆμων τῶν Διονοῦς τῶν ὄρμημένων ἀδ-
 σασα, καὶ τῶν νεκρῶν ἐκβαλεῖν, ὅτε ἐπέβη μὲν ἀπέμπεται δὲ
 ἐκ Κορινθίου συμβούλου καὶ σωζήσας, ἀπαξίαν τῶν πο-
 λίτας. τῶν δὲ ὄντι μετεπέμπετο τῶν Κορινθίων ὁ Δίων, ἵνα
 ἐπεινοῦι πολιτείας, ῥῶν ἐλπίσων καὶ ἐστῆσιν ἐκείνων πρῶ-
 D τῶν ἀποβλεπόντων ἐπὶ τῶν ἀκραν δημοκρατίαν, ὡς ἔ πολι-
 τείας, ἀλλὰ πρὸς τὸ πάλιν ὄσαν πολιτείας, καὶ τῶν Πλάτωνος,
 καλύειν Λακωνικὸν δὲ καὶ Κρητικὸν γῆμα μὲν ἀμύθητος ἐκ
 δῆμου καὶ βασιλείας, ἀεισοκράτην ἔχων τὴν ὅτις αὐτοῦσαν
 καὶ βασιλεύσας τὰ μέγιστα, καὶ ἰσχύει καὶ κοσμεῖν. ὄσαν καὶ
 τοῖς Κορινθίοις ὀλιγαρχικώτερον τε πολιτῶν ὄσαν, καὶ
 μὴ πολλὰ τῶν κοινῶν ἐν τῶν δῆμων πρῶτον. ὡς οὖν
 μέγιστα πρὸς ταῦτα τὸν Ἡρακλείδην ἐρασιώσασθαι
 πρῶτον, καὶ τὰλλα παρεχόμενος καὶ ἀμετάθετος καὶ σα-
 σιαστὴς ἵνα, ἔς παλαιὰ βουλευμένους αὐτὸν ἐκώλυεν ἀειλεῖν,
 E τούτοις ἐπέβη τότε καὶ παρελθόντες εἰς τὴν οἰκίαν
 ἀποκλινοῦσιν αὐτὸν. ἐλύπησεν ὁ σφόδρα τῶν Συρακου-
 σίων ἀποθανόντων. ὄμφοι τῶν Δίονος παρὰς τε λαμπερῶς
 πρῶτον ἀσπασίας, καὶ μὲν τῶν στρατιωτικῶν ἐπομῆν πρῶ-
 πῆμφαντος τῶν νεκρῶν, εἶτα ἀφαιτῶν ἀδούσι, σωζήσας
 ὡς οὐ δυνατὸν ἵνα παρεσομένῳ πάσαισθαι τὴν πό-
 λιν, Ἡρακλείδου καὶ Δίονος ἅμα πολιτῶν ὄσαν. ἵνα δὲ
 τις ἐπῆρτος τῶν Δίονος εἶς Ἀθῶν Κάλλιπος, ὃν φησὶν ὁ
 Πλάτων ὅτι ἀπὸ παιδείας, ἀλλ' ἐκ μυσταγωγῶν καὶ τῆς
 πρῶτον ἀφαιτῶν ἐπαρτίας γνώσει αὐτῶν γνέσθαι καὶ σωζήσας
 F μὲν τῶν τῆς στρατίας, καὶ ἡμῶν, ὡς τε καὶ σωζήσας
 καὶ λαμπερῶς ἐν τοῖς ἀγῶσι καὶ ἀφαιτῶν. ἐπει-
 δὲ τῶν πρῶτων καὶ βελτίων φίλων πρὸς Δίονος ἀιηλωμέ-
 νων ἵνα πρὸς πόλεμον, καὶ τεθνηκότος Ἡρακλείδου, τὸν
 τε δῆμον ἐώρα τῶν Συρακυσίων ἐρημον ἡγεμόνος ὄσαν,

καὶ τοὺς στρατιώτας τῆς μὲν Δίωνος προσέχοντες αὐτῶν μά-
 λις, μαρτύρατος δὲ θρόνων ἡρόδοτος, καὶ πρυτάνεσσιν ἐλ-
 πίσας Σικελίας ἀθλον ἔξειν τὸ ξεινοκονίας, ὡς δὲ φασιν ἔτιοι,
 καὶ τάλαντα προσλαβὼν εἰκοσιτὶ φόνος μισθόν, ὡς δὲ τὸ πο-
 λεμίων, διέφθειρε καὶ παρεσκιάζε πινὰς τὸ ξεινῶν ὅτι τὸ Δίω-
 να, κακῆς ἀτιμῶν ἀρχῶν καὶ πρυτανῶν ποιησάμενος.
 αἰετὶ γὰρ πινὰς φωνὰς τὸ στρατιωτῶν πρὸς ἐκείνον ἢ λελεγεμέ-
 νας ἀληθῶς ἀναφέρων, ἢ πεπλασμένους ἢ ἀπὸ αὐτῶν, ποιοῦντι
 ἐξουσίαν ἔλαβεν ἀπὸ τῆς πίσι, ὡς τὸ ἐντυγχάνειν κρύφα καὶ
 ἀγαλέγεα μὲν παρρησίας οἷς βέλτε καὶ τῶν Δίωνος, αὐτῶν
 κελύοντες, ἵνα μὴ εἰς λαοφάνη τὸ ὑποῦλως καὶ δευδμήως
 ἐχόντων. ἐκ τῶν τῶν στωϊκῶν τῶν μὴ πονηρῶν καὶ νοσησῶν
 δειστικῶν καὶ στωϊκῶν τὸ Κάλλιππου· εἰ δὲ πῶς ἀπώσα-
 μένος τῶν λογῶν αὐτῶν, καὶ τὸ πείρατα δεικνύει πρὸς τὸ Δίωνα,
 μὴ παρρησίας μὴ δὲ χαλεπαίνειν ἐκείνον, ὡς αὐτὸς προσέειπε
 τῶν Καλλίππου πρὸς αὐτὸν. στωϊκῶν μὲν τὸ ἐπιβουλῆς,
 φάσμα γίνεται τῶν Δίωνι μέγα τὸ πρὸς τὸν ἐτύγχευε μὴ
 γὰρ ὅψι τὴν ἡμέραν κατεζόμενος ἐπὶ παρὰ τὴν οἰκίαν, μόνος ὢν
 πρὸς ἑαυτὸν τὸ ἀγαθὸν ἐξείφθη τὸ φόβος ἡρόδοτος, πρὸς
 πατέρα περὶ τὸ σὺν ἀποβλέψας ἐπὶ φωτὸς ὄντος, εἶδε γυ-
 νῆκα μεγάλην πολλὴν μὴ καὶ προσώπων μὴ δὲ ἐκείνου βραγι-
 κῆς ὡς ἀλλὰ πρὸς αὐτὸν σάμευσαν τὸ καλυψάμεν τὴν οἰκίαν.
 ἐκπλαγείς τὸ δεινῶς καὶ ἀπίφοτος ἡρόδοτος, μετεπέμψα-
 το τῶν φίλων, καὶ διηγεῖται τὸ ὅψιν αὐτῶν καὶ πρὸς αὐτὸν εἶπε καὶ
 στυμυκτερόειν, πρυτάνεσσιν ἐκστατικῶς ἔχων, καὶ δεδδικῶς
 μὴ πάλιν εἰς ὅψιν αὐτῶν μόνω ἦν τὸ τέρμα ἀφίκηται. τῶν μὴ
 οὐδὲ αὐτῶν οὐ στωϊκῶν. μὴ ἡμέρας ὀλίγας ὁ υἱὸς αὐτῶν χερδὸν
 ἀντίπαις ὢν, ἐκ πίσιος λύπης καὶ ὀργῆς, μικρὰν καὶ παιδῶν ἀ-
 παρῶν λαβῶσας, ἐρρίψεν ἑαυτὸν ἀπὸ τῶν τῶν ὅτι τὸ κεφα-
 λῶν, καὶ διεφθάρη. ἐν τοῖς τοῖς τῶν Δίωνος ὄντος, ὁ Κάλλιππος
 ἐπὶ μάλλον εἶχε τὸ ἐπιβουλῆς καὶ λόγους εἰς τῶν Συρακουσίων
 ἐξέδωκεν ὡς ὁ Δίων ἀπαισι γερωνῶς, ἔγραψε τὸ Διονυσίου κα-
 λεῖν Ἀπολλοκράτη, καὶ ποιεῖα δὲ ἀδελφίδου μὴ ὄν-
 τα τὸ εὐαῖς γυναικῶς, θυγατρὶδος τὸ ἀδελφῆς ἡδὴ καὶ τὸ
 Δίωνα καὶ τῶν γυναικῶν ὑπόνοια τῶν πρὸς αὐτὸν εἶχε, καὶ
 μισύσεις ἐγγυοντο πρὸς αὐτὸν ἀλλ' ὁ μὴ Δίων (ὡς εἰοικεν)
 ὅτι τοῖς καὶ τὸ Ἡρακλείδου ἀδελφῆς, καὶ τὸ φόνος ἐκείνον,
 ὡς ἵνα τῶν βίου καὶ τῶν πρὸς αὐτὸν κηλῖδα πρὸς κει-
 μένῳ, δευχερῶν ἀεὶ καὶ βραχυόμοτος, εἶπεν ὅτι πολλὰ-
 κῆς ἡδὴ θνησκῶν ἐτοιμῶς ὅστιν, καὶ παρέχειν τὰ βουλομένη
 σφάττειν αὐτὸν, εἰ ζῶ δεήσει μὴ μόνον τῶν ἐξ ἑσπέρων ἀλλὰ καὶ
 τῶν φίλων φυλακτομένην τῶν τῶν γυναικῶν ὄραν ὁ Κάλλιπ-
 πος ἐξέλαζούσας ἀκείβας τὸ πρὸς αὐτὸν, καὶ φοβηθεὶς, ἦλθεν
 πρὸς αὐτὸν, ἀρνούμενος καὶ δακρύων, καὶ πίσι ἡ βούλον-
 ται, δίδοναι βουλομένης. αἰ δὲ ἦσαν αὐτὸν ὁμοσῶν τὸ μέγαν
 ὄρκον. ἡ δὲ τὸ ποιοῦτος κατεβῶς εἰς τὸ τῶν θεομοφῶν τέμε-
 νος ὁ διδίδει πῶς πίσι, ἱερῶν ἵνων ἡρόδοτος, πρὸς ἀλλετῶν
 πῶς πορφυεῖδα τῆς θεοῦ, καὶ λαβὼν δάδα κακομένη
 ἀπόμνησι. ταῦτα ποιήσας ὁ Κάλλιππος πρὸς αὐτὸν, καὶ τὸν ὄρ-
 κων ἀπομόσας, οὕτω κατεγέλασε τῶν θεῶν, ὡς τε πρὸς μεί-
 νας τῶν ἑορτῶν ἢς ἄμωσσε θεοῦ, δρᾶ τὸν φόνος ἐν τοῖς
 χυρῆοις. ὅσθεν ἴσως τὸ πρὸς τῶν ἡμέραν τῆς θεοῦ ποιησά-
 μένος, ὡς ἀπεβουμένης πρὸς αὐτὸν, εἰ καὶ κατ' ἄλλον χρόνον
 ἔσφαττε τὸν μὴ τῶν αὐτῶν ὁ μυσταγωγῶς. ὄντων δὲ πλειό-
 νων ἐν τῇ κρινωνία τῆς πρὸς αὐτὸν, καὶ κατεζόμενος Δίωνος ἐν οἰκίᾳ κλῖας ἵνας ἔχοντι μετὰ τῶν φίλων,

A & Dionis milites sui cupidos, homo sceleratissi-
 mus, qui prorsus Siciliam interfecti hospitis ha-
 biturum se sperabat præmium : & vt aliqui com-
 memorant, insuper viginti talenta cædis accepe-
 rat ab hostibus mercedem : nonnullos mercena-
 rios milites sollicitauit & subornauit in Dionem,
 atque hoc improbissimum callidissimumque
 exordium fecit. Deferebat quotidie militum
 quasdam apud ipsum voces aut verè emissas aut
 confictas ab se. Qua re ob habitam ei fidem
 tantum homini permiffum vt quibuscum vellet
 clam congregaretur, & in colloquio detrahe-
 ret Dioni, ipsius iussu, ne vllus lateret maleuo-
 lorum & infensorum. Hinc accidit vt breui im-
 probos & ægros extricaret Callippus congloba-
 retque : vbi verò quis sollicitatum se Dioni re-
 nuntiaret, ne commoueretur ille neque offen-
 deretur, quasi exequeretur iussa eius Callippus.
 Dum coniuratio coitur, spectrum est Dioni im-
 mane & monstrificum oblatum. Sedebat fortè
 diei sero domi in porticu cogitabundus. Ibi stre-
 pitu repente facto respiciens clara adhuc luce ad
 alteram porticus partem, conspexit grandem
 mulierem cultu & facie nihil à tragica abhor-
 rentem furia, quæ verrebat scopis domum. Ille
 vehementer percussus & trepidans, acciuit ami-
 cos, visumque iis narrauit, atque orauit apud se
 vt permanerent & pernoctarent, quòd planè ex-
 torpesceret, timens ne si solum reliquissent, ite-
 rum sibi obuersaretur monstrum. Cæterum id
 non est reuersum, sed filius eius ferè adultus per
 dolorem aliquem animi & iram ex parua & pue-
 rili ortam occasione de fastigio domus præcipi-
 tauit se in caput, & interiit. Hac isto calamita-
 te Dione, vsit magis ac magis insidias Callip-
 pus, rumoremque dissipauit inter Syracusanos
 orbem iam liberis Dionem, Dionysii filium A-
 pollocratem, qui fratris vxoris suæ filius & ne-
 pos sororis esset, accire & facere statuisse succe-
 forem. Iam Dioni quoque & fœminis oblata
 suspicio insidiarum erat, atque hæc omni ex par-
 te detegebantur. Verùm Dion, vt ego arbitror,
 Heraclidis nece dolens, eamque, vt aliquam vitæ
 & rebus suis gestis aspersam labem, ægrè ac mo-
 lestè ferens, demonstrauit cupere sæpius iam se
 subire mortem, iugulumque cuius præbere, ita
 si viuendum foret sibi, vt non tantum ab inimicis,
 sed etiam cauendum esset ab amicis. Porrò mu-
 lieres aduertens Callippus acriter rem perseru-
 tari, territussque, adiit eas, inficiens rem lacry-
 mansque, & quam vellent cunque fidem offe-
 rens dare. Illæ postulauerunt vt magnum iura-
 mentum perageret. Id est huiuscemodi : Qui fi-
 dem daturus est, templum Cereris & Proserpinæ
 ingressus, sacris quibusdam peractis vestem deæ
 purpuream induit, sumptaque ardenti tæda adiu-
 rat. Hæc Callippus quum omnia egisset, & iura-
 mento factum negasset, vsque adeo contempsit
 deas, vt expectato deæ, per quam iuratus fuerat,
 die festo cædem patraret Proserpinalibus : Atque
 illum ipsum diem deæ solennem floccificet for-
 tasse vt religionem eius prorsus violaturus, si vel
 alio tempore mystam eius mystagogus iugula-
 ret. Quum essent autem permulti in coniura-
 tione, & in triclinio sederet Dion cum amicis,

pars domum foris cinxerunt, alii ostio xdiū & fenestris admouerunt se. Illi qui manus ei illaturi erant, Zacynthii, tunicati absque gladiis sunt ad eum ingressi. Simul illi qui extra stabant, fores attraxerunt, obditasque tenuerunt. Alii Dionem adorti institerunt eum suffocare & strangulare. Vt nihil profecerunt, gladium postularunt. Verum aperire nemo audebat fores. Multi enim erant intus cum Dione, quorum quisque, si illum proiecisset, seruaturum ratus semetipsum, dubitauit ei opem ferre. Interposita mora Lycon Syracusanus porrigit per fenestram vni Zacynthiorum pugionem, quo victimæ modo Dionem oppressum iam dudum & obstupefactum iugulauerunt. Mox sororem eius cum vxore prægnante coniecerunt in carcerem, contigitque vxori eius ærumnosissimæ puerperæ filium edere in carcere: quem educare de consensu custodum aggressæ sunt, quum exagitaretur iam rerum motibus Callippus. Siquidem initiò quum Dionem interfecisset, inclytus fuit, & rerum Syracusis positus est, scriptique id ad ciuitatem Atheniensem, quam tanto admisso piaculo maximè debuerat secundum deos vereri & tremere. Sed verum videtur illud dictum, eam urbem viros qui virtutem sectantur, optimos, & qui vitia, teterrimos ferre: sicut tellus eorum optimum mel, & cicutam edit exitiosissimam. Haud diu tamen superstes fuit Callippus fortunæ & deorum suggillatio, quasi coniuuentium homini tanto flagitio imperium & opes paranti, sed breui dignas pœnas dedit. Nam Catanam quum contenderet capere, protinus amisit Syracusas. Quo tempore dixisse referunt eum, missa è manibus vrbe se tyrocnestim (*culter est quo inciditur caseus*) cepisse. Hinc adortus Mamertinos, maxima militum suorum parte desiderata, in quibus erant Dionis interfectores, nulloque Siciliae oppido eum recipiente, sed infestis & detestantibus omnibus, occupauit Rhegium. Ibi egenus, & mercenarium militem malignè tolerans, à Leptine & Polyperchonte eodem fortè gladio quo percussus ferunt Dionem, interfectus est. Agnitus gladius modò fuit. Nam breuis sicut Læconici fuit & opificio scite fabricatus. Hoc perfoluit Callippus supplicium. Aristomachen & Areten, vt ex vinculis liberatæ fuerunt, Syracusanus lectes, qui ex Dionis amicis fuerat, accepit. Hic eas fouit aliquandiu fideliter & honestè. verum à Dionis inimicis inductus, parato eis nauigio, quasi eas esset in Peloponnesum amandaturus, præcepit vt in cursu interficerentur atque in pontum proicerentur. Alii viuas adhuc aiunt submersas, vnaque cum his infantem. Sed & hic pœnas pendit flagitiorum. Quippe captum Timoleon necauit. Insuper duas eius filias Syracusani Dioni parentantes occiderunt, de quibus in vita Timoleonis differuimus sigillatim.

A οἱ μὲν ἔξω τῶν οἰκίδων ἀειέστησαν, οἱ δὲ παρὰ τῶν θυράων τῶν οἴκου καὶ τῶν θυρίδων ἦσαν. αὐτοὶ δὲ οἱ παρὰ τῶν θυρίδων ἦσαν οἱ μὲν ἔξω τῶν θυρίδων ἐπιπασσάμενοι κατεΐχον. οἱ δὲ τὰ Δίωνα παρὰ τῶν θυρίδων κατεΐχον, κατεΐχον ἐπειράντο, καὶ στυγεῖν αὐτόν. ὡς δὲ ἄρ' ἐν ἑφ' αἰῶνι, ἢ τὸν ξίφος. ὁ δὲ εἰς δὲ ἐτόλμα τῶν θυρίδων αἰοῖσθαι. συχρὶ γὰρ ἦσαν ἐνδον οἱ μὲν τῶν Δίωνος· ὡν ἕκαστος οἰόμενος, αὐτὸν ἐκείνον παρῆται, ἀφασάσιν ἑαυτὸν, ὅτι ἐτόλμα βοηθεῖν. ἀφασάσιν δὲ ἡμοῦνης, Λύκων Συρακείσιος ὀρέγει πρὸς τὸν Ζακύνθιον ἀφ' ἧς θυρίδος ἐγχεῖσθαι, ἢ κατὰ τὸν ἑρεῖον τῶν Δίωνος κατὰ τὸν πάλαι καὶ δεδιτῶμενον, ἀπέσφραξεν. ἀφ' ἧς καὶ τῶν ἀδελφῶν μὲν τῶν γυναικῶν ἐγκύμονος οὐσης εἰς τὴν εἰρηκτιῶν εἰσελάθον. καὶ στυγέθη τῆς γυναικὸς πλημονέσασθαι λοχὸν θείσιν, περὶ τῶν δεσμωτηρίων παιδάριον ἄρ' ἑν. ὁ δὲ καὶ θρέψαι μᾶλλον παρεβάλλοντο, πείσασθαι τὸς φύλακας, ἢ δὲ τῶν Καλλιπάρου θυροθυρίδων τοῖς παρὰ τῶν θυρίδων. ὁ δὲ ἀφ' ἧς μὲν γὰρ ἀποκτείναντες τὸν Δίωνα, λαμπαρῶν καὶ κατεΐχον τῶν Συρακείων καὶ παρὰ τῶν Ἀθηνῶν ἐγχεῖσθαι πόλιν, ὡς μάστιγα μὲν τοῖς θεοῖς ὠφείλει ἀδείασθαι καὶ δεδιέναι, τηλικούτους μίσους ἀφ' αὐτοῦ. ἀλλ' εἰκεν ἀληθῶς λέγειν ὅτι τὴν πόλιν ἐκείνῳ φέρειν ἀνδρᾶς ἀρετῆς τε τὸς ἀγαθοῖς, ἀείσοι, καὶ κακίᾳ τὸς φαύλοις, πονηροτάτους. κατὰ τὸν αὐτῶν καὶ ἡρώεα κάλλιστον μέλι, καὶ κώνειον ὠκυμορώτατον ἀμαδίδωσιν. ἐμὲ μὲν πολὺν χρόνον ὁ Καλλιπάρου ἐγκλημα τῆς τύχης καὶ τῶν θεῶν παρὰ τῶν, ὡς παρὰ τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ἀσθένεια ἀφ' ἧς τὸν τηλικούτους κατὰ τὸν ἡγεμονίας καὶ παρὰ τῶν. τὰ γὰρ ἀφ' ἧς δίκῃ ἔδωκεν. ὀρμήσας μὲν γὰρ Κατὰ τὸν λαβεῖν, ἀφ' ἧς ἀπέβλεπε τῶν Συρακείων. ὅτι καὶ φασὶν αὐτὸν εἰπεῖν, ὅτι πόλιν ἀπολωλέκως, τυρόκνησιν εἴληφεν. ἐπιπέμει δὲ Μεσσηνίοις, καὶ τὸς πλείους στρατιώτας ἀπολέσας ἐν οἷς ἦσαν οἱ Δίωνα κατὰ τῶν κατεΐχοντες. ὁ δὲ εἰς τὴν πόλιν αὐτὸν ἐν Σικελίᾳ παρὰ τῶν θυρίδων, ἀφ' ἧς ἀμύσητων ἀπὸ τῶν καὶ παρὰ τῶν θυρίδων, Ῥήγιον κατεΐχον. ἐκεῖ δὲ λυπαρῶς παρὰ τῶν, καὶ κακῶς ἀφ' ἧς τῶν τὸς μισοφόροις, ὑπὸ Λεπτινῶν καὶ Πολυπερχόντων ἀνέστη, κατὰ τῶν θυρίδων ἐπιπέμει καὶ τὸν Δίωνα πληγίως φασὶν. ἐγνώθη δὲ τῶν μεγάλῃ. βραχὺ γὰρ ὡς παρὰ τῶν Λακωνικῶν, καὶ τῶν κατὰ τῶν τῶν εἰρησασμένον γλαφυρῶς καὶ παρὰ τῶν. πρὸ αὐτῶν μὲν οὖν τῶν Καλλιπάρου ἔδωκεν. τὸ δὲ Ἀριστομάχῳ καὶ τῶν Ἀρετιῶν, ὡς ἀφ' ἧς φασὶν ἐκ τῶν εἰρηκτιῶν, αἰαλαβῶν Ἰκετῆος ὁ Συρακείσιος, εἰς τὸν Δίωνα φίλον γεροντῶς, ἔδωκεν πρὸς καὶ καλῶς παρὰ τῶν εἰπα συμπειθεῖς ὑπὸ τῶν Δίωνος ἐγχεῖσθαι, καὶ παρὰ τῶν ἀσπασίας πλοῖον αὐτῶν, ὡς εἰς Πελοπόννησον ἀπὸ τῶν ἀσπασίας, ἐκείλθουσαν, καὶ πλοῦν ἀποσφάξασθαι, ἐκβαλεῖν εἰς τὸν θάλασσαν. οἱ δὲ ζώσας ἐπὶ κατὰ τὸν ἡλιῶν λέγουσι, καὶ τὸ παιδίον μετ' αὐτῶν. παρὰ τῶν ἧς καὶ τῶν ἀφ' ἧς πονητῶν τῶν τελομηθῶν. αὐτὸς τε γὰρ ὑπὸ Τιμολέοντος ἀλοῖς ἀπέθανε, καὶ θυγατέρας δύο παρὰ τῶν ἀπέκλιθεν αὐτῶν Δίωνα πρὸς τῶν οἱ Συρακείσιοι. παρὰ τῶν ἐν τῶν Τιμολέοντος βίῳ καὶ ἕκαστα γέγραπται.